„Aşa zice Domnul: „Cerul este scaunul Meu şi pământul aşternut picioarelor Mele! Ce fel de casă Îmi veţi zidi voi şi ce loc de odihnă pentru Mine?” (Isaia. 66/1.)

*

„Dar Cel Preaînalt nu locuieşte în temple făcute de mâini, precum zice proorocul:

„Cerul este tronul Meu şi pământul aşternut picioarelor Mele. Ce casă Îmi veţi zidi Mie? - zice Domnul - sau care este locul odihnei Mele?” (Fapt. 7/48-49.)

*

„Nu ştiţi, oare, că voi sunteţi templu al lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?” (1 Cor. 3/16.)

*

„Căci noi suntem templu al Dumnezeului celui viu,…” **(**2 Cor. 6/16)

Cerul - scaunul de domnie, pământul - aşternut picioarelor - omul îndumnezeit

Selecţie de texte din Cuvântul lui Dumnezeu pe această temă.

Pace ţie, copil iubit de Dumnezeu! Pace de la cer, şi slavă Domnului tău să se lucreze prin tine! Amin.

Pace vouă, pace de la Noi până la voi, şi de la voi până la Noi! Amin. Slavă întru cele de sus, şi pace peste voi, copii iubiţi de cer! Pace vouă, precum în cer aşa şi pe pământ! **Cerul este scaunul Meu de domnie, şi pământul este aşternut picioarelor Mele, iar voi, copiii Mei, sunteţi templul Dumnezeului Cel viu. Inima copiilor Mei este cerul lui Dumnezeu şi trupul lor este pământul lui Dumnezeu, iar Domnul este Împăratul cerului şi al pământului.**

Extras din Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu, din 16-01-1991

***

Nu mai are Dumnezeu sfinţi pe pământ, măi iubiţii Mei, căci toţi sunt robi păcatului şi poftei şi pântecelui şi duhului lumii, şi iată că şi aceasta scrie în Scriptură, că părtăşia cu lumea este despărţire de Dumnezeu, şi scrie că Domnul este un Dumnezeu gelos, Care ne vrea numai pentru Sine. Şi iată lumea, moartă, moartă de tot, moartă din lipsă de înţelepciune, din lipsă de frică de Dumnezeu, căci Dumnezeu este înţelepciune, iar începutul înţelepciunii este frica de Dumnezeu, şi aceasta nu mai este în inima Israelului de azi. Israelul de azi slujeşte legii pântecelui, legii păcatului, şi nu mai are Dumnezeu sfinţi pe pământ. Pământul este plin de idoli, şi nu mai are Domnul sfinţi închinători după adevăr. **Pământul lui Dumnezeu este creştinul, măi iubiţii Mei, este trupul creştinului, iar cerul lui Dumnezeu este inima creştinului**. Iată casa şi iată templul pe care trebuie să-l zidească creştinul Meu, ca să stau Eu în această casă şi să găsesc în ea credinţă şi pace şi viaţă şi iubire; iubire, dar iubire de Dumnezeu.

Iată glasul lui Dumnezeu! Întoarceţi-vă cu faţa către părinţii şi către sfinţii care au lucrat poruncile sfinţeniei şi ale vieţii veşnice. Fugiţi de robie, şi cine este rob păcatului, acela să se ridice şi să facă dreptate faţă de Dumnezeu. **Aduceţi-vă aminte cum am fost Eu, măi iubiţii Mei, că de aceea am luat trup, ca să vă întăresc în credinţa că puteţi fi dumnezei încă din trup.** Slava care stă să vină şi să se arate de acum, nu s-a putut până acum sui la mintea omului, dar este scris despre ea în toată Scriptura. Poporul Noului Ierusalim va fi un popor ceresc, cu trupuri cereşti, şi de aceea scrie în Scripturi că Israel suspină până în ziua de azi cu duhul pentru răscumpărarea

trupului. **Iată, trupul și inima celor din zilele acestea trebuie să se facă cer nou și pământ nou și pietre vii la temelia Noului Ierusalim cu care va ieși Domnul la suprafață în curând** și spre care vor curge noroadele cele depărtate ca să vadă slava Ierusalimului cel nou. Vine vremea celei de a doua arătări, vine vremea Mea, iubiții Mei, dar nimeni nu înțelege și nimeni nu mai crede. Dar vor crede și cei care M-au împuns, căci vor vedea, iubiții Mei.

Extras din Cuvântul Domnului peste trâmbițele apocaliptice: preotul Ioan și maica Veronica de la Vladimirești, din 16-01-1991

***

Vreau să vin cu vremea cea bună, **vreau să așez Edenul pe pământul României**, și de la ea să-Mi lărgesc cortul pe tot pământul apoi, căci pământul a fost creat de Dumnezeu. **Vreau, copilul Meu, să fac pământ nou și cer nou, căci creștinul este pământul așternutului picioarelor Mele, iar inima creștinului este cerul scaunului Meu de domnie, iar Eu sunt Împăratul acestei împărății.**

Vreau să fac din copiii Mei început de cer nou și de pământ nou. Vreau să așez peste ei Edenul cel de la început când omul nu căzuse încă în neascultare. Vreau să fac stare îngerească pe pământ, și iată, lucrez și fac ceruri noi și pământ nou. Amin.

În curând acest munte se va ridica peste vârfurile munților, și vor curge spre el noroadele cele scăpate cu viață.

Extras din Cuvântul Domnului către preotul Ieronim, din 21-01-1991

***

Iată, iubiții Mei, a venit și vremea când cei ce vor sta la masa aceasta să ia pe ei haina cu care se poate intra la masă cu Dumnezeu, căci Iisus Hristos este ușa, și peste porți nu se va putea sări în cetatea cea slăvită a mesei cerești. Vrea Dumnezeu să așeze iarăși Edenul pe pământ, și iată, Se ridică Domnul să facă ceruri noi și pământ nou, în care vor locui neprihănirea și pacea și iubirea cerească. Vrea Domnul să facă din creștinul Său Eden, așa cum a fost la începutul veacurilor, căci **creștinul este pământul lui Dumnezeu, iar inima creștinului este cerul lui Dumnezeu. Iată, a venit vremea curățirii pământului lui Dumnezeu, ca să facă Domnul din el așternut picioarelor Sale, iar din cerul inimii copiilor Săi să facă scaun de odihnă și de domnie,** măi copii, căci Domnul este Stăpânul și Împăratul cerului și al pământului. Iată, vine vremea să vă lăsați lucrați, ca să se împlinească cu voi Scriptura aceea care spune: *«Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru».* Amin.

Iubiții Mei, am venit la voi să vă spun și vouă viața și trăirea cu care trebuie să fiți găsiți la datorie în zilele ce vin, că vreau să așez pe creștin în Edenul cel de la început. Vreau să fie creștinul de azi așa cum au fost cei de la început, mai înainte de a se atinge ei să guste din pomul cel oprit, căci **vreau să fie din nou Eden și viață fără de moarte**, ca să așez la mijloc pomul vieții, și să fie stare cerească și bucurie veșnică.

Extras din Trâmbițarea Domnului și a sfintei Virginia peste creștinii din cetatea Viișoara, din 24-01-1991

***

Pace vouă! Eu sunt aici. Eu sunt Cuvântul, căci Cuvântul este Dumnezeu. Eu sunt Alfa și Omega, Eu sunt începutul și sfârșitul. Eu sunt începutul cel nou al celor ce cred în Mine, căci vin

cu slavă văzută peste România. Este scris că iarăşi voi veni, şi iată, lucrez prin cuvânt şi Îmi anunţ împărăţia. Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este aşternut picioarelor Mele. **Inima credincioşilor Mei este cerul Meu, iar trupul cel curat şi neîntinat al acestora este aşternutul lui Dumnezeu**, şi iată, sunt purtat de cei ce sunt ai Mei, şi sunt cu cuvântul prin ei, căci aşa este Dumnezeu, este prin prooroci, este prin purtătorii de Dumnezeu. Cuvântul Meu lucrează în acest loc, şi toate se lucrează prin cuvântul lui Dumnezeu în zilele acestea, căci vin zilele gloriei cereşti, vin zilele despre care au scris proorocii cei din toate vremurile. România este ţara strălucirilor, care se va arăta de la Dumnezeu peste popoare, căci aceasta este alegerea ei, şi ea va purta nume de nou Ierusalim şi de Eden binecuvântat între noroade. Eu, Domnul, am vestit această taină prin prooroci, şi nimic nu împlinesc fără să vin să vestesc mai întâi. (*Vezi selecţia tematică: „România - Noul Ierusalim - Noul Canaan”, - şi pe jumpshare; Google Drive; scribd; archive; pubhtml5; joomag, n.r.*)

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu în ziua punerii pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim. Cuvântul lui Dumnezeu către regele Mihai, din 22-07-1991

***

Pace şi Ierusalim nou peste Sionul Meu, şi peste cei ce au mers în numele Meu, pace!

Pace şi bună rânduială, precum în cer aşa şi peste cei credincioşi! Cei credincioşi sunt aşternutul lui Dumnezeu. **Inima credincioşilor Mei este cerul Meu, iar trupul cel curat şi neîntinat al acestora este aşternutul lui Dumnezeu**, căci Domnul Se odihneşte peste ei. Amin, amin, amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu către episcopul Vasile Târgovişteanul, din 04-12-1991

***

Dumnezeu răspunde la glasul inimii. Pace inimii din al cărei glas se strigă şi se aude la cer! Pace ţie, inimă mică! Dar Eu am sălaş în inima ta mică şi o fac mare prin sălăşluirea Mea în ea, şi **o fac scaunul Meu de domnie, iar din cortul inimii tale fac aşternut picioarelor Mele,** căci numele Meu este Creatorul tău. Amin.

… Am început desţelenitul la rădăcina ogorului Meu şi M-am sculat să îngrijesc via Mea cea culcată la pământ. Un picuţ stau în sfat cu tine ca să-Mi spui că tu eşti cu Mine şi nu fără Mine, şi ca să-ţi spun că sunt cu tine şi nu fără tine. Dar să fiu cu tine, şi tu ştii cum vine această lucrare ca să fiu Eu cu tine. Scoate frica afară din tine şi nu căuta să cazi din cer, copilule plăpând. Lasă cerul să te ţină în sânul său, că nu este alt cer în afară de Mine, dar fii înţelept, **căci cerul Meu este inima ta, şi în ea este domnia Mea.**

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu către alesul Său Irineu, din 17-01-1993

***

Pace din cerul de sus peste cerul cel de jos, căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar aşternutul Meu este pământul cel ceresc, cel duhovnicesc, cel nou, este creştinul care trăieşte şi se sfinţeşte ca să-I fie casă şi cort lui Dumnezeu, Cel întru Treime lucrător peste făptura Sa.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul, din 11-09-1993

***

Pacea Mea v-o dau vouă, pacea Mea o las vouă, tată! Precum v-o dă Fiul, așa și Tatăl v-o dă, ca să aveți voi purtare de Duh Sfânt întru Noi, întru Mine și Fiul Meu iubit, întru Care am binevoit. Dacă Eu sunt fără de început, dacă sunt mai înainte de toți vecii, tot așa și Fiul Meu, tot așa și Adevărul Meu, Care este Fiul Meu și Moștenitorul Cel cu Mine în moștenire.

Dar îngerii cei făcuți pentru slava Noastră, pentru lucrarea Noastră nu au putut fi decât slavă până ce Dumnezeu a făcut cerul și pământul și pe toate cele văzute și pe cele nevăzute, și pe om luat din pământ. Și iată, făptura cea făcută de Noi din pământ și căreia am suflat Noi duh de viață**, făptura aceea a stârnit tulburare în lumea îngerilor cei făcuți prin cuvânt așa cum toate s-au făcut prin cuvânt; toate, în afară de om.** Toate oştirile îngereşti formau slava lui Dumnezeu ascultând lucrarea slavei. Dar după ce Noi l-am făcut pe om, am zis omului să asculte de cuvântul cel rostit, pentru ca să fie ascultat cuvântul, pentru ca să se împlinească el. Dar cuvântul rostit peste om nu s-a împlinit, tată. De ce, tată, nu s-a împlinit? De ce s-a călcat peste cuvânt, și cum s-a putut întâmpla aceasta? S-a semețit omul, tată**. Îngerii erau duhuri, și duhurile nu fac nici o lucrare fără trupuri, fără să aibă locaș trupuri**. **Și dacă l-am făcut pe om cu trup și dacă am suflat duh de viață peste el și dacă apoi M-am odihnit în el, M-am odihnit cu tot cerul în el, în pământul pe care l-am lucrat,** căci după ce l-am lucrat și l-am terminat M-am odihnit în el, M-am odihnit în lucrarea Mea, tată, a Mea și a Fiului Meu, întru Duh dumnezeiesc.

Fiți atenți, măi copii, luați aminte bine, că astăzi este sărbătoare de îngeri, dar voiesc să înțelegeți bine și atent. Fiți cu duhul atent și aplecat spre înțelegerea întru Dumnezeu, căci facem sfat îngeresc și ceresc ca să înțelegem lucrarea îngerilor. Mai-marii oștilor îngerilor, Mihail și Gavriil, aduc serbare în sobor peste Ierusalimul cel din cer dat vouă ca să fie îngerii lucrând peste voi în această zi de sărbătoare. Fiți cu duhul atent și ridicați-l spre Mine, ca să înțelegeți sfatul Domnului între voi, că după ce l-am făcut pe om, M-am odihnit întru el. Și cât M-am odihnit? Puțin de tot M-am putut odihni în lucrarea mâinilor Mele, căci în vremea odihnei Mele în om, omul s-a bucurat de toată slava lui Dumnezeu care mișca în Eden, care plutea în Eden, purtată de om, de trupul omului și de mișcarea trupului omului, care purta în ea slava Mea.

Am făcut om din om ca să nu fie omul singur, ca să fie mare slava Mea întru lucrarea omului. **Îngerii erau cu Mine și cu slava Mea în om, și omul era atunci purtător de Dumnezeu, locaș al slavei lui Dumnezeu.** (*Vezi selecția tematică: „Slava Domnului”, - și pe jumpshare; Scribd; Archive.org; Google Drive; pubhtml5; joomag, n.r.*) Toate cetele de arhangheli și de îngeri își găsiseră odihna în om, căci făceau parte din slava Mea, și omul era slujit de îngeri, precum Dumnezeu. Și l-am iubit pe om și l-am pus împărat în Eden, căci i-am făcut o grădină de Eden peste care să fie omul împărat. Și dacă l-am pus împărat peste Eden, **a folosit gând ascuns, care a fost slujit de îngeri, și acest gând ascuns a primit slujirea îngerilor prin căpetenia îngerilor.**

Omul era pus împărat, și apoi s-a semețit și a spus: ***«Pune-voi scaunul meu și îl voi așeza deasupra norilor; peste Cel Preaînalt îl voi pune»***. Și iată, acest gând ascuns al omului, care ar fi fost să primească slujirea îngerilor, a cutremurat Edenul și cerul cel de deasupra, căci omul cel din pământ făcut a tânjit să se înalțe deasupra Creatorului său. Și cum a început îngerul cel întâi peste cetele îngerilor, cum a început să cugete a sluji gândului cel ascuns al omului, s-a zdrobit de muntele semeției care crescuse în om, și Domnul nu a mai simțit odihna în om, și îngerii au început să cadă de la fața lui Dumnezeu, din cinstea în care erau. **Și pe când îngerii cădeau, Domnul a trezit pe Mihail și a strigat prin el: *«Să stăm bine și să luăm aminte cu frică!».*** Și când a zis „cu frică“, s-a oprit căderea îngerilor, din pricina cuvântului de supunere.

Iată, tată, ce a făcut omul! S-a făcut prilej și locaș de cădere a îngerilor. Ca fulgerul de repede s-a produs această cădere a omului, ca gândul de repede, **căci când omul a gândit, au căzut îngerii și s-au făcut satane.** Și ce înseamnă satană? **Satană înseamnă schimbarea binelui în rău,** și când binele se transformă în rău, începe o luptă de vrăjmășie împotriva binelui, și se naște o putere care se numește rău, puterea răului împotriva puterii binelui, a lui Dumnezeu. Și iată, așa s-a format atunci satana, născând putere vrăjmașă, care se duce la Dumnezeu și învinuiește pe om în fața lui Dumnezeu. Ca fulgerul s-a născut această putere potrivnică binelui, și se numește satană această putere rea, dar ea a căzut de la fața lui Dumnezeu, după cum este scris: ***«Am văzut pe satana, ca fulgerul căzând din cer».***

Și după ce puterea aceasta a căzut pe pământ, pe care pământ a căzut**? A căzut în om, a căzut peste om** și peste înțelepciunea omului, căci satana a luat apoi chip de șarpe, și a lucrat acest înger căzut, a lucrat prin șarpe **și a rostit cuvânt de ispită îndemnându-l pe om să nu asculte de Dumnezeu ca să cadă și omul dacă el a căzut cu ceata lui cu tot. Căci Lucifer era cel dintâi înger peste îngeri și peste cetele de îngeri și avea ceata cea dintâi, alături de lumina și de fericirea lui Dumnezeu; adică era primul, el și ceata lui lângă scaunul lui Dumnezeu, lângă lumină și fericire, măi tată, și de aceea i se zicea Lucifer, adică Luceafăr, căci el își lua strălucirea din lumina fericirii dumnezeiești.**

S-a supărat Lucifer pe om; a dat vina pe om pentru căderea lui. **El era îngerul înțelepciunii lui Dumnezeu,** și când S-a odihnit Domnul în om, s-a odihnit și el și ceata sa, dimpreună cu toate oștirile cerești, și în om s-a întâmplat căderea lui, căci duhurile îngerilor lucrează prin trupuri lucrarea lor. Și s-a luptat apoi Lucifer ca să-l cadă și el pe om din cer, și a intrat în șarpe și a ademenit pe om, și s-a născut de atunci lucrarea vrăjmașă binelui și fericirii omului în cer, și omul a fost dat afară din cer și a fost pus în locuința morților. Dar Eu am trimis pe Fiul Meu ca să ia trup și să strice lucrul lui satana dărâmându-l de peste tot, și apoi să plinească înfrângerea și distrugerea lui la venirea Lui.

Iată ce înseamnă să se lase omul stăpânit de satană! Și de aceea Eu am ridicat oameni dintre oameni, care alungă pe satana. Când regele Saul era chinuit de duhul lui satana pentru păcatul măririi de sine, el a fost eliberat de satana prin cântarea lui David. Dar cu greu se poate face așezare de Dumnezeu în omul în care locuiește acest înger, căci Saul era mereu văzut cu Lucifer în lucrarea sa. Iată păcatul lui Lucifer lucrând în om prin mărirea de sine, prin părerea de sine! De aceea L-am trimis pe Fiul Meu; L-am trimis să strice lucrarea satanică și să Se arate oamenilor ca să-i învețe să ia din nou chipul și asemănarea lui Dumnezeu. **Și cine se lasă învățat și ajutat de Fiul Meu, acela face ce a făcut Fiul Meu și se coboară la smerenie, ca să nu-și încerce Lucifer stăpânirea în omul care primește pe Fiul Meu.**

… - O, Tatăl Meu, de aceea am zis Eu la oameni: ***«Eu sunt calea!».*** Așa le-am zis când Tu M-ai trimis la oameni, și cine M-a crezut, a luat-o pe calea aceasta și s-a izbăvit de acest înger vrăjmaș. Amin.

O, iubiții Mei, prietenii Mei, frații Mei întru Tatăl! Așa am zis: ***«Eu sunt calea!».*** Și cum adică Eu? Eu am fost coborât până la voi ca să vă iau apoi cu Mine la Tatăl. Iată coborâre și înălțare. Aceasta este calea pe care v-am arătat-o Eu. Întâi M-am coborât, și apoi M-am înălțat. Dacă Eu nu Mă cobor la voi, cum ați putea să vă înălțați voi la Tatăl? Tatăl nu primește pe nimeni

fără Mine, pentru că El M-a trimis să Mă cobor și să-i aduc cu Mine pe cei la care Mă cobor, **pe cei în care Mă cobor. Eu sunt Fiul Tatălui, și M-am coborât în voi ca să vă învăț și pe voi să lucrați și să stricați lucrarea lui satana.**

Când a venit la Mine cel bolnav cerându-Mi să-i vindec trupul de boală și de duh rău, l-am vindecat și i-am zis: ***«Du-te, dar de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău»***. Și ție, măi poporul Meu, ție cum ți-am zis când ai venit ca să fii cu Mine? Căci te-am primit și te-am vindecat prin cuvânt de plata păcatelor de până atunci, adică te-am iertat și te-am primit și nu ți-am zis: „Du-te, și să nu mai păcătuiești!“, și ți-am zis: „Vino, și să nu mai greșești; vino și stai cu Mine ca să nu-ți fie ție rău!“.

O, măi copii, iată, în ziua aceasta de sărbătoare vorbesc cu poporul acestei lucrări. Am vorbit atâția ani cu poporul acestei lucrări. Sunam din trâmbița cea dumnezeiască și îl anunțam să se adune la masa cuvântului Meu, (*Vezi selecția tematică: „Trâmbițele apocaliptice”, - și pe jum-pshare; joomag; archive; Google Drive; Scribd; pubhtml5, n.r.*) și venea poporul acestei lucrări, dar auzind nu auzea și venind nu venea. Nu venea, fiilor, nu venea, că dacă venea, venit era și venit rămânea. Venea și se întorcea, venea și pleca, și nu venea. Nu venea dacă făcea așa. Îl strângeam mereu, ca să-l vindec mereu. De câte ori cădea, îl sculam iertându-l, că el nu se scula. Îl sculam Eu, că el nu se scula, căci ca să te scoli înseamnă să urăști căderea și să nu mai cazi. Dar Eu îl sculam, și el se ducea de la Mine și cădea iar. Cădea, pentru că era semeț, că nu o să se audă niciodată să cadă cineva dacă nu se semețește ridicându-se deasupra lui Dumnezeu. Dacă Eu veneam și îi spuneam să nu mai facă, el nu făcea așa, el făcea mereu împotrivă, și asta se numește că iar cădea semețindu-se deasupra scaunului lui Dumnezeu. O, și când auzeam mereu așa cum aud și acum de la acest popor că zice că „Dumnezeu e bun și știe că satana e de vină și vede lupta noastră cu satana“! O, măi creștine, nu ai să vezi niciodată pe cel ce se luptă cu satana, și ca să nu-l biruiască pe satana; niciodată, fiule. Și ai să vezi mereu pe satana în calea omului biruindu-l pe cel ce nu se luptă cu satana. **Numai cel ce nu se luptă, numai acela e biruit, numai acela. Cel ce primește pe acest înger, acela devine satană care luptă împotriva lui Dumnezeu, împotriva împărăției lui Dumnezeu, și acela Îi răstoarnă scaunul lui Dumnezeu, statul lui Dumnezeu înăuntrul său. Eu de aceea am venit cu această lucrare, ca să așez la loc drept scaunul lui Dumnezeu, să-l așez ca să stea, și ca să împărățească stând**. Dar de la căderea lui Lucifer nu s-a mai pomenit să stea Domnul în omul care are pe acest înger înăuntrul său.

Iată, vorbesc cu voi despre îngeri, ca să cunoașteți voi pe acest înger rău și să nu-i dați împărăție, fiilor, să nu-i dați, să nu-i mai dați. La o parte din voi vă zic să nu-i dați, dar la o parte din voi vă zic să nu-i mai dați. Eu am venit să dărâm scaunul lui Lucifer, dar dacă poporul Meu nu va deosebi pe acest înger căzut din cer, se va lăsa mereu momit de șarpele care mușcă după ce momește, și apoi Lucifer, văzând, se duce și învinuiește pe om. De aceea, creștine, îți zic ție: ascultă de Dumnezeu și de cuvântul Său, căci dacă omul cel din Eden ar fi ascultat de cuvântul rostit peste el, nu ar mai fi ajuns să vadă rodul păcatului acesta.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil, din 21-11-1993

***

Ți-am făgăduit, copilul Meu Israel, că voi veni la tine ca să scriu în carte despre minciuna înțelepciunii care vine de la om; să scriu în carte că omul fără Dumnezeu este om fără duh și este dat împrumut duhului rău de bunăvoia sa, așa cum s-a întâmplat cu omul cel de la început, care a

trecut peste Duhul lui Dumnezeu ca să fie mai mare, și atunci s-au clătinat toate de la locul lor, tot ce a creat Dumnezeu s-a clătinat atunci. Dar este scris în Scripturi cuvântul Meu care spune: ***«Încă o dată voi mai clătina cerul și pământul»***, că Eu, Israele, trebuie să așez la locul lor pe cele clătinate, și se va simți punerea la loc a celor clătinate. Am grăit prin gura apostolului Meu din grădina Mea care rostește peste tine cuvântul cel venit la el din cer, **am grăit prin gurița lui înaintea ta și am spus prin Duhul Sfânt, prin vorbire de Duh Sfânt am spus că cea mai mare minune pe care am făcut-o Eu prin această lucrare din cer coborâtă este minunea omului cel nou, care trăiește după cuvântul lui Dumnezeu, care se mișcă întru cuvântul rostit de Dumnezeu, care-și ia prin cuvânt și prin împlinire de cuvânt chipul și asemănarea lui Dumnezeu, așa precum Eu l-am făcut pe om la început. Atunci l-am făcut, iar acum l-am născut din cer, așa precum Eu M-am născut din cer, și apoi M-am suit, și iată, cobor din cer dacă M-am suit la cer.** Așa și tu, copil născut prin cuvântul Meu, care a venit din cer la tine. Iată naștere de sus, naștere prin cuvânt. O, ce minune am lucrat Eu în tine, Israele! De aceea am plămădit Eu această lucrare și acest popor, ca să nasc în el fii de sus, fii din cer, așa precum am fost Eu. Eu prin cuvânt M-am născut din cer. Cum, tată, cum prin cuvânt?

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfinților împărați Constantin și Elena, din 03-06-1995

***

Mama Mea Fecioara a văzut pe arhanghelul Meu care M-a vestit pe Mine ei, și pe ea n-a auzit-o nimeni să se laude cu daruri sau că își dă cinste. Era copilă sfântă în noaptea de păcate a lumii, și din carnea acestei copile S-a plămădit Fiul Omului, Care este Fiul lui Dumnezeu. Ea M-a crescut și a stat sub umbra Mea, și a stat la picioarele Mele, ca să slujească Dumnezeului ei. Copila aceasta fecioară este o taină. Această taină s-a dus cu tot cu trup întru cele cerești, întru cele ce nu se văd, căci cele cerești sunt cele ce nu se văd. Cerul începe de la pământ în sus. **Golul în care este omul cuprins, neființa care nu se poate prinde în mână, aceea este ființa cerului, care cuprinde de jur împrejur pe om.** Omul este cuprins de cer, dar omul nu are această înțelepciune. Fiilor, fiilor, Eu așa am spus: ***«Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este așternut picioarelor Mele». Omul este conținut de cer, iar cerul este scaunul Meu de domnie. Trupul omului are forma pe care Eu, Domnul, i-am dat-o lui Adam, omul cel dintâi. Din Adam și-a luat omul trup, și tot din Adam și-a luat și sfârșit trupului. Din Hristos își ia omul naștere de sus, naștere din cer, și tot din Hristos își ia apoi trup nestricăcios cu care va moșteni veșnic.***

Mare taină este taina de prooroc, dar ce știe omul? Omul crede că prooroc înseamnă mijloc de câștig de laudă, de câștig de avere. Omul crede ce crede, că nu știe ce trebuie să creadă și să lucreze. Mama Mea Fecioară nu s-a dat prooroc, nu s-a mărit cu întâietate între oameni. **Ea a fost umilă și curată la fire și la faptă, iar darul ei a fost iubirea de Dumnezeu.** Dar azi e plin pământul de oameni care se dau oameni ai darurilor cerești. Oameni care slujesc la idoli se dau oameni cu daruri cerești, la care stau oamenii la rând ca să intre. Vin la poarta ieslei Mele oameni ușuratici, femei ușuratice, ca să-și vestească darurile lor, oameni care nu caută învățătură de pe nicăieri. Ei vin să învețe și aici pe ai Mei, dar aici sunt Eu izvorul darurilor. O, măi fiilor, dacă Eu îl călăuzesc pe om până la izvorul darurilor, dacă chiar printr-un dar de călăuză îl călăuzesc până aici, de aici încolo ar trebui să bea din izvor, că nu-i mai trebuie călăuză dacă a găsit ce căuta. Iar dacă n-a găsit, unul ca acela nu știe ce caută dacă nu știe să găsească și să prețuiască și să se smerească lui Dumnezeu-Izvorul. Mama Mea Fecioara stătea la picioarele Mele spre slujire și Mă ruga cu ruga ei să fac bine celor necăjiți și supărați, celor ce umblă prin întuneric, iar darul ei eram

Eu. Ea, cu iubirea ei, luminează întunericul vieții omului din lume, că lumea nu are o cărare, lumea are cărări schimbătoare. Fecioara mama Mea s-a numit roaba Domnului, și Dumnezeu a numit-o stăpână pe cea care s-a numit roabă. **De ce se zice că ea e stăpână a cerului? Pentru că ea a stăpânit cerul, și nu l-a făcut trup. Ea și-a păstrat trupul cer și scaun de domnie a lui Dumnezeu, căci cerul este scaun de domnie a Domnului.**

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Naşterii Maicii Domnului, din 21-09-1995

***

Pace ție, Israele! Pace cărării Mele de la cer și până la tine, fiule! Vin cu duh de serbare cerească, vin să te mângâi cu duh de serbare cerească, vin la tine, poporul Meu, că n-am unde să Mă mai duc, n-am unde să mai călătoresc. Peste tot e numai înțelepciune omenească, iar propovăduirea crucii, a vieții cu Hristos, este o nebunie pentru cei ce iubesc pierzarea cea din fapte lucrată. Vin la tine, poporul Meu, și voiesc să-Mi găsesc plăcerea în tine, fiule mic, căci cu tine Îmi port crucea cea de azi. Ți-am dat crucea Mea, ți-am dat viața Mea s-o porți, ca să ajung cu crucea Mea până la capătul cel de apoi și **să Mă odihnesc în tine, poporul Meu**. Crucea Mea e viața Mea, și de aceea ți-am spus: **„Mi-e dor de Mine în tine, fiule al poporului Meu”.** Lumea ia cuvântul Meu și îl înțelege greu, că lumea este încurcată de înțelepciunea acestui veac. Dar tu, fiule, înțelegi adâncimea înțelepciunii Mele, că ție ți-am dat din Duhul Meu, ca să înțelegi adâncurile lui Dumnezeu, căci cel ce este întru Dumnezeu, acela are înțelepciunea lui Dumnezeu, care nu are nimic în înțelepciunea stăpânitorilor acestui veac. Cerul te numește pe tine fericit, poporul Meu, căci fericit este acela care are înțelepciunea lui Dumnezeu, Care vine cu Duhul Său în cei ce cred în El. Tu să nu fii neputincios întru această fericire. Tu să ții minte mereu cuvântul Meu și să stai în el, poporul Meu, că el te ține pe tine în Mine. El te întrupează în trupul Meu cel sfânt, care se face cuvânt înaintea ta, în inima ta credincioasă și aplecată în Mine, fiule scump. N-am nimic mai scump ca tine, poporul Meu, că tu ești așteptat de șapte mii de ani ca să plinesc cu tine ultimele făgăduințe rostite de Mine, **cer nou și pământ nou, și om nou, după chipul și asemănarea Mea,** ca să se arate înțelepciunea lui Dumnezeu cea ascunsă, cea de taină, fiule, pe care Eu am rânduit-o mai înainte de veci spre slava Mea și a ta, copile credincios la sfârșit. Vin mereu la tine, ca să te țin în brațe, ca să te mângâi, ca să-ți întăresc credința în înțelepciunea Mea, căci frica de Dumnezeu te așează pe tine întru taina înțelepciunii cea din cer pe pământ. O, numai cuvinte mari înființez prin cuvântul Meu, dar cei duhovnicești le pricep, fiule. Omul firesc nu pricepe cele ale Duhului lui Dumnezeu, dar cel duhovnicesc pricepe înțelepciunea cea de taină a lui Dumnezeu.

Vin cu duh de serbare și cu mama Fecioara, care v-a dat pe Fiul lui Dumnezeu. Ea este scara pe care Eu M-am coborât de la Tatăl la voi ca să Mă fac Fiul Omului, și să Mă cunoască omul că vin de la Tatăl prin Duhul Sfânt și prin Fecioară, fiindcă omul cel din cer este feciorelnic. Omul trebuia să rămână numai din cer, dar n-a voit să asculte, și am venit să-l așez pe om în ascultare, ca să-l pun înapoi în cele lucrate de Mine pentru om.

O, omule care nu cunoști înțelepciunea lui Dumnezeu și comoara ei, am venit cu această lucrare de cuvânt ca să înviez în om înțelepciunea cea de taină a Mea, căci înțelepciunea Mea este duh iubitor de oameni. **Am venit în calea ta ca să-ți arăt crucea, ca să-ți arăt viața, viața Mea, omule, viața Mea în om.** Aceasta este înțelepciunea pe care am venit s-o așez peste oameni. **Eu sunt Fiul înțelepciunii lui Dumnezeu, și am venit să Mă fac Dumnezeu în om ca să aibă omul înțelepciune. Am venit să Mă întrupez în om prin cuvânt, ca să fac cer nou și pământ nou în om, și om nou în om.** Am ales un popor, ca să am urechi de auzit și ca să Mă înființez în cuvânt,

şi ca să strig peste pământ, şi ca să Mă audă omul, şi ca să-l fac din firesc duhovnicesc, întru taină de veac nou peste veac, iar cine are urechi de auzit, aude şi înviază. Amin.

Poporul Meu, te învăţ mereu, te învaţă şi fiii grădinii Mele, te învaţă şi sutaşii tăi, şi mereu învăţăm ca să fim aluat nou pe masa acestui veac fără de înţelepciune. Poporul Meu Israel de azi, serbez în tine din serbare în serbare, căci serbările cereşti serbează în tine, fiule mititel. E soare în tine, poporul Meu. Eu sunt lumina ta, Eu sunt ziua cea din vremea serii. E soare în tine, poporul Meu. Să-ţi slujească ţie stihiile toate, să te ajute totul pe drumul tău cu Mine, iar tu să Mă ajuţi pe Mine în truda Mea de la cer la pământ. Iudeii cer semne, elinii caută înţelepciune, dar tu Mă ai pe Mine şi Mă dai celor ce însetează după Mine şi după crucea Mea în ei, după viaţa Mea în ei, prin răstignirea omului firesc şi prin învierea în om a omului duhovnicesc.

Mi-e dor de om duhovnicesc în tine, fiule poporul Meu, **că vine ziua cea mare când toate se vor îmbrăca întru nestricăciune.** Eu de aceea am cuvântat atâta vreme în mijlocul tău şi te-am îndemnat mereu la duh de pocăinţă, fiindcă cel ce a venit la Mine şi şi-a început calea prin pocăinţă, acela este viu şi duhovnicesc cu inima şi cu trupul. Cine-şi recunoaşte păcatele ca păcate, acela este mare înaintea Mea şi se face mare. Cine se lasă spre părere de rău pentru păcate, acela se dezbracă de ele şi se îmbracă duhovniceşte în iubirea de Hristos şi în viaţa lui Hristos; acela face împăcare între el şi Hristos, şi prin Trupul şi Sângele lui Hristos se naşte din Hristos spre viaţă veşnic duhovnicească, fiindcă aşa este: mai întâi este cel firesc, şi apoi cel duhovnicesc. Aşa este că aşa a voit omul, nu că aşa a voit Dumnezeu, şi acum trebuie să fac om din om, să fac din om firesc om duhovnicesc, născut din Mine, din Trupul şi Sângele Meu. Vezi tu, poporul Meu, ce este lucrarea pocăinţei? Vezi tu cum este ea şi cum trebuie aşezată în om? Să audă, fiule, să audă şi omul cel pământesc şi firesc şi să se scoale spre înduhovnicire şi să se tragă de-a dreapta Mea şi să mănânce cuvântul Meu până la venirea Mea.

Voiesc, poporul Meu, să ştii bine ce este om firesc, ca să poţi tu să-l alegi pe cel duhovnicesc în tine. Omul duhovnicesc nu poate trăi fără Dumnezeu în trup şi în cuvânt, căci Eu sunt trup şi cuvânt în omul duhovnicesc. Voiesc să fac din tine ce n-am putut să fac prin om până acum, că n-am făcut atâta iubire cât am făcut cu tine, poporul Meu. **Mă zbat de patruzeci de ani să te aduc în stare de mireasă, poporul Meu, să te îmbrac în albul Meu ceresc, în trupul Meu ceresc, poporul Meu, să te întrupez în trupul Meu cel sfânt, tu în Mine, şi Eu în tine, fiule poporul Meu.** Mai mare iubire n-am făcut niciodată aşa ca şi cu tine, şi tu încă nu ştii ce este iubirea. Te încurci în cuvântul ei şi încă nu ştii. Voiesc, fiule, să te învăţ mereu, şi să ştii mereu, că tu trebuie să ştii pentru tot omul cel din veac şi până în veac. Voiesc să fii un trup cu Mine, Mire şi mireasă în iubire cerească, nu firească, poporul Meu. Iubirea firească se face păcat, dar iubirea cerească se face cer nou şi pământ nou în om. Ai văzut pe David cel căzut în cursele firii, căci firea apăruse în faţa lui prin ceea ce este slab dintru început. Dacă Batşeba nu se iubea pe sine înaintea lui Dumnezeu, dacă ea ar fi fost fire dumnezeiască în trup, ea nu s-ar fi dat spre iubire de sine, spre huzur trupesc, şi atunci David regele n-ar fi văzut fire aşezată înaintea lui. Dar David a venit spre plâns duhovnicesc, şi Eu i-am şters rana făcută de fire, că se făcuse rană în inima lui păcatul, şi David a fost unsul Meu, căci s-a îngrijit de Mine întru el.

Poporul Meu, Eu aşa ţi-am spus: treci din trup în duh, fă-te din firesc duhovnicesc, că te învăţ pe tine lecţia vieţii, ca **să audă omul pământesc cele despre viaţă fără de moarte.** E mare lucru să aibă omul duhovnicesc statură duhovnicească. E mare lucrare această lucrare din om văzută. Mai mare iubire ca aceasta nu este de la om. **Omul duhovnicesc sfinţeşte pe omul cel din**

fața lui. Îți spun ție, poporul Meu iubit, să-ți cunoști lucrul ce-l ai de lucrat înaintea Mea, că tu trebuie să fii omul cel duhovnicesc înaintea Mea. Te oblojesc cu iubirea cuvântului Meu, cu puterea cuvântului Meu. Te încălduresc în iubirea Mea, ca să-i știi izvorul, fiule. Îți aduc mereu prin ea înveșnicire, încopilărire, înduhovnicire, căci Eu sunt iubirea, fiindcă omul cel coborât din cer este fără de păcat. Omul cel născut din Mine trebuie să se facă om fără de păcat înaintea Mea, om al iubirii cerești pe pământ.

Eu te cuprind cu mare iubire, Eu și toți sfinții Mei. E dragostea Mea cu tine și te mângâi și te binecuvintez, ca să fii tu bucuria Mea, poporul Meu. E pacea Mea cu tine; întărește-te din duhul păcii Mele. Cuvântul e pacea cea din cer și de pe pământ. Cuvântul Meu e slava Mea în mijlocul tău, și Mă slăvesc în el înaintea ta. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt te binecuvintează pe tine, Israele. Să fii copil credincios, fiule, căci prin credința ta lucrez și Mă slăvesc înaintea ta prin cuvânt. Cuvântul este Dumnezeu. Pace ție, popor al Domnului, căci Unul este Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin, amin, amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Adormirii Maicii Domnului, din 28-08-1996

***

Iar tu, Israele, să-Mi fii cer nou și pământ nou, scaun de domnie și așternut picioarelor să-Mi fii, precum a fost omul la început, în vremea odihnei Mele în om. Să știi, măi Israele, că ești așteptat cer nou și pământ nou, om nestricăcios spre răscumpărarea trupurilor. Să știi, tată, că nu e de glumit. Să știi că trebuie să ai minte, și trebuie să știi ce înseamnă minte. Să știi, fiule scump, că trebuie să gândești în Domnul și să grăiești din Domnul. Să știi, Israele, că **împărăția Mea este înăuntrul fiilor tăi**. Unde, tată, mai auzi tu de la om așa cuvânt de viață? Nu lua de la om, nu lua, nu mai lua, poporul Meu, că tu nu ești poporul oamenilor. Tu ești poporul lui Dumnezeu, Israele. Omul n-are minte. Să știi că n-are. Omul n-are pe Dumnezeu, fiule Israele. Abia Mă ai tu, abia poți tu să Mă ai; tu, cu puterea Mea în tine, dacă Mă lași cu ea în tine. Ține-Mă strâns unit cu tine, fiule Israele, că omul trufaș nu poate scăpa de trufie până ce nu va crede ascultând de cuvântul lui Dumnezeu care vine la tine.

Până acum Gog și Magog loveau calul ca să cadă călărețul, dar **a venit vremea adevăraților închinători care se închină Tatălui în duh și în adevăr, în Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine pe cal alb**, iar Gog și Magog nu știu că Duhul lui Dumnezeu este Cuvântul lui Dumnezeu, Care a luat împărăția pe pământ.

Vine Domnul să păstorească neamurile cu toiag de fier, și **numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu. Călare pe cal alb vine Cuvântul lui Dumnezeu.** Amin, amin, amin. (*Vezi selecția tematică: „Calul alb apocaliptic" - și pe files.fm; jumpshare; joomag; Scribd; Google Drive; archive.org; pubhtml5; n.r.*)

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu către poporul creștin, din 01-12-1996

***

O, voiesc să fac din voi feți-frumoși și zâne și să vă arăt oamenilor poveste adevărată, iar Eu să fiu în voi putere, iubire și nu poveste, ci adevărat să fiu în voi, precum și credeți, precum și sunt. Din leagăn în leagăn Mă port cu voi, din carte în carte Mă scriu cu voi, ca să se uite vremurile la vremea aceasta, vremurile din urmă să se uite, și să se bucure proorocii care au vestit vremea

aceasta a Mea cu voi, că voi sunteți mănunchiul Meu cel mic de flori, despre care au vestit proorocii că veți fi și veți odrăsli. Și vom fi iubiți de mulțimi nenumărate dacă vom ști să ne iubim unii pe alții, fiilor iubitori, fiilor iubiți. Aveți grijă de Scriptura care spune: ***«Iubiți-vă unii pe alții precum v-am iubit Eu».*** Iar și iar spun: unii pe alții, nu unii cu alții, nu unul cu altul, ci unii pe alții, precum Eu v-am iubit pe toți cei care ați fost atunci și acum cu Mine iubindu-vă. Iubiți-vă unii pe alții precum v-am iubit Eu, iar dacă nu știți cum, întrebați iubirea, iubirea Mea care vă iubește pe toți, și ea vă va răspunde iubindu-vă cu răspunsul ei, și veți fi purtați la sânul ei precum mama își dezmiardă pruncii mângâindu-i. Așa veți fi voi mângâiați în Ierusalim, în Mine, Ierusalimul vostru, locul vostru de bucurie. Voi în Mine, și Eu în voi, Ierusalim nou, Ierusalim de sus pe pământ, cetate sfântă, și vor înțelege mulțimi nenumărate ce este Scriptura care spune: ***«Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborându-se din cer, de la Dumnezeu»,*** că Eu așa am spus: ***«Vă voi pregăti loc, ca acolo unde voi fi Eu, să fiți și voi»***. Și M-am dus ca să vin de la Tatăl locaș pentru voi și pentru cei de atunci peste care grăiam aceste cuvinte, să vin, cetate sfântă să vin, Ierusalim nou să vin și să fiu, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. De aceea vă spun mereu că vin să vă întrupez în trupul Meu cel sfânt, în locașul venit de la Tatăl, după cum am spus: ***«Mă duc la Tatăl ca să vă pregătesc locaș și să vin locaș de la Tatăl pentru voi».*** Am zis că în casa Tatălui Meu sunt multe locașuri, dar pentru voi pregătesc locaș cu Mine laolaltă. Ce locașuri are Tatăl între cele multe despre care am spus Eu? O, sunt multe locașuri ale casei Tatălui Meu, ale facerii lui Dumnezeu, măi fiilor scumpi care stați sub înțelepciunea Mea. Sunt locașurile scaunelor, domniilor, începătoriilor, stăpâniilor, puterilor, locașurile arhanghelilor, ale îngerilor, ale serafimilor, ale heruvimilor; locașurile stihiilor care slujesc cuvântul lui Dumnezeu: ploaia, vântul, viforul, grindina, roua, gheața, zăpada, norii, negura, ceața, căldura; mânia cu uneltele ei: fulgerul, focul, pucioasa; locașurile binecuvântării: soarele, luna, stelele și lumina; locașurile casei Tatălui, care multe sunt și nenumărate sunt, căci El a zis și s-au făcut, El a poruncit și s-au zidit și se zidesc la porunca Lui, și le-a pus și le pune pe ele în veac și în veacul veacului, și lege le-a pus și le pune și nu o vor trece, și Îl vor lăuda pe El pe pământ și în cer. **O, sunt multe locașuri ale casei Tatălui Meu, dar Eu am venit de la Tatăl și M-am dus iar la El, ca iar să vin, să vin locaș pentru voi, cei dați Mie de Tatăl ca să vă fiu locaș în casa Tatălui Meu; voi în Mine, și Eu în voi;** Eu cu sfinții Mei în voi cu bucurie, după cum este scris: ***«Bucurați-vă, ceruri, și voi, care locuiți întrînsele!»,*** **căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este așternutul picioarelor Mele, și așa a fost omul făcut. Amin.** V-am pregătit locaș în Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi, să fie ai Mei cu Mine, și Eu cu ai Mei, și toate cele ale locașurilor Tatălui Meu să slujească lui Dumnezeu, cuvântului lui Dumnezeu.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică, din 04-12-1996.

***

Se aud la cer voci de oameni care strigă: *„Ajută-mă, Doamne!“*. O, dar glasul Meu pe pământ nu se aude când cere ajutor. Strig cu glas duios peste pământ, strig de mult, și **oamenii nu Mă aud.** Strig și plângând, strig și cerșind, strig și iubind și iertând, și răbdând strig, dar cine să Mă audă? Oamenii au împărății, au dregătorii, au slavă oamenii, au bogății, au aur, au ranguri, au înțelepciune și slavă omenească. N-au vreme oamenii să audă glasul Meu care se roagă de ei să Mă ajute să vin și să fiu Împăratul făpturii și să împac pe oameni cu Tatăl și să-i dau omului fericirea pierdută și fecioria pierdută. Asta le-aș da Eu oamenilor, dar oamenii altceva Îmi cer. Îmi cer ale lor, nu ale Mele. Îmi cer pentru slava lor, nu pentru slava Mea în ei și pe pământ cu ei, și nimeni nu-și lasă rangul pentru Mine, nimeni nu-și face rang în numele Meu și spre slava Mea cea cu smerenie în om.

Plâng sfinții când văd deșertăciunea slavei omenești pe pământ, că iată, sfinții vin cu Mine la tine, poporul Meu, și cu Mine se uită peste slava oamenilor pe pământ, și plâng sfinții, și nu mai au sfinții sărbători pe pământ. **Oamenii se serbează pe ei în zilele sfinților**, și sfinții cerului nu mai au pe nicăieri loc pe pământ, nu mai încap pe nicăieri cu ajutorul lor, cu sfințenia lor în oameni, căci casa cerului era să fie omul, scaun de domnie și așternut de odihnă pentru Dumnezeu, așa cum a fost omul făcut de Dumnezeu. (*Vezi selecția tematică: „Schimbarea sărbătorilor și lepădarea de credință", - și pe jumpshare; Google Drive; Scribd; pubhtml5; joomag; archive; n.r.*)

Israele, popor iubit, așa a fost omul făcut, fiule; **a fost făcut scaun și așternut de odihnă lui Dumnezeu, templu lui Dumnezeu, așa a fost făcut omul**. O, și ce templu este azi omul?! E scaun al fărădelegii și vizuină de șacali care se hrănesc cu cărnuri mai mici decât ei. (*Vezi selecția tematică*: *„Ce spurcă pe om, ce intră sau ce iese din el?", - și pe files.fm; jumpshare; joomag; pubhtml5; archive; Google Drive; Scribd, n.r.*) Omul nu mai este lucrul Meu, și Eu nu mai încap pe nicăieri. Nimeni nu se leapădă de rangul său, nimeni nu-și mai face rang în numele Meu, și Eu nu mai sunt hrană pentru om pe pământ. Omul nu Mă mai ascultă. Plâng sfinții de dorul omului cel făcut de Dumnezeu, om născut de sus, ca **să aibă viață veșnică**. Nimeni nu se lasă născut de sus cu viață veșnică în el, nimeni nu se lasă de păcate, nimeni, fiilor, nimeni, și Eu casă nu mai am așa cum am avut în sfinți. Nu aud nici un glas care să plângă spre Mine și să-Mi spună să-l ajut să-Mi fie sfânt Mie și casă Mie, casă de odihnă lui Dumnezeu, așa cum au fost sfinții Mei.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon, din 25-12-1996

***

Israele, Israele, se apropie spre vedere cele ce nu se văd. Se apropie slava Mea cea nevăzută, fiule scump. **Tu ești slava Mea pe pământ**, și **voiesc să știe și să vadă lumea că tu ești slava Mea,** tată, și să se ducă această veste văzută, până la toate marginile cerurilor, și să știe noroadele toate că tu ești fiul Meu și că stai gătit de sărbătoare înaintea slavei Mele care se apropie peste pământ. Vin să te îmbrac cu slavă în numele Meu, și tu să înveți bine umilința bucuriei și bucuria umilinței ca nu cumva de bucurie să uiți că tu trebuie să faci și să fii voia Mea înaintea Mea. Să te înveți, măi Israele, să ai cugetare smerită și sfântă și bineplăcută Mie. Să te înveți, tată, să gândești frumos, și să ai mereu cugetul casă pentru Mine, și să Mă pot odihni în tine, fiule din Israel. Să fii blând și smerit cu inima, poporul Meu, că iată, Eu nu uit să te îndemn și să te înnoiesc mereu prin **cuvântul Meu care-L naște pe Dumnezeu în om ca să fie omul de sus, din cer, de la Dumnezeu să fie omul.**

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Buneivestiri, din 07-04-1997

***

Iată, fiilor, cărarea Mea care ducea omul spre Mine s-a făcut cărare omenească pentru ca să știe oamenii cărarea spre cei ce Mi-au luat via și casa și masa și haina și cărarea Mea spre oameni, **și oamenii nu mai știu cărarea spre împărăția lui Dumnezeu.** Nimeni nu mai învață pe oameni calea împărăției lui Dumnezeu. Ea nu este o cale de străbătut cu piciorul și cu mersul trupului, **căci împărăția lui Dumnezeu este în om**, (*Vezi selecția tematică: „Împărăția cerurilor nu vine în chip văzut", - și pe jumpshare; joomag; archive; Google Drive; Scribd; pubhtml5, n.r.*) și omul o caută în afara lui, căci așa l-a învățat omul antichrist care se luptă să-i țină în robie pe fiii lui, și se luptă să-i robească și pe fiii împărăției Mele care știu de la Mine locul împărăției Mele în om. (*Vezi selecția tematică: „Antichrist și fiara apocaliptică", - și pe files.fm; jumpshare; joomag; Google Drive; Scribd; archive.org; pubhtml5; n.r.*) Nimeni, tată, nu mai poate găsi calea

spre împărăția cerurilor, căci ea nu se poate găsi pe pământ. Scris este: ***«Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este așternutul picioarelor Mele»,*** și aceasta este împărăția și odihna Mea. Și pentru ce am făcut Eu cerul și pământul? **O, fiilor, pentru om le-am făcut, ca să fiu Eu Dumnezeul omului și ca să fie omul locaș al împărăției Mele, scaun de domnie și așternut să-Mi fie.** Dar omul antichrist învață altfel pe fiii lui, nu-i învață cum învăț Eu, de vreme ce fiii lui caută altfel împărăția lui Dumnezeu care se dă în dar și nu pe bani. Dar astăzi, bisericile stăpânite de cei ce stau împotriva Mea prin oamenii lui antichrist, au ajuns mijloc de câștig nedrept pentru omul antichrist. **Mântuirea nu se cumpără. Ea este de la Dumnezeu,** Care Se dăruiește oamenilor ca să-i mântuiască și să-i facă fii, iar Domnul nu este un împărat care ia bir de la fii. **Locașurile de biserici care Mă au pe Mine în ele, au ajuns ca o alimentară unde Se vinde Hristos și iertarea lui Hristos și slujbele închinate lui Hristos,** iar în locul care este numit Sfânta Sfintelor, acolo unde trebuie să locuiască Trupul și cuvântul Meu se strecoară banul, măsura cezarului, fiilor. Iată ce este pe pământ. (*Vezi selecția tematică: „Adevărata biserică”, - și pe files.fm; jumpshare; joomag; Google Drive; Scribd; archive.org; pubhtml5, n.r.*)

Fiți plini de Duhul Sfânt, fiilor din Ierusalim, și scuturați din El peste pământ ca să facă oamenii roade de Duh Sfânt și să învieze. Amin, amin, amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Adormirii Maicii Domnului, din 28-08-1997

***

…Rostesc cuvânt din mijlocul neamului român. Domnul Iisus Hristos Se duce cu cuvânt nou peste toate noroadele de pe pământ. Eu, Domnul, Cel născut din Tatăl mai înainte de veci, și din Fecioară acum două mii de ani, și din România cuvânt acum, la capătul Scripturilor cele pentru venirea Mea, Eu, Domnul Iisus Hristos, strig peste pământ până la toate marginile: ridicați-vă, voi, neamuri ale pământului din tot neamul oamenilor și veniți spre râul vieții care curge din cer în mijlocul neamului român! (*Vezi selecția tematică: „Acest cuvânt este râul vieții”, n.r.*) Veniți și luați viață, cuvânt de viață sfântă și veșnică**! Eu sunt Cuvântul Cel dinaintea venirii trupului Meu pe pământ a doua oară cu oamenii.** (*Vezi selecția tematică: „Venirea în chip văzut”, - și pe jumpshare; joomag; archive; Google Drive; Scribd; pubhtml5, n.r.*) Ridicați-vă deasupra trupurilor voastre și scăpați din focul mâniei care vine din cer peste toate trupurile care nu au cerul în ele**.** (*Vezi selecția tematică: „Focul apocaliptic”, - n.r.*) **Cerul înseamnă sfințenie și rai în casa omului, în trupul omului**. Vă cheamă Domnul la viață dulce, la miere și lapte, la cer nou și la pământ nou peste pământ. Veniți și luați învățătura care vă dă viața cea veșnică! Veniți, că morții înviază și vor învia, iar cei vii se vor schimba întru nestricăciune. (*Vezi selecția tematică: „Învierea morților”, - n.r.*) **Sună glasul celui de al șaptelea înger ca să adune sub slava Mea pe cei aleși prin credință și prin sfințenie și prin hrană aleasă, hrană din cer pentru cer nou și pământ nou peste pământ.** Amin, amin, amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la șase ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, din 12-12-1997

***

Vine duhul înțelepciunii lui Dumnezeu pe pământ ca să învețe pe oameni adevărul cuvintelor. Eu sunt Domnul, și locuiesc în ceruri, iar cerurile spun slava lui Dumnezeu, spun adevărul lui Dumnezeu. Ce sunt cerurile? **Cerurile sunt sfinții, care au trăit și trăiesc cu închinare înaintea lui Dumnezeu. Cine sunt cei ce postesc? Aceia sunt cei ce-și închină viața lui Dumnezeu**

și sfinților cei asemenea Lui. (*Vezi selecția tematică: „Despre post și milostenie”, - și pe jumpshare; joomag; Google Drive; Scribd; archive; pubhtml5, n.r.*) Cine-și închină viața lui Dumnezeu și celor plăcuți lui Dumnezeu, aceia sunt oameni care împlinesc Scripturile lui Dumnezeu, voile lui Dumnezeu între cer și pământ, și aceștia lucrează taina și lucrarea postului.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei Cruci. Sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din Sevasta, din 22-03-1998

***

Am dus crucea pe umeri acum două mii de ani, și am căzut sub ea când am dus-o. Oare, n-am avut putere s-o duc de am căzut sub ea? O, nu de asta am căzut sub ea. **Am căzut de jale**, căci ochiul Meu umbla peste timp, și am văzut omul de atunci și până azi, și inima Mea suferea de jalea aceasta, și tânguindu-se ea de durerea de la om, am căzut sub această durere. **Omul cel de atunci și până azi a apăsat pe crucea Mea**, pe răscumpărarea lui. A fugit omul de darul vieții veșnice a lui. **Venisem să plătesc înaintea Tatălui darul pentru suirea omului în cer, ca să vadă diavolul că-l plătesc și că omul este lucru întocmit de Mine, lucrat cu mâna Mea din pământ, ca să fac din el cer și scaun de domnie pentru Dumnezeu, căci omul a fost să fie scaunul Meu de domnie.**

Intru pe poarta cuvântului Meu cel de după două mii de ani de la jertfa Mea pentru răscumpărarea omului, poarta cuvântului Meu cel de după șapte mii de ani de la facerea omului. Intru pe poarta cuvântului Meu, care se face poartă a Mea între cer și pământ. **Cuvântul este poarta Mea, iar Eu sunt Cuvântul Care intru. Eu sunt Cel ce intră**. Bucurați-vă, îngeri! Bucurați-vă, arhangheli și cete cerești! Străbat cerurile și vin de Mă vestesc Judecător pentru nedreptatea pe care Mi-a făcut-o și Mi-o face omul cel de ieri și cel de azi, căci omul n-a ascultat de la început, și a mâncat din pomul morții, ca și azi. Eu când am văzut ce a făcut omul l-am luat și l-am pus afară din grădina vieții de Eden, ca să nu se atingă de pomul vieții și să trăiască veșnic după ce căzuse din veșnicie prin neascultare de Creatorul său. **Omul mănâncă și azi din pomul morții, care era oprit de Mine, pus deoparte de Mine, pus prin cuvânt deoparte.** (*Vezi selecția tematică*: *„Ce spurcă pe om, ce intră sau ce iese din el?”, n.r.*) Iată, omul a stricat cuvântul Meu.

Fiilor, pregătiți calea cuvântului Meu, pregătiți pacea cuvântului Meu peste voi, pregătiți în voi locaș pentru Duhul Sfânt, ca să fie pururea cu voi. Amin, amin, amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil, din 21-11-1998

***

Fac cerul sul, precum am proorocit. Cartea Mea pe care v-o dau s-o întocmiți peste voi și peste pământ, se numește sul, cerul făcut sul, cuvântul cerului care vine pe pământ și se face sul, cuvânt de viață, cuvânt sfânt pentru înțelepciune sfântă, duh de mângâiere pentru cei mângâiați de Mine, duh de bucurie pentru cei ce iubesc bucuria Mea, bucuria cea sfântă. Amin, amin, amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a patra a Postului Mare, a sfântului Ioan Scărarul, din 21-03-1999

***

O, fiilor, e vremea să înceapă judecata, și iată, începe cu casa Mea, cu cei ce stau în numele Meu peste mulțimi, cu cei ce nu ascultă de Evanghelia Mea cea de atunci și cea de azi. Scris este:

«Dacă au primit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor primi». Dar cine nu primește cuvântul Meu de azi, nici pe cel de atunci pe care l-am rostit nu l-au primit și nu l-au pus peste ei. O, dacă dreptul abia se mântuiește, ce va fi cu cel necredincios și păcătos? Evanghelia Mea este nelucrată de cei ce stau cu ea în mână peste mulțimi, și nu mai știe omul unde este Dumnezeu. Dar Eu nu Mă las defăimat, și cuvintez cuvânt din cer peste tot omul, și voiesc să-l scap pe om de amăgire, căci duhul lumii s-a făcut stăpân peste tot și s-a făcut coajă groasă peste mintea și peste vederea omului, și omul nu mai vrea să se facă mic, copil la minte și la inimă, să se curețe de mărirea deșartă și să vină la viață.

Duhul lumii este vrăjmășie între Mine și om, și Eu vin și ciocăn la ușa omului ca să-i spun de Mine, și să-i spun apoi că vin iarăși de la Tatăl ca să judec pe vii și pe morți, și fiecare își va purta sarcina sa.

«Vine Domnul!», așa zice Scriptura; vine cu sfinții ca să facă judecată peste necredincioși, căci sfinții au fost cei credincioși, și au plată de la Mine, scaune de judecată lângă Mine, ca să judec cu ei pe cei ce n-au crezut și nu cred. Cei ce cred sunt cei ce se răstignesc față de lume, și lumea este răstignită față de ei, dar așa minuni nu se mai săvârșesc de ni- meni, și iată, Eu vin, și nimeni nu mai stă înaintea Mea curat de lume, răstignit față de lume. Am grăit la voi și am zis că lumea este judecată prin răstignirea Mea pe cruce. Tot omul care nu s-a răstignit pe sine pentru Mine după ce Eu M-am așezat pe cruce pentru viața omului, tot omul care n-a murit și n-a înviat prin Mine, a fost judecat prin răstignirea Mea pe cruce, acum două mii de ani. Cel ce-și urăște viața sa, acela o va câștiga, căci cine și-o iubește, își face voia sa, și pierde viața, că e mare lucru să știe omul taina vieții, ca să caute în ea și să nu piară omul. Dar Eu v-am tras pe voi lângă Mine, ca să vă povățuiesc din cer întru taina vieții. Fiți, dar, cu mintea întreagă, fiilor, și ***«privegheați în rugă-ciuni, căci sfârșitul tuturor s-a apropiat»***, după cum grăiește Scriptura. Stăruiți în dragostea Mea dintre voi, stăruiți cu stăruință, că ea vă arată pe voi înaintea îngerilor că sunteți pe placul Meu. Oamenii nu iubesc placul Meu și nu se uită prea mult la cei ce trăiesc după voia Mea, dar îngerii se bucură, fiilor, și se strâng lucrând pe lângă cei ce stăruiesc în dragostea Mea dintre ei, căci această dragoste rabdă spre iubire și se jertfește pentru frați. Eu așa am spus prin Scripturi: ***«Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul precum v-am iubit Eu, căci mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca viața lui să și-o pună pentru prietenii săi».*** Dar duhul lumii este vrăjmășie între om și Dumnezeu, și Eu ciocăn la ușa omului și lucrez cuvânt dătător de viață peste om, **lucrez de pe scaunul slavei Mele, căci scaunul Meu este din duh și din cuvânt lucrat, nu din piatră, nu din lemn, nu din oameni, nu din ziduri.** De aceea am zis: al Meu este scaunul din cetatea aceasta, și stau pe el și cuvintez din cer cuvântul vieții veșnice. Amin. Viața cea veșnică este să împlinească omul poruncile Mele și să fie sfânt, căci **scaunul Meu este omul sfânt, omul în care Eu Mă văd stăpânind peste el**, așa cum am lucrat Eu în ierarhul Meu Spiri-don, făcându-Mi în el scaun și lucrând de pe el peste mulți prin semne și minuni doveditoare în cuvânt și în faptă.

Eu dacă n-am scaun în creștin, dacă nu lucrez din el peste om, acela este altceva decât creștin, căci duhul lumii este vrăjmășie între om și Dumnezeu, și Eu ciocăn la ușa omului și lucrez de pe scaunul slavei Mele, și **scaunul Meu este din duh și din cuvânt lucrat**. Cei ce stau pe scaun de biserică peste mulțimi și își fac voia lor și nu pe a Mea înaintea oamenilor, cei ce-și caută mărirea lor pe scaun de biserică, aceia nu sunt de la Mine, și sunt de la oameni. Duhul Sfânt lucrează altă lucrare, nu lucrarea omului. El nu face placul omului care nu merită să stea lângă Mine, iar Eu am zis: al Meu este scaunul din această cetate, Târgoviște, și stau pe el și cuvintez

bătând la ușa inimii omului, ca să-l chem de la moarte la viață, căci din nou grăiesc și spun: duhul lumii este vrăjmaș între Mine și omul care iubește duhul acesta. Apostolul a grăit peste biserică și a zis: ***«Nu vă faceți, fraților, învățători, nu vă faceți mulți, căci noi, învățătorii, mai multă osândă vom lua»***. Dar cine aude această Scriptură ca să fie învățător sfânt cu viața și să nu fie osândit de înseși cuvintele vieții? Am grăit și Eu prin Scripturi și am zis: ***«După faptele lor să nu faceți, căci ei zic, și nu fac și ei ce zic»***.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon, din 25-12-1999

***

Fiilor de la iesle, **voi sunteți scaunul Meu de domnie și calul pe care călăresc Eu** de la o margine la alta ca să fac cer nou și pământ nou și să împlinesc Scriptura venirii Mele și înnoirea facerii. **Scaunul Meu este omul sfânt. Templul Meu este omul sfânt în care Eu locuiesc cu Duhul Meu,** iar ochiul Meu a privit în ziua aceasta prin ochii voștri la cei ce s-au adunat să se așeze pe scaunul Meu, la cei trufași care-și zic păstori ai turmei Mele, și am scris acestea în cartea Mea, ca să fie pentru mărturie. Amin, amin, amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica sfinților strămoși, din 26-12-1999

***

Voi, fiilor de la iesle, luați din duhul bucuriei cu care M-am făcut azi sărbătoare la voi, sărbătoarea Mea cea de acum două mii de ani când Eu M-am dus la templu în brațele mamei Mele, prunc, ca să-l slobozesc de așteptare pe bătrânul Simeon, care M-a așteptat atâta timp să vin. Am făcut din voi leac pentru durerile venirii Mele. Iarbă de leac este cuvântul venirii Mele la voi pentru cei ce-l iau să și-l pună pe rane spre folosul Meu, și oricine vă va întinde vouă fie și un pahar de apă rece fiindcă sunteți ai lui Hristos, adevărat grăiesc că își va lua răsplata. Amin. Iar **Eu voi împlini prin voi lucrare de rai pe pământ și viață de nou Ierusalim, pământ nou și cer nou spre bucuria sfinților care așteaptă suspinând cu dor viața cea veșnică pe pământ** și venirea lor cu ea, pentru bucuria după care ei suspină așteptând descoperirea fiilor lui Dumnezeu, fiii cei din urmă ai lui Dumnezeu, fiii venirii Mele, cu care Eu lucrez venirea Mea cu sfinții pe pământ, **venirea Mea și viața cea de veci pe pământ cu oamenii. Amin, amin, amin**.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Întâmpinării Domnului din 15-02-2000

***

O, vino, omule, să te sui la cer și să cobori în tine apoi, și să te uiți peste tine. De prea multă vreme faci tu cu tine ce vrei tu, omule ușuratic, iar menirea ta este alta, și este din cer, și tu nu mai știi glasul cerului peste tine. Iată glasul Meu, care grăiește din Mine peste tine. Așa grăiam și cu Adam, dar el s-a ascuns și a uitat taina inimii omului, așa cum tu ai uitat taina inimii tale, omule despărțit de taina vieții veșnice. Voiesc să te oprești și să asculți vorbirea Mea cu tine. **Vin zilele veșniciei pe pământ, și Eu ies în calea ta și îți țin calea cu zilele veșniciei, ca să Mă vezi și să Mă mărturisești Dumnezeu al tău, și apoi Eu să-ți deschid ochii, așa cum am deschis ochii ucenicilor Mei care au văzut slava Mea de pe munte, fața Mea cerească, fața Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh în om.**

Vino, omule, vino să-Mi vezi fața! Vino la Mine ca să vezi! Eu Mă aplec până la tine ca să-ți vindec ochii și să vezi. Eu cobor din cer și îți țin calea, căci sunt Cel ce este. Așa i-am spus lui Moise pe muntele slavei Mele; i-am spus***: «Eu sunt Cel ce sunt».*** Așa îți spun și ție, omule care te apropii de muntele slavei Mele, de locul în care Eu, Domnul, grăiesc cu omul ca să se audă grăirea Mea peste pământ. Deschide Scriptura, omule, ca să auzi grăirea Mea din ea; și deschide

urechea, omule, ca să auzi grăirea Mea de azi peste grădina Mea cea plină de miresmele cuvântului Meu care vine la tine ca să te învețe taina inimii. **Inima ta este casa Mea, nu este a ta. Eu de aceea am pus-o în tine, omule,** dar tu nu știi taina ei. Eu de aceea te chem să asculți grăirea Mea cu tine, te chem să te învăț, și să lucrezi tu după învățătura lui Dumnezeu, Care te cheamă la împărăția Sa. **Te chem să te învăț că inima ta este casa Mea, casa lui Dumnezeu în om.** Amin, amin, amin.

O, copilași de la iesle, vreau să-l învăț pe om taina inimii, taina cerului pe pământ, statul Meu cu omul. Inima omului trebuie să vorbească cu Mine, căci inima Mea vorbește cu omul. Trebuie și omul să vorbească cu Mine. O, nu mai știe omul vorbirea lui cu Dumnezeu, căci în inima lui stă el, omul, și stă fără Mine. **Locaș al cerului este inima omului**. Așa a fost ea făcută atunci când Eu l-am zidit pe omul cel dintâi**. Scaunul Meu de domnie este inima omului, dar nu aude omul taina aceasta, taina inimii omului.** Voiesc să Mă audă omul. Trec cuvânt prin grădina cuvântului și Mă duc spre oameni ca să Mă audă, și îi aduc pe oameni aproape, ca să Mă audă și să le spun despre venirea Mea.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Schimbării la față a Domnului, din 19-08-2000

***

Taina cerului pe pământ este omul sfânt. Fugi, omule, de cele ce nu sunt, și vino la Mine ca să fii, și vino și deschide-te ca să intru și ca să intri, și să fie mare duh de sărbătoare între Mine și tine, și să fie ziua ta de sărbătoare și să te pomenesc Eu în ea împreună cu sfinții și cu îngerii pe pământ și în cer. **Iată, taina cerului pe pământ se face izvor și curge în cele patru laturi ale pământului** și cheamă la împărăția cerurilor pe toți cei care vor să se înnoiască. Amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua întâi, din 26-08-2000

***

O, copilași trudiți și zdrobiți sub grijile Mele pe care vi le-am dat să le duceți! Suflu acum, iar suflarea Mea peste voi vă dă haruri noi, și mângâiere vă dă, că pe voi nimeni nu vă mângâie, și cine nu știe să caute la Mine, acela caută la voi, iar voi sunteți plăpânzi de tot, și de peste tot vi se storc puterile voastre. Eu însă vă dau puteri noi, că am nevoie de voi, fiilor copii. **Mânuțele și inimioarele voastre sunt scaunul pe care Eu Îmi odihnesc tot ce am de lucrat pe pământ acum, odată cu venirea Mea la voi.** Învățați poporul care este cu voi să stea în hăinuță sfântă și să iubească iubirea cea pentru Mine. Și dacă voiește, să vă iubească și pe voi, dar nu pentru voi și nici pentru ei, ci numai pentru Mine. Amin, amin, amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a patra după Paști, a slăbănogului. Sărbătoarea sfântului mucenic Gheorghe, din 06-05-2001

***

Mă port din nou spre tine pe calea cuvântului, popor al venirii Mele. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt îmbrățișează trupul tău cel mic și firav și îți dă puteri, și îți dă înțelepciune nouă, că așa este Dumnezeu pentru cei ce se fac ai Lui. Eu, Domnul, lucrez și azi lucrarea Mea peste tine ca să te înțelepțesc prin ea, iar tu să fii școlar silitor și să crești pentru înțelegerea și pentru desfacerea înțelepciunii tainelor Mele de peste tine, și să fii pe deplin credincios în tot ce iese din gura Mea cuvântând, ca apoi Eu să împlinesc; să împlinesc prin credința ta și prin așteptarea ta, poporul Meu cel de la sfârșit de timp. Amin.

Caută să vorbești, poporul Meu, că iată Eu cât îți vorbesc. Caută să primești, fiule, și să crezi bine. Caută să ai temelie tare în inima ta pentru lucrarea Mea cea de peste tine, că e Domnul cuvântând de deasupra ta ca la începutul cel dintâi cu omul, poporul Meu, și mult mai mult decât atunci, fiule mic. La început Duhul Domnului Se purta pe deasupra apelor, iar la sfârșit, pe deasupra ta. La început am scos cerul și pământul din ape, iar la sfârșit, din lucrarea Mea cea din mijlocul tău, poporul Meu. Când am făcut cerul și pământul, le-am făcut în lumină și la lumină, căci mai întâi lumina am făcut-o și am numit-o ziuă, ziua întâi. Apoi le-am spus apelor să se despartă ape de ape, și dacă s-au despărțit, s-a făcut cerul. Cerul a străpuns apele pe la mijloc, în sus și în jos, și așa le-a ținut, și această putere, această tărie s-a numit cer, cerul între ape; cerul din ape ivit, și apoi pământul după ce apele au primit cuvânt să se adune la un loc și din ele să iasă uscatul pe care Dumnezeu l-a botezat numindu-l pământ, iar pe ape numindu-le mări. Cerul și pământul, și după aceea toată facerea de pe ele, toată frumusețea, toată viața, și ele au prins viață, și viața s-a ivit și a grăit când omul a fost așezat pe pământ după ce Dumnezeu l-a făcut pe el. Pământul le-a dat trup la toate, iar cerul le-a dat viață și le-a dat soartă. Cerul și pământul, și pentru ele, omul. Amin. Omul, și pentru el, cerul și pământul. Amin, amin, amin.

La început Duhul Domnului Se purta pe deasupra apelor, poporul Meu, și Își pregătea cuvântul pentru facerea cerului și a pământului și a toată frumusețea și viața de pe ele, și a omului, poporul Meu. Iar la sfârșit Duhul Domnului Se poartă pe deasupra ta pregătindu-Și cuvântul pentru facerea cerului nou și a pământului nou. La început am scos cerul și pământul din ape, și la sfârșit, din tine, popor născut din Dumnezeu și din cuvântul Său cel făcător. Am despărțit apele de ape cu tine și te-am numit cer, poporul Meu. **Tu ești unealta cu care Eu lucrez cerul cel nou și pământul cel nou. Duhul Meu Se poartă pe deasupra ta și Se face cuvânt, cuvânt de facere a cerului nou și a pământului nou.**

Se poartă Duhul Meu pe deasupra ta așa cum Se purta pe deasupra apelor când am făcut cerul și pământul, poporul Meu. Atunci grăiam Eu și cu Tatăl, iar martori Ne erau îngerii. Acum Eu și cu Tatăl grăim cu tine, iar martori Ne sunt sfinții și îngerii și oamenii, cerul și pământul care așteaptă nașterea din nou, înnoirea, poporul Meu. **Duhul Domnului Se poartă pe deasupra ta și desparte cu tine apele de ape, lumina de întuneric, pe cei buni de cei răi, adevărul de minciună, și pe această tărie am numit-o cer nou.** Amin, amin, amin. **Cer nou și pământ nou pe pământ, aceasta este soarta pe care Eu ți-am dat-o.** Ți-am dat să porți taina venirii Mele, așa cum lui Ioan i-am dat soarta să poarte taina botezului Meu mai înainte să Mă arăt Dumnezeu desăvârșit, învingând puterea morții și dând apoi omului înapoi viața în chip desăvârșit. De atunci și până azi aștept omul cel cu credința cea care să priceapă desăvârșit pentru ce am venit Eu Om pe pământ acum două mii de ani. **Aștept să-ți înțelegi desăvârșit soarta și taina pe care ți-am dat-o s-o porți, poporul Meu de la sfârșit de timp; taina venirii Mele a doua oară de la Tatăl pe pământ, taina cerului nou și a pământului nou, taina Noului Ierusalim, facerea cea de la venirea Mea.** Amin.

Ioan a venit spre mărturie ca să mărturisească despre lumină ca toți să creadă prin el, și zicea: ***«Cel Care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era, și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har, căci legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos».*** Amin. O, cât de cerește a răspuns Ioan la Iordan mărturisind pe Mielul lui Dumnezeu și zicând: ***«Eu nu-L cunoșteam, dar ca să fie El arătat lui Israel, de aceea am venit eu botezând cu apă. Și am văzut Duhul coborându-Se din cer ca un porumbel,***

și a rămas peste El. Eu nu-L cunoșteam pe El, dar Cel Care m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: „Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se și rămânând peste El, Acela este Cel Care botează cu Duhul Sfânt“. Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu. Iată Mielul lui Dumnezeu!». Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, iată cât de frumos știa Ioan să mărturisească, să grăiască, să răspundă celor ce îl întrebau, celor ce auzeau și vedeau și întrebau! Când el a fost trimis de Mine la Iordan ca să boteze pe Cel Care botează cu Duhul Sfânt, i-am spus că peste Care el va vedea Duhul coborându-Se și rămânând peste El, Acela este. Și Ioan așa a văzut, și apoi așa a mărturisit și a zis: ***«Iată Mielul lui Dumnezeu!».*** Amin.

Ziua de Bobotează a fost zi de facere. Domnul a ieşit din apă, și Ioan L-a cunoscut pe El și L-a mărturisit. Iată ce taină în zi de Bobotează, poporul Meu, taina pentru care a venit Ioan, așa cum taina ta este taina pentru care ai venit tu, taina venirii Mele a doua oară pe pământ cu Noul Ierusalim cel din vecii ca să ți-o încredințez ție spre lucrul ei și spre împlinirea ei cea deplină, că Mi-e drag să Mă împlinesc prin cei slabi cu toate împlinirile care mai sunt, ca să nu zică omul că el a făcut, că el a știut, că el merită, că el poate. Să nu mai zică omul iarăși că poate peste Dumnezeu. Și iată cum lucrez. **Pe cei mai slabi îi fac tărie cu care despart lumina de întuneric, apele de ape, ca să iasă din ele cerul cel nou și pământul cel nou și marea, și iarăși zic: cerul cel nou și pământul cel nou și marea,** care este și nu este, căci lumea are peste ea sfârșitul ei, plata fărădelegilor ei, iar plata ei este fărădelegea, căci scris este: ***«Cine este nedrept, să nedreptățească înainte; cine este spurcat, să se spurce și mai greu; cine este drept, să facă dreptate mai departe; cine este sfânt, să se sfințească și mai mult, că Eu vin curând, și plata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui».*** Amin.

O, Ierusalime, tu ai ca soartă lumina, fiule mic. Întuneric este peste tot, întuneric adânc, iar Duhul Meu Se poartă pe deasupra ta, și am zis ca tu să fii lumină, căci Eu în ziua întâi a facerii așa am zis: ***«Să fie lumină!»,*** și ea a fost; a fost și s-a arătat peste întuneric, poporul Meu, și s-a numit lumina ziuă, ziua întâi. Așa ți-am spus și ție, și la sfârșit ți-am spus; ți-am spus: ***«Să fii lumină!».*** Și precum lumina a ascultat și s-a arătat, așa și tu să asculți și să te desparți de tot întunericul, ca să te pot numi pe deplin ziuă, ziua întâi, ziua Mea, că Eu sunt Cel dintâi Care este, și sunt Cel de pe urmă, și sunt începutul și sfârșitul, că Eu nu încep nimic fără să sfârșesc tot lucrul început. La începutul cel dintâi am început cu lumina, iar la sfârșitul lucrului Meu încep tot cu ea, și te-am făcut pe tine început de lumină, și luminez cu tine cerul și pământul și le umplu de Duhul Mângâietorul, Cel Care grăiește plutind pe deasupra ta în taina facerii din nou a toate câte sunt, fie că se văd, fie că nu se văd cele ce sunt.

Dau să te învăț toată taina Mea cea pentru sfârșit de timp, în care Eu te-am cuprins pe tine, iar tu să cauți să fii silitor pentru ea și pentru înțelepciunea ei cea deplină, popor mititel. Scoală-te mare pentru înțelepciunea tainei în care Eu te-am învăluit și pe care am coborât-o din vecii peste tine, Ierusalime nou, că dacă nu vei înțelege pe deplin taina Mea cea păstrată pentru la sfârșit de timp și pentru tine, nu vei putea s-o împlinești pe deplin, nu vei purta pe deplin iubirea ei, iubirea ei care te ajută s-o poți purta și lucra ca să se întocmească ziua venirii Mele cu învierea făpturii și cu viața veacului ce va să fie pe deplin pe pământ. Amin.

O, poporul Meu Ierusalim, cerul cel nou și pământul cel nou își desfac învelișul și se ivesc din mijlocul tău, iar tu să le lucrezi și se le păzești și să le ai pe vecii, căci marea nu mai stă

împotriva ta, nu mai este în calea ta, căci **am despărțit lumina de întuneric și apele de ape**[1] **și am întocmit tăria, și o numesc cer nou, Ierusalim nou pe pământ**, și l-am numit întâiul, cea dintâi sământă păstrată în vecii ca să nu fie strivită pe pământ. Iar acum îi dau chip în mijlocul oamenilor, că e sfârșit de timp la ivirea acestui rod tainic, dar adevărat ca și Dumnezeu. Amin.

Cântă-ți cântarea dacă ai răsărit pe pământ, Ierusalime nou, căci sământa ta a fost păstrată în vecii pentru la sfârșit de timp, și iarăși zic: pentru la sfârșit de timp. Amin. Tu ești făgăduința pe care am făcut-o Eu pentru toți sfinții și îngerii. Tot și toate așteaptă ziua ta și ziua Mea una în alta, și totul se va descoperi în toată frumusețea cea din vecii care este la Tatăl, și apoi toate se vor supune Tatălui, căci s-au supus Fiului. Amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfântului Ioan Botezătorul, din 20-01-2002

***

Mai-marii îngerilor, Mihail și Gavriil, sunt slava cetelor îngerești, iar duhul sărbătorii de azi Mă mângâie dintre îngeri și dintre voi, copii ai Ierusalimului nou. Vă binecuvintez întreit bucatele, și lângă voi stăm cu masă de sărbătoare și vă mângâiem bucuriile și durerile și vă dăm pe Duhul Sfânt să vă fie umplere și să slăviți cerul care stă cu voi în cete-cete mângâindu-vă inimioarele și trupușoarele ostenite de toate grijile petrecerii Mele cu voi. Dorul Mi-a fost mare ca să cobor cuvântul Meu peste voi, iar mângâierea tot așa de mare Mi-a fost când vă vedeam cuprinși de duh de rugăciune și de slăvire cu cuvântul și cu cântul slavei cea pentru cer. Iubirea Mea pentru lucrarea Mea cu voi n-o poate pricepe omul de pe pământ, că e taină mare cuvântul dintre Mine și voi, și apoi strigarea Mea după om. De pe pământ Mă doare de la tot omul, căci deșertăciunea minții omului Mă alungă cu totul din gândul lui că Eu voi veni și voi întoarce fiecăruia după viața și fapta sa. **Omul a văzut că a trecut anul 2000 și că nu am venit, dar Eu îi spun lui că nu știe ce spune când își spune așa.** Curând, curând tot omul va primi vrând-nevrând înțelepciunea aceasta cu care stau în mijlocul vostru cuvânt, și va înțelege că venirea Mea e cu voi, **iar cerul și pământul e cuprins în taina cuvântului Meu de peste voi,** și toți sfinții, și toți îngerii, și toate puterile cerești sunt în uimire pentru această taină și pentru acest pământ ales pentru venirea Mea prin taina facerii lumii, ținut în taină ca să Mă slăvesc pe el peste voi, cei ce-Mi sunteți acum ucenici așa cum cei de acum două mii de ani Mi-au fost prin credința lor ascultătoare și lucrătoare de minuni.

O, dacă n-aș tăinui lucrarea minunilor pe care le lucrez Eu azi din mijlocul vostru prin cuvântul Meu, Eu n-aș putea să Mă mai strecor peste pământ cu voi spre mărturia care va grăi și va mărturisi calea Mea de la cer la pământ în zilele acestea pentru împlinirea Scripturilor venirii Mele și a slavei ei cea tainică între voi. **Dar Eu, ca un Dumnezeu mare ce sunt, vă țin înfășurați în taină ca să pot sta în cuvânt cu omul și ca să poată omul să stea înaintea voastră și să Mă ia cuvânt atât cât îi îngădui Eu să vadă el slava Mea cu voi.**

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil, din 21-11-2003

***

[1] ***Apoi mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, pe care şade curva, sunt noroade, gloate, neamuri şi limbi.*** *(Apoc: 17/15, n.r.)*

Duhul Meu este Duhul Sfânt Cel purtat de sfinți, iar Eu Mă sălăşluiesc cu El în sfinți, aşa cum am făcut în toată vremea, fiindcă sfinții au în ei duhul umilinței, iar acest duh nu-şi are oricum față în om, iar unde își are, este minunat, este ca Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Duhul umilinței din om Mă ajută pe Mine să stau în om și să-Mi fac în el scaun de domnie și de pe el să împărățesc în mijlocul celor umiliți care au înțelepciunea cea de sus și care este curată, pașnică, plină de milă și de fapte bune, nefățarnică și neîndoielnică, și care este ascultătoare, poporul Meu.

O, Mă aşez cuvânt peste tine ca să te învăț, Ierusalime, și apoi să te văd că ai luat învățătura Mea, căci aşa și nu altfel lucrează credința. Duhul cu Care Eu sălăşluiesc în mijlocul tău trebuie să-ți dea ție mare har, căci scris este în Scripturile Duhului Sfânt că ***«Dumnezeu, celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har».*** Amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei, din 29-02-2004

***

O, **cei ce Mă iubesc cu iubirea Mea din ei, se fac ceruri,** și Eu stau în ele, și din ele Mă slăvesc peste pământ, și pe ele Mă sprijin pentru facerea din nou a lumii, căci Eu, de când am venit pe pământ și M-am făcut Fiul Omului, l-am învățat pe om prin toate câte Eu am fost și am lucrat, și i-am arătat lui să se facă el fiu de Dumnezeu precum Eu sunt, iar Eu sunt ascultător și supus și iubitor de Tatăl Făcătorul și nu fac voia Mea între pământ și cer, și semăn cu Tatăl prin toate câte fac, căci cel ce este din Tatăl, de El ascultă. Amin, amin, amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Botezului Domnului (Boboteaza), din 19-01-2005

***

O, poporul Meu, nu știe omul să creadă că Scripturile lui Dumnezeu se împlinesc negreșit. **Viața ce va să fie a fiecărui om, în trup trebuie să și-o zidească omul, în însuși trupul său în care trebuie să locuiască Dumnezeu și nu el,** dar el a făcut-o pe prostul că nu știe, o face pe prostul că n-a știut această taină, dar ca să-și ia medalii și diplome de om deștept și mare, acolo n-o mai face pe prostul. Nici cel ce și-a luat nume și rang de om sfințit lui Dumnezeu n-a făcut-o pe prostul, dar că va da seama de ceea ce va semăna în trupul său, o face pe prostul că n-a știut, că n-a crezut, că n-a văzut, că n-a auzit. Eu însă Mă vestesc în lung și în lat de la o margine până la cealaltă a cerurilor, și porunca rostită de Mine peste om pentru viața lui cea veșnică, își va cere răspuns de la fiecare om, căci Dumnezeu este adevărat prin tot cuvântul Său. Amin.

… Cerul este scaunul Meu de domnie, iar **credința ta în scripturile venirii Mele este aşternut al cuvântului Meu peste pământ,** popor al slavei cuvântului Meu! Omul fărădelegii s-a aşezat peste tot pe pământ și își zice că nu vin, că nu mai vin, că nu știe când vin, dar Eu știu că **el Mi-a socotit bine venirea**, aşa cum magii cei de acum două mii de ani Mi-au aflat-o și M-au aflat apoi, și au văzut Scriptură împlinită și au vestit-o, și a rămas ea până azi adevărată împlinire, și se luptă cu Mine omul fărădelegii să câștige el cerul și pământul, și nu-i ajunge numai atât, ci voiește să pună împărat păcatul lui peste acestea ale Mele. Iar Eu scriu cu putere și cu mânie sfârșit omului fărădelegii și început poporului sfinților, căci în însuși trupul lui își zidește omul veșnicia ori pentru Dumnezeu, ori pentru el. Amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfinților trei ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan, din 12-02-2005

***

Acum, intru în mijlocul tău din nou, intru prin porți, poporul Meu, și să cauți să ai credință neclătinată pentru minunea venirii Mele la tine, că lumea nu crede că Eu mai vin pe pământ în vremea ei. Ea vorbește mereu despre vremi viitoare pentru venirea Mea, și face aceasta ca să nu Mă primească, să nu se sfințească, să nu se lase de deșertăciuni, să nu iubească frica de Dumnezeu, taina aceasta mare, prin care omul nu stă fără Dumnezeu pe pământ. Eu pe pământ l-am făcut pe om, iar Tatăl a fost lângă Mine pe pământ, **căci pământul este așternutul picioarelor Noastre precum și al omului este, căci omul stă cu picioarele pe pământ și cu trupul în cer ca și Dumnezeu, dar omul nu știe ce este cerul și pământul, și nu știe ce este trupul lui.**

Trupul omului este casă, poporul Meu. O, fiule învățat de Dumnezeu, nu uita că dacă Eu cu Duhul Meu nu aș fi locuit în ucenicii Mei acum două mii de ani, dacă Duhul Meu nu i-ar fi avut pe ei casă, Eu n-aș fi putut să Mă fac cunoscut oamenilor, n-ar fi aflat oamenii de Dumnezeu dacă Eu și cu Tatăl n-am fi găsit sălaș și cer în ucenicii Mei care sfințeau numele Tatălui și numele Meu; dacă ei n-ar fi făcut vie împărăția Mea în ei, căci ei s-au dat din ei și Mi-au lăsat Mie trupul lor ca sălaș, și am pus în ei pe Duhul Sfânt al Tatălui și al Meu, și am fost pe pământ cu oamenii, poporul Meu.

O, poporul Meu, încearcă mereu, mereu, și apoi să poți mereu, mereu **să fii mărturisitor al Meu dinăuntrul tău mai întâi, și apoi din afara ta între frate și frate, ca să te vadă Tatăl din ceruri, să vadă de lângă tine că tu sfințești numele Lui pe pământ ca și în cer, în trup și în duh**, poporul Meu, și să vadă El în mijlocul tău împărăție vie a Sa și sfatul voii Sale în tine. Lasă-te ușor și moale în mâna Mea, și apoi în inima Mea, ca să poți pricepe în toată vremea taina Domnului cu tine pe pământ, căci Eu și Tatăl pe pământ l-am făcut pe om, pe pământ și în cer, laolaltă acestea; și nu uita că frica de Dumnezeu este iubire și te ține în Tatăl, și nu uita că Domnul stă în ceruri și Se sfătuiește în ele și cu ele, și nu uita că Tatăl și Fiul și cerul suntem lângă tine și te ținem de mânuță, ca să aibă Domnul în tine cerul pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Înălțării sfintei Cruci, din 27-09-2005

***

– O, binecuvântată să fie puterea învățăturii de azi peste tine, poporul Meu! Nu amâna judecata ta! Fă-ți singur procesul și te ridică spre lucrul cel sfânt, căci cei umiliți lucrează mântuire. Uită-te la rugăciunile sfinților, vezi cât se umileau ei prin rugăciunile lor înaintea Mea, cât plângeau, cât de mult și limpede își vedeau ei nevrednicia! Fii umilit, poporul Meu! **Fii curat cu inima, căci inima este locașul Meu în om, iar Eu sunt Dumnezeu în om când pot să stau pe scaunul Meu de venire, în inima omului când stau.** Pace ție! Binecuvântare arhierească îți dau! O, cum trebuie să fie cei binecuvântați?

Pace ție, poporul Meu! Sunt Arhiereul Cel mare, Domnul Iisus Hristos. Sunt Domnul Dumnezeul tău, și am grăit ție în zi de sărbătoare cuvântul vieții. Ia-l și pune-l peste tine! Pune peste tine ce-ți dau Eu, poporul Meu! Amin, amin, amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul tăierii împrejur a Domnului și sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel mare, din 14-01-2009

***

Glasul Domnului este cel ce grăieşte şi se face râu de cuvânt peste pământ. **Râul vieţii se numeşte cuvântul Meu, care curge din gura Mea în zilele acestea**, iar cel ce bea din el nu mai însetează după nimic, ci numai după Dumnezeu. Amin.

Mă las peste pământ cu praznic de Bobotează. **Intru în carte cuvânt, şi prin el Mă aşez pe tron şi împărăţesc, căci tronul pe care Eu stau Împărat cu împărăţie care nu cade este inima omului credincios, care împlineşte porunca iubirii de Dumnezeu.** Eu aşa am fost Împărat, şi tot aşa sunt şi azi, căci împărăţia Mea cu omul nu este ca pe pământ, şi este precum în cer aşa şi pe pământ. Amin.

Pace vouă, cei ce-Mi aşezaţi în carte cuvântul rostit de gura Mea! Când gura Mea grăieşte se deschid urechile voastre şi aşa intru Eu în carte, şi **ca un Păstor bun păstoresc noroadele cu acest toiag**, şi cu el Mă ating de ape în zi de Bobotează şi pun în ele Duh Sfânt, spre curăţirea omului cel credincios, căci **cuvântul Meu este toiagul de păstorire**, şi cu el curăţ inima omului şi Mă dau lui Împărat şi Mă aşez pe tron şi împărăţesc, şi aşa am Eu împărăţie pe pământ, şi sunt Împăratul celor ce Mă iubesc şi se dau Mie împărăţie, şi sunt Împăratul Păstor.

O, luaţi aminte, luaţi aminte voi, cei care înţelegeţi prin darul Meu de peste om, şi voi, cei care nu înţelegeţi statul lui Dumnezeu cu omul, împărăţia Mea cu cei ce Îl cunosc pe Dumnezeu! Luaţi aminte şi strigaţi la Dumnezeu să vă desfacă urechile şi apoi mintea ca să-L pricepeţi pe Dumnezeu pe pământ ca şi în cer cu împărăţia Sa şi cu voia Sa, căci Eu acum două mii de ani Mi-am învăţat ucenicii să ceară la Dumnezeu să fie pe pământ ca şi în cer împărăţia Mea şi voia Mea.

Luaţi, luaţi aminte voi, cei credincioşi, şi voi, cei necredincioşi cuvântului Meu de azi! Cei ce iau aminte la cuvântul Meu cel de la început, vestit prin prooroci, şi cel de acum două mii de ani, acela este cel ce ia aminte şi la cuvântul Meu cel de azi, căci el este numai pentru cei credincioşi, iar cei necredincioşi să se aplece şi să Mă strige să vin spre ei şi să Mă descopăr lor şi să-Mi spună să Mă duc la Tatăl ca să mijlocesc pentru ei şi ca să le trimită Tatăl izbăvirea din necredinţă, căci păcatul acesta îl duce pe om la neveghe, îl duce la întuneric. O, învăţaţi de la Mine, învăţaţi ce înseamnă cuvântul biserică. Dacă învăţătorii care stau peste voi nu vă învaţă aceasta, apropiaţi-vă să vă învăţ Eu. Sunt Domnul Iisus Hristos, Învăţătorul oamenilor! **Apropiaţi-vă şi lăsaţi-vă biserică a Mea să fiţi, căci omul îi este biserică ori lui Dumnezeu, ori lui satana; ori slujbei Domnului, ori slujbei satanei**, **iar satana curând, curând nu va mai fi, şi va fi suferinţă mare, chin şi suspin în cei ce i-au dat lui slujire în ei.** Este scris în Scripturi că voi sălăşlui cu oamenii, şi ei vor fi poporul Meu şi Însuşi Domnul va fi cu ei şi le va şterge lacrima, şi moarte nu va mai fi, şi nici durere, căci cele dintâi trec, şi Eu Mă aşez pe tron şi grăiesc şi spun: ***«Iată, noi le facem pe toate!»***, şi apoi spun să se scrie, căci este credincios şi adevărat cuvântul Meu, şi apoi împlinesc, şi apoi spun: ***«Făcutu-s-a!»***, şi apoi iarăşi spun: ***«Celui ce însetează îi voi da să bea în dar din izvorul apei vieţii, iar cel ce biruieşte va moşteni acestea şi îi voi fi lui Dumnezeu, iar el Mie fiu»***. Amin. **O, aşa este biserica Mea pe pământ, şi Eu şed pe tron şi cuvintez cuvânt de facere, căci fac din cel credincios împărăţie a Mea, iar tronul Meu este inima lui credincioasă, şi ca pe tron stau în ea şi Îmi aduce Mie slujire cel credincios**, şi prin cei credincioşi Mă sălăşluiesc între oameni şi-Mi fac popor şi împărăţie, şi cu omul Îmi fac, căci cu el lucrez, şi spun: ***«Iată, noi le facem pe toate!»***, precum este scris, şi singur nu lucrez, căci este scris să lucrez cu omul toate cele ce sunt scrise în Scripturi să se împlinească, şi aşa este omul biserică a Mea pe pământ. Amin.

… Te cuprind în duh de Bobotează, poporul Meu. Sfinţeşte-te în cuvântul Meu, şi cuvântul Meu să se sfinţească în tine, fiule! **O, să se sfinţească numele Meu pe pământ ca şi în cer, căci tronul Meu de Împărat este inima celor în care Eu vieţuiesc pe pământ cu împărăţie care nu cade!** Cei ce sunt preoţi şi împăraţi în numele Meu pe pământ între oameni şi pentru oameni, aceia tot ca Mine împărăţesc, şi în inima celor ce-i iubesc pe ei împărăţesc ei, şi prin aceştia sunt ei împăraţi, şi pentru ei sunt. Amin.

Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta. Ea îşi are tărâmul şi tronul în cei ce sunt biserica Mea, ţara Mea de pe pământ, ţară fără de hotare, şi care se întinde de la margini la margini prin cei ce Mă iubesc, avându-Mă în ei Împărat, după cum este scris despre cortul lui Dumnezeu cu oamenii, şi Se va sălăşlui cu ei Domnul, şi ei vor fi noroade ale Lui, şi Însuşi Dumnezeu va fi cu ei, Dumnezeu al lor, iar celor necredincioşi, partea lor este în iezerul care arde cu foc şi cu pucioasă şi care este moartea cea de-a doua, precum este scris.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Botezului Domnului, din 19-01-2009

***

Iată, găsiţi aici, la izvorul Meu între pământ şi cer toate bunurile vieţii, căci Eu atât de mult iubesc omul până ce, iată, Mă fac cuvânt nou între pământ şi cer, şi Îmi fac venirea la el ca să-l gătesc părinteşte şi ca să-l deprind apoi să se facă prunc pentru ascultare ca să-i dau lui împărăţia Mea şi să Mă zidesc în el şi **să-Mi fac în om cerul Meu, scaun de domnie să-Mi fac în el, Împărat al vieţii omului să fiu prin viaţa lui cea vie, viaţa împărăţiei Mele în el**. O, aveţi grijă, tată, să fiu Eu Împărat în voi, iar voi împărăţie a Mea să fiţi, şi nu uitaţi că nu puteţi să slujiţi la doi domni şi să mai fiţi şi cu inima curată. O, nu se poate aşa. Gustul trupului, gustul lumii vă şopteşte că se poate aşa. O, nu! Ce curăţenie de inimă mai poate dovedi cel ce slujeşte la doi stăpâni?

O, popor venit la şcoala Mea de învăţătură, îţi pun înainte cuvântul Meu prin care am spus: ***«Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu»*****, iar acum, după două mii de ani, vă spun vouă că Dumnezeu Se vede în cei curaţi cu inima, şi aceia sunt cei cu inima curată. Amin. Îi veţi cunoaşte după roadele lor, nu după cuvintele lor, şi le veţi cunoaşte credinţa cea din fapte, căci adevărata credinţă şi lucrare a ei este fapta ei, care o desăvârşeşte pe ea însăşi la vedere.**

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil, din 21-11-2009

***

Cobor cu cerul pe pământ cuvânt, şi **cerul Îmi este scaun, iar pământul, aşternut, şi aşa este casa lui Dumnezeu, şi nu poate omul să-Mi zidească Mie casă, căci Eu sunt Cel ce am zidit şi zidesc.** Îmi iau cerul de sfinţi şi păşesc cu ei pe aşternutul picioarelor Mele, şi cele ce nu se văd ne acopăr de ochii omului, căci omul este departe de cer. Vin cu cerul pe pământ, căci departe de cer este omul, iar Duhul Meu Se zbate să-l îndumnezeiască pe om şi să-l aducă aproape şi să-L vadă omul pe Dumnezeu, căci cele nevăzute ale Domnului sunt cele dintâi făcute, şi apoi sunt făcute cele ce se văd, şi apoi s-a făcut omul.

Eu Însumi am venit din cer pe pământ acum două mii de ani, după ce prin duhul proorociei am trimis la oameni pe mulţi soli, care să-L vestească pe Dumnezeu. Eu Însumi vin şi azi, după ce mulţi au mărturisit în numele Meu ca să creadă oamenii în Mine şi să se mântuiască, şi lumea nu s-a ridicat din moartea cea de la păcat. Eu Însumi vin, Eu Însumi grăiesc pe pământ, şi şoapta Mea

duioasă atrage la Tatăl pe cei duioşi ca şi Mine, şi-Mi alină ei durerea Mea cea după om, căci l-am pierdut pe om după ce l-am zidit.

…O, dacă ar fi să te învăţ, Eu, Domnul, o măiestrie mai mare pe tine, omule care alergi mereu şi nu mai ai timp să stai şi să vezi şi pe Dumnezeu în spatele celor ce tu vezi şi numeri mereu, Eu, Domnul, ţi-aş da ţie darul credinţei şi te-aş învăţa apoi pentru el, căci pentru el trebuie învăţătură pentru supunere, pentru multă umilinţă, pentru lepădare de sine şi pentru multe pe care nu ţi le socoteşti tu şi care-ţi rod viaţa pe dinăuntru, şi uiţi că tu nu eşti Dumnezeu, că nu-ţi poţi fi Dumnezeu, şi că eşti un om şi atât. Dacă ar fi să vrei să fii Dumnezeu, atunci ar fi să intri la învăţat ca să ştii cum să fii şi cum poţi să fii Dumnezeu, căci Eu în toată lucrarea Mea, numai de la Tatăl iau ca să ştiu şi ca să fac, şi de aceea am spus că Tatăl este în Mine, şi am spus aşa pentru că am ca dar ascultarea de El, şi am spus că Eu de la Mine Însumi nu grăiesc nimic, ci numai pe cele ce aud de la Tatăl, dar cine pricepe cuvântul Meu ca să-l înţeleagă şi ca să-l lucreze şi el aşa cum îl lucrez Eu, aşa cum i-am spus Eu omului că sunt şi că lucrez? **Eu pe toate, pe toate le-am spus omului, dar are el timp să se facă Dumnezeu la cuvântul Meu şi să audă de la Mine şi să lucreze aşa precum Eu fac între Mine şi Tatăl?** O, n-are omul timp pentru Mine şi pentru cuvântul Meu împlinit în el, şi de aceea nu poate el să se îndumnezeiască, să fie plin de harul Meu cel făcător de om ceresc pe pământ. Oamenii nu vor să fie decât oameni şi atât. Femeia nu vrea să fie decât femeie şi atât. **Eu însă voiesc să fiu ca Tatăl, şi sunt, şi aşa lucrez, şi iată, Îi fac Tatălui popor îndumnezeit prin har, căci lucrarea Mea cea de la El este să-l îndumnezeiesc pe om şi să fac fii de Dumnezeu între oameni, ca să aibă Domnul copii de-ai Săi pe pământ, să aibă rod Dumnezeu Făcătorul şi să nu-I tot strice omul cerul şi pământul, ci să le înnoiască pe ele Dumnezeu şi să fie cer nou şi pământ nou apoi**, căci omul s-a stricat aşa cum se strică o mâncare, şi apoi ea miroase urât şi face muşte şi face viermi şi se desface apoi în pământ, de unde şi-a avut trupul ei.

O, unde să mai fie un loc mai frumos, un pământ mai frumos şi mai slăvit de cer şi mai împodobit cu cele nevăzute ale lui Dumnezeu, ca şi aici aceste grădini pe care Eu, Domnul, Îmi pasc turma cea credincioasă, aici, unde Eu, Domnul, cobor cu norii şi grăiesc cu multul cuvântul Meu deasupra celor cu darul credinţei în ei?

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Adormirii Maicii Domnului, din 28-08-2010.

***

O, slavă naşterii Mele din trupul tău cel fecioresc, mama Mea Fecioară! Ce frumoasă, o, ce frumoasă a fost peste tine vestirea îngerului când prin el te-am peţit să-Mi fii aleasă, să-Mi fii cărare, mamă! Intrând îngerul la tine pe când erai în casa lui Iosif, fiul lui David, ţi-a urat el ţie bucurie şi te-a numit plină de dar, plină de Mine, mamă, şi ţi-a zis: ***«Domnul este cu tine, şi tu eşti binecuvântată între femei. Nu te teme, nu te tulbura de cuvântul vestirii mele. Tu vei zămisli acum în sânul tău şi vei naşte fiu pe Iisus, şi Fiul Celui Preaînalt Se va chema El şi va fi mare şi va sta pe tronul lui David şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit peste casa lui Israel, căci la Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă»***, iar tu i-ai răspuns îngerului şi ai zis: ***«Iată roaba Domnului! Fie mie după cuvântul tău!»***. **Atunci Eu prin credinţa ta M-am însămânţat în sânul tău şi M-am întrupat Prunc şi M-am născut pe pământ**, şi au venit la ieslea naşterii Mele păstori şi magi şi au cântat pe pământ în noaptea aceea îngerii din cer şi M-au vestit născut, şi apoi păstorii au spus cum au venit după vestea îngerilor şi M-au văzut cu tine, mamă, culcat în iesle lângă vite,

așa cum am binevoit Eu să Mă nasc pe pământ Împărat al făpturii, umil și străin de cele ale oamenilor, dar plin de duh și de har și de cuvânt de facere a omului, căci am crescut și M-a slăvit Tatăl cu slava Mea cea de la El, care nu este ca aceea de la oameni, ci este din duhul umilinței, mamă, duh care l-ar face pe orice om să se nască din Dumnezeu, așa cum Eu M-am născut din tine Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, căci tu, mamă, te-ai făcut pentru Mine cer și pământ, cer nou și pământ nou din om întocmite, așa cum voiesc Eu să lucrez această Scriptură cu cei credincioși împlinită, credincioși cum ai fost tu și să pot Eu lucra acum pe pământ nașterea cuvântului Meu prin ei, toiagul Meu de fier, cu care-Mi zdrobesc vrăjmașii venirii Mele și zidesc în locul lor un neam credincios pe calea Mea de venire, căci cuvântul Îmi este calea, iar Eu sunt calea lui, mamă, și am fii credincioși, care Mă țin în sânul lor cu credință și Mă ajută când vin cuvânt pe pământ în cartea Mea cea de azi între oameni, acum, o, mama Mea!

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Naşterii Domnului, din 07-01-2011

***

Vreau să-l învăț pe om să-și facă din trupul său palat ceresc pentru suflet, palat lui Dumnezeu pe pământ, căci sufletul este de la Dumnezeu în om. **Cel ce se face sfânt cu trupul, acela își răscumpără pentru vecii și sufletul și trupul care i-a găzduit sufletul**. Este scris în Scripturi despre răscumpărarea trupurilor și este înviere această taină. Voiesc să-și omoare omul în el păcatul, căci sufletul dat de Mine lui stă ca în temniță în trupul lui cel păcătos, iar cel ce-și câștigă de la Mine sufletul și îl robește trupului său, acela își pierde sufletul, că nu-și va mai răscumpăra trupul lui cel păcătos, dar cel ce-și pierde sufletul său pentru Mine, pentru ființa Mea în el pe pământ, nemaislujind cu el trupului păcatului său, acela își câștigă sufletul său, și cu el își răscumpără trupul său, pe care l-a făcut palat sfânt sufletului său, lui Dumnezeu, căci sufletul este de la Dumnezeu în om. Taina sufletului este mare, iar trupul care nu folosește sufletului nu folosește la nimic, căci trupul nu dă viață așa cum dă sufletul, căci harul lui Dumnezeu îi dă să aibă, iar altfel nu poate omul să aibă.

Voiesc să grăiesc cu duhul tău, nu cu trupul tău, omule. Când grăiesc cu trupul tău te doare trupul, te doare tare, tată. Dacă numai urechea trupului tău Mă aude acum, tu Mă vei goni fără să iei în seamă glasul Meu de peste tine, dar dacă vei deschide auzul duhului tău, duhul este cel ce dă viață, și îți va da de la Mine. O, sufletul tău este întemnițatul cel din trupul tău. **Ești temnița sufletului tău cel de la Dumnezeu. Aceasta este trupul tău**. Te povățuiesc să te faci casă lui Dumnezeu și s-o împodobești după legea sufletului pentru Stăpânul sufletului tău, că nu ești tu stăpânul, ci temnicerul ești tu. Vin să-ți grăiesc pentru că Eu sunt Tatăl sufletului tău și Mă doare de cel ce este al Meu când stă sub povară, Mă doare așa cum te doare pe tine de un fiu al tău când cade sub robie la stăpân crud cu el și îl plângi pe fiul tău robit. **O, fă-ți trupul cer pentru suflet, omule, căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar omul este așternutul Meu pe pământ**. Pregătește-te palat Mie, că pentru asta l-am zidit Eu pe om și trebuie să-ți amintesc aceasta. Amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului prooroc Ilie Tesviteanul, din 02-08-2011

***

Vine Domnul pe pământ cuvânt și Se dă oamenilor spre mântuire, și vai celor ce se satură de această hrană, care-l ține în viață pe cel ce se hrănește cu ea și nu numai cu pâine cum este învățat omul să se hrănească pe pământ!

Vine Domnul la tine cuvânt, o, popor crescut cu hrana gurii Mele pe masa ta de cuvânt, căci tu te hrănești din gura Mea ca un copil care-i dă din gura ei mama lui gata mestecată hrana și crește fiul ei. Diavolul cel dușmănos pe Mine și pe tine ar vrea și ar căuta să nu mai vin la tine cu atâta cuvânt cu atâta viață în el, ca să te prindă el apoi descoperit și să-ți slăbească veghea și puterea și nădejdea apoi și lucrul mântuirii, dar Eu nu-l las, și vin la tine cu căldura Mea, cu mâna Mea deasupra ta ca să te țin de mânuță, poporul Meu, că Eu nu te-aș mai avea dacă n-aș mai veni la tine cuvânt și mângâiere de cuvânt. Lumea, și ea tot așa ar vrea, să Mă trag în cer cu râul Meu de cuvânt, că duhul lumii e gelos pe tine când te vede al Meu pe pământ. Dușmanii tăi, nu se poate socoti cât s-au uitat și cât se uită mereu să te las Eu fără sprijinul Meu, fără Mine, poporul Meu. Stau de pândă dușmanii tăi, stau cei necredincioși și se uită să vadă ce-ți mai pun Eu pe masă, ce-ți mai dau și ce mai dau de pe masa Mea. Ar vrea ei să fii și tu ca ei, să mănânci și tu ce mănâncă ei și să nu mai iei din gura Mea hrană ție, dar tu ești în planul Meu și după el lucrez Eu și nu după om, că mult lucrează omul fără Dumnezeu lucrările lui, iar **de la carne și de la sânge nu i se poate lui descoperi venirea Mea cuvânt pe pământ și chemarea Mea.**

O, nu de la carne și de la sânge se descoperă omului pe cele de la Dumnezeu venite pe pământ, ci de la Tatăl Meu din ceruri, căci omul din carne se face lut, așa cum a fost făcut din lut carne şi i s-a dat de la Dumnezeu suflare de viață apoi, iar **carnea poftește cât este viu sângele în ea și nu poate moșteni în ea împărăția cerurilor decât când se face trupul cărnii templu pentru Duhul Sfânt, trup sfânt prin sfințenia din el, loc pentru Domnul în om.**

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon, din 25-12-2011

***

O, popor al cuvântului Meu, vin în mijlocul tău, fiule, vin cuvânt, așa cum intram la ucenicii Mei cei de acum două mii de ani și le grăiam lor după învierea Mea. Grăiesc cu tine pe cale, așa cum am grăit cu cei ce Mă doreau pe drumul lor spre Emaus. Mă adeveresc ție Dumnezeu mare și înviat, așa cum M-am arătat lui Toma și l-am încredințat că Eu sunt. O, ferice tuturor celor ce au crezut și cred mărturisirea cea de atunci pentru Mine a ucenicilor Mei, aleși Mie de Tatăl ca să fie martori venirii Mele de atunci și s-o vestească pe ea până la margini, împreună cu praznicul Învierii Mele în ziua întâi a săptămânii, ziua duminicii! O, așa te am și pe tine martor acum pentru venirea Mea iarăși pe pământ de la Tatăl trimis, iar tu mărturisești și împarți cuvântul gurii Mele, și **fericiți sunt și aleși de Tatăl sunt cei ce cred pe Dumnezeu Cel împărțit de tine lor când El vine și Se vestește în lung și în lat cu venirea Lui cea de după șapte mii de ani de la facerea lumii,** și vine ca să facă iar lumea, vine, și nașterea din nou a lumii o lucrează El acum, cer nou și pământ nou așează El prin facerea Lui cea de acum, cu cuvântul gurii Lui lucrând.

O, pace ție, popor mărturisitor al venirii Mele a doua oară de la Tatăl cuvânt pe pământ! Cu cuvântul a făcut Domnul cerul și pământul la început și tot cu cuvântul lucrează El taina cea de cer nou și de pământ nou și de Ierusalim nou pentru această taină. Iubire mare să ai, popor iubit de Dumnezeu, căci Domnul ți-a descoperit ție tot lucrul Său pentru nașterea cea din nou a lumii, **iar tu, cel născut de sus prin acest cuvânt al gurii Mele, ajută-Mi lucrul Meu cel dat Mie de la Tatăl și stai de-a dreapta Mea până ce vom birui pe cel din urmă vrăjmaș, și apoi va fi cerul cel nou și pământul cel nou și poporul Meu cel mărturisitor**, prin care Eu voi împărți marea bucurie pentru toți sfinții care Mi-au așteptat întreaga biruință a Mea. Amin.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu în Duminica doua după Paști, a sfântului apostol Toma, din 22-04-2012

***

O, poporul Meu de la izvor, am pus în carte cuvânt pentru iubirea de Dumnezeu a celor ce vin și iau pe Domnul de la voi. Sfiala fiului înaintea Tatălui Eu am arătat că o am și în rugăciune și în purtare și în ascultare cu sfială de Tatăl. Chiar și față în față cu omul am arătat sfiala Mea dumnezeiască, sfiala Fiului lui Dumnezeu. Sfiala între frați îi învață pe ei iubirea de Dumnezeu, iar când ea nu este între frați, ei nu învață ce este iubirea și ce este Dumnezeu. Sfiala cea sfântă dintre frați îi învață pe frați ascultarea de celălalt, aplecarea spre celălalt prin duhul iubirii de Dumnezeu, căci **iubirea se supune și nu supune.**

Iată învățătură mare: iubirea nu supune, căci ea se supune, și ea altfel nu poate. Cei ce nu-și arată așa lucrarea iubirii, aceia nu sunt frați între ei în numele Meu, și nimeni nu poate să-L iubească pe Dumnezeu în alt fel pe pământ și în cer, și nimeni nu poate spune că-L iubește pe Domnul dacă nu este între frați sfiala cea sfântă, care îi învață pe frați ascultarea de celălalt, aplecarea spre celălalt prin duhul iubirii de Dumnezeu între frați, căci iubirea nu supune, ci ea se supune, căci ea altfel nu poate, și nu poate în alt fel să fie omul după chipul și asemănarea Fiului lui Dumnezeu, Care cu sfială sfântă S-a supus în cer și pe pământ lui Dumnezeu și omului, arătând El lucrarea iubirii de Dumnezeu, lucrarea fiilor lui Dumnezeu. Amin.

O, fiilor, sfiala cea sfântă care se supune îi învață pe frați cea mai de sus purtare, cea mai înaltă înțelepciune a celor ce se numesc între ei frați în Hristos. Ei nu mai sunt ca pe pământ, ci se ridică sus, sus, prin purtarea cea mai de sus a lor între frate și frate, **iar supunerea unii spre alții îi dovedește pe ei că nu mai sunt de pe pământ și că sunt ei pământul cel nou pentru cerul cel nou, în care locuiesc dreptatea și pacea.** Dreptatea este voia celuilalt și nu a ta. Aceasta este fața dreptății, duhul frăției și sfiala cea mai de sus pentru el, duhul care-l face dumnezeu pe om, și om pe Dumnezeu, căci Eu, Domnul, M-am arătat că sunt Dumnezeu pentru că am ascultat să Mă fac om, căci iubirea se supune, fiilor, iar iubirea este Dumnezeu și îl face dumnezeu pe om. Cel ce iubește mamă și tată, soție și copii, frați și surori, rude și prieteni și avut pe pământ, acela rămâne în sângele lui, căci așa voiește el să slujească înaintea lui Dumnezeu, dar **cel ce se supune iubirii de Dumnezeu acela se face dumnezeu prin supunere și Îl face om pe Dumnezeu în însăși ființa lui, făcându-se el casa lui Dumnezeu, cerul lui Dumnezeu pe pământ între oameni,** prin duhul supunerii sfinte, duhul fiilor lui Dumnezeu.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia după Paști, a mironosițelor, din 29-04-2012

***

Hai să-i învățăm pe cei născuți pe cale și mereu să-i învățăm, și să-i chemăm să asculte și pe cei ce vor să se deprindă cu viața cea sfântă, **căci cu sfințenia în el poate ajunge omul în cer, dar cu știința nu**, că nu scapă de duhul îngâmfării cel ce se arată cu știința lui dacă nu are în el suferință pentru iubirea de Dumnezeu. O, Eu nu grăiesc singur acum, ci grăiesc cu tine alături peste cei ce Ne ascultă grăind, și iată, le grăim lor.

O, fiilor, nu fiți egipteni, căci Eu, Domnul, Mă folosesc de toate mădularele voastre văzute și nevăzute, de toate simțurile voastre, și nu-i frumos la cer și nici pe pământ cu voi nu e frumos să nu mirosiți cerește și plăcut pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ cu voi. O, aveți grijă cu ce vă hrăniți, măi fiilor! Nu mâncați ca egiptenii, cărora le miroase trupul și duhul graiului a ceapă și a usturoi, a iute, a acru, a pipărat, ci îngrijiți-vă să semănați cu miresmele cerului, unde nu mai au putere trupurile și mirosurile care fac trupurile urâte și tot mai urâte și grele la miros,

căci Eu, Domnul, am făgăduit că-Mi voi sădi un popor și am scris că voi umple pământul cu mii și milioane de crini și de trandafiri, nu cu ceapă sau cu usturoi, nu cu gusturi lumești pe calea Mea cu omul. O, ascultați de semnalele pe care Eu le strecor între voi așa cum mai pot și Eu să le aduc, și împliniți cerește povața Mea de peste voi, că iată, lumea pune mirosuri peste mirosurile trupurilor lor și face acest păcat, căci miresmele sfinte sunt din cer și vin dinăuntrul omului când ele sunt, nu vin din cele ale științei fățarnice, nu, fiilor, nu.

O, mâncați mâncăruri blânde, măi fiilor, căci voi nu mai sunteți lume ca să căutați gust și miros în fel și chip pentru mâncări, ci sunteți fii ai cerului și trebuie să arătați ca miresme pentru îngeri și pentru sfinți. O, de ce aduceam Eu miresme din cer și umpleam casa în care intram și trâmbițam din trâmbița Mea? Făceam aceasta ca să-l ajut pe creștin să facă deosebirea și să înțeleagă dorul Meu cel de la el, căci îl lua de nas mireasma cerească în care Eu, Domnul, Mă cuprind de peste tot între cer și pământ și așa călătoresc, și așa locuri voiesc să găsesc de poposire la fii pe pământ, așa cum Îmi plăcea Mie deosebit locul din Betania unde Mi se făcea pregătire de primire și de miresme pentru intrarea Mea la ei, căci era poporul acela deprins mult cu miresme de mare preț pentru Domnul și avea peste el legea spălării a tot ce nu este plăcut Domnului, iar dacă nu s-ar fi iubit atât de mult pe sine acel popor, ar fi avut har și l-ar fi prins pe el dragostea de Dumnezeu ca și pe cei din Betania, la care Eu, Domnul, Îmi făcusem popas pe drumul Meu spre cei împovărați de dureri și de tristeți, și pe calea Mea spre Tatăl apoi.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu, din 14-12-2012

***

I-am cules dintre oameni pe cei ce Mi-au fost ucenici acum două mii de ani. Am avut nevoie de sprijin de pe pământ când am venit de la Tatăl ca să-Mi desăvârșesc adevărul Meu de Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, venit între oameni, căci am coborât din Tatăl Meu și M-am născut Om din om pe pământ ca să pot să-l îndumnezeiesc apoi pe om și să-l am de frate și să am frați din Același Tată, că am venit să-i dau omului naștere de sus, din Mine, iar Eu sunt din Tatăl, și am lucrarea Lui s-o săvârșesc.

O, poporul Meu, lucrarea Mea cu tine este să vin pe pământ și să-l îndumnezeiesc pe om, să-l fac asemenea Mie înaintea Tatălui, să Mă dau lui, să fiu una cu el așa cum sunt cu Tatăl și să-l aduc Tatălui de fiu al Său.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu din duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei, din 24-03-2013

***

Am spus vouă, fiilor, am spus încă de acum două mii de ani taina dintre Mine și Tatăl și am spus: ***«Tatăl este în Mine, iar Eu în Tatăl»***, și am spus că cel ce a văzut pe Fiul a văzut și pe Tatăl. **Aceasta este taina celui ce este în Dumnezeu și cu Dumnezeu cu adevărat, așa încât dacă unul ca acesta se uită într-o oglindă, să-L vadă pe Domnul, nu pe sine**, să nu se mai vadă așa cum omul se vede pe sine în oglindă, și numai **așa ar fi să-și cunoască omul îndumnezeirea, căci Eu pentru ca să-l îndumnezeiesc pe om am venit cu această lucrare pe pământ acum,** și ca să fac aceasta mai mult decât am făcut până acum, ca să lucrez Eu peste om, nu omul să lucreze pentru îndumnezeirea lui.

O, e mare taină, e mare lucru să fiu Eu, Domnul, una cu omul, iar omul una cu Mine. Aceasta înseamnă să se dea Mie cu totul omul în acest timp măreț, când Eu vin iarăşi pe pământ cuvânt ca să-l zidesc cu cuvântul pe om, iar el să se lase lucrat de Dumnezeu, iar **când se uită în oglindă, să-L vadă pe Domnul, nu pe sine să se vadă omul cel iubitor de Dumnezeu.**

Am spus fiilor poporului Meu cel de azi: ***«Călugăriți-vă viața, fiilor!»***. Așa poate să fie omul fiu al acestui popor lucrat de cuvântul Meu pe pământ acum, la sfârșit de timp, când Eu vin și cuvintez peste pământ ca să-Mi întocmesc calea și măreția ei, ca să-Mi pregătesc loc, ca acolo unde sunt Eu, să fie și ai Mei, precum este scris, iar în locul pregătit de Mine stau și ai Mei din cer, că în Mine și cu Mine sunt și stau cei ce sunt ai Mei, lăsându-se ei făcuți după chipul și asemănarea Mea, căci Eu am putere să-l îndumnezeiesc pe om.

Voi, fiilor, aveți grijă mare de datoriile celor ce-și călugăresc viața luându-și-o din lume și aducând-o la Mine ca să le-o îndumnezeiesc Eu, dar mai ales să căutați cu lepădarea de sine mereu, mereu, că nu știți când are Domnul nevoie să facă din voi sprijinul Lui în vremea aceasta de facere nouă, lucrând între voi sau luând de la mijloc și dând în părți ca să Se împartă Domnul cu facerea Sa.

Omul este stăpânit de păcat încă de la început, de când n-a mai vrut cu Dumnezeu, ci cu sine a vrut, bietul de el, și iată cât este de primejdioasă nelepădarea de sine pentru cei ce vin pe cale cu Domnul! Omul se uită la sine în oglindă și se vede pe sine dacă el nu se dă cu totul Domnului, ba se desparte de Domnul când se privește și se vede pe sine în oglindă. Iată, se luptă din răsputeri, obosind și lucrând se luptă omul să ajungă mare pe pământ între oameni și să facă lucruri mari, după cum și le așează în gând. Păi să se lupte omul să ajungă mare și cu viața lui îndumnezeită, **așa încât când se privește în oglindă să-L vadă pe Domnul, nu să se mai vadă pe sine, și atunci este omul îndumnezeit.**

O, nu uitați apoi ceea ce M-ați rugat, și faceți, fiilor, ceea ce ați spus că vreți să fiți cu ajutorul Meu, ca și Eu, Domnul, să fac ceea ce Mi-ați cerut. Dragostea de Mine să vă fie rană, ca să pot să fiu cu voi mereu viu ca și rana cea vie, măi fiilor. Orice mișcă sufletul spre simțiri cerești cu voi, aceasta să căutați, aceasta Mă ține cu voi. De pe nicăieri voi să nu luați, decât de la Mine, căci Eu sunt Întâiul întru totul și întru toate, și nu sunt pe nicăieri mai întreg cu lucrul și cu statul și cu graiul Meu ca și aici, la voi. Peste tot Eu dau în parte, după cum e omul de primitor, dar la voi Mă las întreg, că **vreau cât mai curând să Mă las văzut, să se uite oamenii la voi și să Mă vadă pe Mine, nu pe voi, așa încât voi să fiți Eu**, fiilor, căci aici lucrez Eu, numai Eu, nu și omul, și de aceea pot să Mă las așa cum sunt Eu, căci am pus mai întâi darul credinței în voi, și apoi am lucrat lucrarea Mea.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a doua după Rusalii, a tuturor sfinților și pomenirea Duminicii nașterii sfintei Virginia și sărbătoarea sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava, din 15-06-2014

***

O, e numai dragoste și dor între cei din cer această femeie, care s-a sfințit cu totul, după ce Duhul Cel ceresc a sfințit inima ei, și apoi tot trupul ei până la sfârșitul ei cel pământesc. E numai dragoste și dor în ziua aceasta inimioara duhului ei și se așează ea cuvânt lângă Mine în cartea cea de azi a cuvântului Meu pe pământ. O, binecuvântată să fie peste **biserica Mea de Nou Ierusalim pe vatra neamului român grăirea Mea** și a ei în ziua aceasta de dragoste, **din care să ia toți cei**

care se hrănesc pe pământ din hrana Mea de aici, cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

— La sfârșit ca și la început, Doamne Fiule al Tatălui, Tu ești Cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu. În vremea când eu mă sfințeam pentru Tine în inima pustiei, dragostea Ta mi-a arătat acest timp măreț al Tău și tot ce va însemna el peste pământ și peste oameni și tot ce va rodi venirea Ta în cuvânt, și-mi era duhul tot un dor pentru acest timp, și iată-ne cu el și în el, iar noi, cei din cer, îl prețuim înlănțuiți în dragoste și dor, în văpaie de dor, Doamne, căci vederea ne este cerească, nu trupească, iar frumosul Tău de azi nu poate fi cuprins în cuvinte, ci numai în vedere, Doamne, numai pentru cei ce văd acest frumos și meleagurile Tale de azi, în care ai așezat noua Ta țară, micuță pentru mintea și vederea unui om, dar mare cât Tine și oștirile cerești la un loc, cât cerul și pământul de mare această mică Românie, în mijlocul ei toată, căci Tu aici încapi cu toată suita cerească, cu toată taina Ta, Doamne, și prepari aici fericirea pentru cei credincioși, și pentru cei ce vor crede de acum înainte în venirea Ta de azi cuvânt pe pământ, iar cei credincioși, pentru care Tu pregătești atâta desfătare cerească pe pământ, o, trebuie aceștia să aibă credință ca sfinții Tăi, care prin credință au câștigat făgăduințele Tale pentru cei credincioși și sfinți cu credința și cu faptele ei, chiar dacă o vreme au fost și ei dintre cei păcătoși pe pământ, așa cum și eu am fost, dar de rang mare între cei ce trăiesc cu păcatul și pentru păcat, până ce Tu mi-ai schimbat calea și m-ai atras spre cele din cer cu inima și cu cele din ea, chinuitoare pentru mine până atunci.

… O, mi-am luat trupul meu cel păcătos și l-am purtat spre pustie, dincolo de tărâmul oamenilor, și am făcut pustia biserică a sfinților și au slujit cu mine sfinții și îngerii când au văzut ei văpaia dorului meu și dragostea mea cea nouă, în care Tu ardeai deplin, după ce eu am plecat din lume, și numai pe Tine Te-am iubit apoi, și cu așa iubire i-am plâns până la sfârșit pe cei prinși sub simțirea mea cea plină de păcat asupra mea și a lor în vremea mea de pe pământul oamenilor, iar apoi pământul cel nou a devenit pentru mine pustia în care am pătruns prin fuga mea de păcat și de oameni ca să pot sfârși cu slăbiciunea cea pentru păcat. Un om greșit și puțin înțelept cu duhul, unul ca acela, ca și cei de azi închinători, un așa om înțelege că numai unele locuri sunt sfinte și sunt pentru închinare și merge el acolo și se închină în ele sau la ele, iar alte locuri nu sunt așa pentru el. Dar un om cu duhul știutor și văzător și înțelegător știe acela, și are peste tot cu el pe Dumnezeu și pe îngerii Lui, în duh și în adevăr îi are, și așa se închină el, mereu cu el le are pe cele sfinte, pe care le lucrează, și nu trebuie să meargă după ele să le aibă, căci Doamne, Tu ai spus acum două mii de ani că vine vremea să nu se mai închine oamenii la Ierusalim sau în templul de acolo sau pe munte sfânt știut, ci în duh și adevăr va fi să le fie închinarea, adică mereu, mereu și peste tot cu viața închinată lui Dumnezeu, și pe nicăieri fără Dumnezeu, fără Ierusalim, fără templu, fără îngeri, fără cruce purtată. O, așa am făcut eu Ierusalim din locul meu din pustie și am strâns lângă mine sfinții și îngerii în slujire pentru Tine, Doamne, și Te iubeam arzând mereu în dragostea Ta și aveam cerul și pământul cu mine și vedeam în cer și pe pământ și vedeam înainte și înapoi și învățam tot ce este de la Tine așezat pe pământ spre știre din cer și știam Scriptura și știam istoria sfinților și știam mersul și starea oamenilor și ca la școală învățam și vedeam rând pe rând toate, până și viața mea cea cu păcat am văzut-o în vedere și am disprețuit-o de tot, după ce am văzut ce am iubit, păcatul meu văzându-l mușcând din duhul meu și din trupul meu viața mea pic cu pic mereu, mereu.

Am rămas fără veșmânt după atâta vreme grea din pustie, dar nu m-am mai gândit la mine nici un pic, nici o fărâmă de timp, ci numai la Tine, Doamne, și mi-ai fost veșmânt și slavă, și

petrecea cu mine biserica de sfinți și de îngeri și era cer nou și pământ nou locul meu de lepădare de sine cu totul, că mă durea timpul când mă găteam pentru desfrânare și pentru bărbați. Femeia care vrea să arate bine, care se bucură să aibă haine noi și tot felul de lucruri care atrag spre ea privirile din jur, aceea nu este cu inima curată pentru Dumnezeu, chiar dacă este ea și creștină cu ceva împliniri sau nevoințe trupești, căci inima este locașul în care trebuie să stea Dumnezeu, iar dacă inima femeii așează în ea pe un om, acolo nu mai este loc pentru Dumnezeu, ci e neliniștea și neastâmpărul, după ce femeia se aprinde cu inima pentru cineva de pe pământ, iar aceasta este simțire diavolească.

O, Tu ai arătat, Doamne, în cuvântul cel din vremea aceasta că dragostea dintre trupul femeii și trupul bărbatului este desfrânare, este cea mai neagră moarte a sufletului și cea mai grea rană pentru suflet, este ceea ce nu poate Dumnezeu îndura, și pentru care rabdă prin dureri, rabdă îndelung față în față cu această priveliște crudă pentru ochiul Său a plăcerilor trupești, clocotitoare în oameni. Iar eu de lângă Tine întăresc acum îndemnul spre sfințenie cu totul pentru toți cei care Te aleg pentru ei, sau pe care Tu îi alegi pentru Tine, și îi îndemn să nu facă încercări pentru puterea lor cea bună, ci să stea departe de orice prilej care i-ar putea slăbi cu firea, căci firea este dușmanul cel mai înverșunat al puterii sfinte din om, o, Doamne.

… — O, binecuvântat să fie în ziua aceasta cuvântul tău de iubire și de căință și de slavă, iar Eu, Domnul, întăresc îndemnul la sfințenie pentru cei ce cred și împlinesc în ei venirea Mea cuvânt pe pământ și împărăția Mea în ei și cu ei. Sunt peste tot, sunt pe munți, pe văi, pe câmpii, pe maluri de ape, sunt peste tot cu cei ce viețuiesc viață cu credință și cu sfințenie în ei și în jurul lor. **Peste tot fac biserică de sfinți slujitori din cer și de pe pământ, căci adevărații închinători sunt cei ce se închină cu viața lor lui Dumnezeu, cu trăirea lor cea sfântă înaintea Mea**, iar bisericile și locașurile de închinare știute de oamenii lumii, acelea sunt pentru oameni, nu pentru Dumnezeu, căci **biserica Mea este acolo unde sunt sfinți de pe pământ și din cer slujitori sfințeniei cu viața lor**, așa cum Eu am făgăduit acum două mii de ani pentru închinătorii cei adevărați.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea a Postului Mare, a Sfintei Cuvioasei Maria Egipteanca, din 02-04-2017.

***

O, fiilor, atâtea păcate are omul de curățat de pe el, de pe inima și mintea lui, și **nu se poate curăța de ele, decât cu trupul și sângele Meu, Eu așa am spus**. O, numai așa își poate cere omul să nu mai păcătuiască apoi, iar dacă nu-și cere, el păcătuiește, el se întinează pe mai departe, și nu mai scapă de robia aceasta, de păcat, fiilor.

Pe vremea lui Israel a fost rânduită jertfa cea pentru păcat, și aducea cel păcătos o vietate, un animal, o pasăre să fie jertfită pentru iertarea păcatelor omului. Dar când Eu Însumi a fost să Mă dau jertfă pentru iertarea omului, s-au clătinat atunci cei ce au auzit să facă aceasta, și s-au mirat și s-au cutremurat atunci mulți, și au plecat mulți, părăsindu-Mă. O, ce ușor le-ar fi fost să înțeleagă, mai ales după ce Eu, Domnul, chiar așa am făcut. Mi-am lăsat trupul și sângele pe cruce ca jertfă pentru păcat și am spus la ucenici: ***«Faceți aceasta spre pomenirea Mea, și ori de câte ori veți face aceasta în amintirea Mea cu voi, Eu Mă voi da vouă de viață și de hrană și voi fi cu voi, până la sfârșitul timpului voi fi cu voi»***.

O, fiilor, o, fiilor, luați și învățați! Învățați-vă cu Domnul între voi și în voi, căci am spus: ***«Tatăl este în Mine, iar Eu întru El sunt, și cine vede pe Fiul vede pe Tatăl»***, și am spus: ***«Eu în voi, și voi în Mine»***, și **aceasta este taina raiului, taina vieții Mele în om, aceasta, fiilor, este ceea ce îl îndumnezeiește pe om**, și nu mai poate fi el om și atât, că trece omul din trup în duh și se face dumnezeu prin har și își cere răspundere pentru aceasta apoi, căci **mielul de carne mâncat de cei de atunci în zi de Paști s-a făcut Mielul de pâine și de vin**, și are cerul grijă de sufletul omului unit cu sufletul Meu, sângele Meu unit cu sângele lui, Dumnezeu una cu omul, Eu în el, și el în Mine, precum este scris.

Când sângele nu mai are în el sufletul celui cu suflet în el, atunci inima nu mai are de lucru, și trece omul în neființă, și așa și animalul. O, și s-a spus prin Moise că animalul cu sângele nevărsat nu este voie să fie mâncat, căci sufletul stă în sânge, și e taină mare această taină, e locul sufletului în om, și n-are omul cum să înțeleagă singur din mintea lui aceasta. Sufletul este de la Dumnezeu, și tot la Dumnezeu trebuie să meargă atunci când iese din trupul care l-a purtat, o, și trebuie bine despicată și bine înțeleasă taina sufletului și locul lui în om, fiilor.

Stau uimiți ucenicii și ucenițele învierii Mele, căci Eu, Domnul, grăiesc taine greu de pătruns de mintea omului creștin, și iau ei de pe masa învățăturii și stau uimiți.

O, iubiților, tot așa grăiam și cu voi atunci, dar atunci nu era vremea cea de acum. Și voi, o, și voi ați dat cu anevoie să înțelegeți aceste taine mari, pe care vi le spuneam atunci, că vă spuneam vouă: ***«Eu în voi, și voi în Mine, precum Tatăl în Mine, și Eu în Tatăl»***, **și așa se unește cerul cu pământul, și Dumnezeu cu omul.** O, și ce puțini au înțeles atunci pe pământ taina aceasta, ce puțini și atunci!

Eu, Domnul, vă dau vouă grăire lângă Mine în ziua voastră de serbare. Sunteți martorii învierii Mele. Ați rămas cu Mine, după ce toți M-au părăsit, neașteptând ei să înțeleagă și neînțelegând.

O, pace vouă! Pace vouă cu cei de aici adunați la masă de Paști, la cină de cuvânt aici, în grădinile Mele de pe plaiul românesc, și în care Eu Îmi găsesc plăcerea acum când vin!

— O, Mieluțule Iisus, Învățătorule iubit și scump, dorul Tău cel mult și mare se împlinește acum prin taina împărăției Tale cu ucenici din cer și de pe pământ laolaltă la masa cinei celei de taină, o, Doamne Mieluț.

Pregătisem Paștile ca orice iudeu în anul acela și noi, așa cum Tu ne-ai trimis să lucrăm înaintea Ta, dar până să fie aceasta cu mielul cel de Paști, Tu ai frânt pâinea și ai spus, dându-Te nouă în chipul pâinii: ***«Acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi»****, și ai spus peste paharul cu vin:* ***«Acesta este sângele Meu care se varsă pentru voi».***

O, ce mare Dumnezeu ești Tu, Doamne, Făcătorule a toate! Ai făcut din lut pe om și ai suflat peste el duh de viață. Și ai făcut din pâine și din vin pe Dumnezeu, și ai pus peste acestea cuvânt și duh dătător de viață și Te-ai ascuns în taina aceasta Tu Însuți, Doamne, că Tu pe toate le poți face doar prin cuvânt și prin lucrarea mâinilor Tale, care ne-au dat pâinea și vinul, cina cea de taină, trupul și sângele Tău, și ai rămas cu noi.

O, n-am înțeles atunci, n-am înțeles, dar am crezut cuvântul Tău, și ne-a ajutat credința, și totul este cu putință celui cu credință, așa cum Tu ai spus.

O, nu-i trebuie omului atâta mâncare cât mănâncă el, dar îi trebuie mult pe Dumnezeu, îi trebuie iubirea lui Dumnezeu în el, că e locul de odihnă a Domnului omul și trupul lui, e templul Domnului omul, o, fiilor și frați iubiți, dar iată ce a ajuns omul și trupul său: mâncare viermilor, viermi nevăzuți, dar care cresc mereu, cresc ușor cu ușor în trupul omului, și omul mănâncă mult și-și îmbolnăvește mult, mult trupul său cel neodihnit, căci mâncarea multă îi biciuie trupul și îl îngreuiază, de nu mai poate în om Dumnezeu.

… O, Eu pentru tine, omule, **Mi-am vărsat pe cruce sângele și Mi-am dat sufletul odată cu el, căci sufletul locuiește în sânge** și pune inima în mișcare și merge încălzindu-se și încălzind trupul, dându-i viață și mișcare de viață. Când sângele Meu a curs pe cruce, și pe pământ apoi, Eu am rămas pe cruce cu trupul fără sufletul lui în el, dar a venit înapoi sufletul și a intrat în Mine când am înviat.

O, a venit sufletul iarăși înapoi în trupul Meu și l-a ridicat, ca atunci când intră suflet în cel ce se naște și capătă suflare de viață, căci ca din pântece am ieșit din pământ, ca Adam, care a fost făcut din pământ, și a primit sufletul său din gura Mea suflat peste el, **și a primit Adam pe Dumnezeu în el. O, așa a făcut cu Mine Tatăl, a suflat El și am avut din nou sufletul, iar sângele rămas s-a încălzit și M-am ridicat.**

Toate s-au întâmplat așa, ca să dau atunci așezare cinei celei de taină, o, fiilor, ca să așez temelia bisericii Mele, măi fiilor, iar Eu să fiu piatra ei de temelie, precum este scris, și trebuie credință și ascultare pentru ca să fie Domnul pe pământ așa cum S-a așezat atunci cu cina Sa, cina cea de taină, o, și așa am rămas până la sfârșitul timpului, așa precum am făgăduit ucenicilor Mei. Dar n-am din cei ce Mă iubesc, n-am la cina Mea, iar cina Mi-a fost jefuită cu toată taina ei, și plânge Domnul pe altar, și plânge zdrobit și disprețuit de toți cei care nu iubesc pe Dumnezeu.

O, aș fi voit cu mare drag și dor să se pregătească și să rămână tot timpul pregătit creștinul care M-a cunoscut cu venirea Mea întru acest cuvânt. Ar fi fost să ia cina cu Mine, să fie cu Mine, iar Eu să fiu până la sfârșit cu tot fiul care M-a cunoscut prin acest cuvânt, și cu care am grăit prin venirea Mea cea de azi tainele cele de sus ale împărăției Mele cu omul. Fiind în lume, ar fi fost să nu mai fie din lume, să nu mai ia din lume creștinul, să nu mai împrumute din obiceiurile ei. **Cuib pentru creșterea fiilor lui Dumnezeu am voit să fie lucrarea cuvântului Meu pentru creștinii care au venit să audă glasul Meu.** Cuib cald pentru sămânța cea nouă, cuibul Meu cu pui, ca să-i cresc ca o mamă, ca să-i hrănesc ca pasărea care aduce cu ciocul ei hrana la puișorii ei, Eu asta am voit să fie poporul cuvântului Meu, pe care atâta vreme l-am hrănit din cer.

O, fiilor, ca să nu mai mănânce omul carne, Eu i-am dat pâine. I-am dat omului cuvânt în rai ce trebuie să mănânce, o, dar ce mănâncă omul? O, ce mănâncă animalele, păsările, că și lor le-am dat ce să mănânce?

Fiilor, fiilor, dacă nu s-ar fi făcut vărsare de sânge la început, nu mai era moarte, nu mai murea omul sau animalul. Am dat să-l fac pe Cain să se pocăiască. L-am sfătuit să facă bine, nu răul să-l facă el, așa i-am spus când am văzut că vrea să facă ucidere asupra fratelui său, când am văzut în mintea și inima lui aceasta. O, n-a primit povața Mea când l-am văzut posomorât. A

făcut el apoi uciderea fratelui său, și iarăși i-am ieșit înainte întrebându-l de fapta lui. El însă și-a ascuns-o în el, și atunci i-am spus: ***«Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ: O, ce ai făcut?»***.

De atunci, fiilor, a tot mâncat carne omul, și spun acum cu mare grijă când spun, dar și cu mare durere spun, că **acum două mii de ani trupul Meu s-a făcut pâine și vin prin cuvântul Meu și prin numele și ființa Mea puse peste pâine și vin, iar mâncatul de trupuri purtătoare de suflet ar fi fost să ia sfârșit pe pământ, sau măcar în neamul creștinesc, neamul lui Hristos, omul cel unit cu trupul și sângele Meu, care s-au prefăcut în pâine și vin.** Apostolii Mei prindeau și mâncau pește, și le-am spus că nu pește trebuie să prindă ei, și i-am spus lui Petru: ***«Vino să te fac pescar de oameni!».*** Petru mânca pește, și dădea și la alții pește pe bani, de parcă era al lui peștele crescut de Dumnezeu, iar Eu îi învățam pe ei tainele lui Dumnezeu, și așteptam să le priceapă ei.

I-am dat poporului Israel carne, dacă asta a cerut când a început să cârtească și să nu-i ajungă numai mana venită de la Dumnezeu la ei, dar și-au luat răsplata pentru pofta lor, și toate poftele omului nu vor fi plătite altfel, și fiecare rău sau bine se plătește omului, iar pe Mine Mă doare de șapte mii de ani neînțelepciunea lui. Trupul și sângele Meu am dat omului spre hrană, și mai ales spre iertarea păcatelor lui, și Mă doare când caută omul trupuri din carne, și nu Mă caută pe Mine de hrană, dar omului îi trebuie credință că Eu sunt pâinea și vinul, că trupul și sângele Meu înseamnă acestea.

O, fiilor, cine rămâne iudeu mănâncă trup de miel, mănâncă carne, dar cine vrea să fie Hristos mănâncă de la mama lui, de la Hristos, mănâncă cina Mea cea de taină și-și răscumpără sângele, sufletul, fiilor.

L-am făcut pe om din lut, și am putut aceasta. **Am făcut din Fiul lui Dumnezeu pâine și vin, trupul și sângele lui Dumnezeu spre hrană, și am putut aceasta, și pentru om am făcut aceasta**, ca să fie omul nedespărțit de Mine până la capăt, iar Eu în veci nedespărțit de el, și ca să nu mai fie tăiate animale și păsări pentru hrana omului, că rău a făcut omul când a făcut ucidere de om, ucidere de frate, fiilor, și s-au născut oameni din cel ce a ucis, și s-a tot auzit de atunci strigăt spre cer, glasul sângelui celor tăiați pentru Domnul, strigând: ***«Până când, Stăpâne sfânt și adevărat, o, până când zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?»***, și li se răspunde lor: ***«O, încă puțină vreme odihniți-vă voi până la plinirea numărului celor tăiați ca și voi pentru mărturia lui Dumnezeu».***

O, fiilor, mult aș vrea să mănânc cu omul Paștele Meu, așa cum Îmi este dor! Aș vrea să ia omul ascultarea cea de rai, așa cum sfinții cerului o au. O, cum să fac să vină peste om înțelepciunea și dorul acesta, fiilor? Omul, săracul, nu știe cum trebuie să fie, chiar dacă aude și citește cuvântul gurii Mele, cu care vin acum și-i ies înainte ca să-l pregătesc și să-i dau hăinuță albă de in, ca și sfinților Mei.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia după Sfintele Paști, a Mironosițelor, din 12-05-2019

***

În zi de sărbătoare în cer și pe pământ pentru apostolii Mei și pentru căpeteniile lor, vă cuprind în duhul mângâierii pe voi, cei ce primiți cuvântul Meu și mersul lui de la margini la

margini, fiilor care-Mi stați înainte și-Mi sprijiniți venirea cea plină de dor să **vin și să fac din nou lumea, cerul cel nou și pământul cel nou**, după ce am pierdut mângâierea Mea pentru ceea ce lucram și Mă mângâiam, și a fost atunci să făgăduiesc că iarăși voi lucra, lucrare de facere nouă voi lucra, și va fi ea mângâierea pentru cei ce M-au mângâiat între început și sfârșit, după ce n-am mai avut din nici o parte mângâiere, ci numai suferință am purtat, o, că Mi-a plâns mereu Duhul, din lipsa mângâierii Mi-a plâns și-Mi plânge Duhul, și n-am cu ce să Mi-L alin, și toate plâng după venirea Mea ca **să fac iarăși lumea, alta nouă, să înnoiesc totul, să fac cer nou și pământ nou**, ca să le dau apoi pe toate la cei ce M-au mângâiat în dureri prin vreme, și pentru care am făgăduit că-i voi așeza pe ei în răsplata mângâierii.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, din 12-07-2020.

***

Fiilor, fiilor, însemnăm în cartea Mea cea de azi, cartea pe care o scriu pe pământ în vremea aceasta prin voi, care-Mi primiți venirea și cuvântul ei, însemnăm această zi de aducere-aminte a zilei când am așezat în cetatea Mea de azi cu voi piatra cea dintâi, piatra de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, ca apoi să zidim deasupra ei pietricica cea albă, **chivotul, fiilor, simbolul inimii Mele**, din care dragostea Mea curge cuvânt peste pământ și îl adapă cu glasul iubirii Mele pentru om ca să-i ies în cale și să-i grăiesc și să-l îmbiu să Mă audă, să Mă primească, să Mă creadă și să Mă cunoască și să-Mi urmeze apoi, așa cum am pus Eu, Domnul, învățătură scrisă pentru om să Mă iubească întreg, și să lupte pentru aceasta împotriva sa însuși, ca nu cumva să cadă el din iubirea cea pentru Mine în iubirea cea pentru el și să-l pierd și să-l tot pierd pe om ca și pe cel de la început, care a pierdut fericirea cea din rai în schimbul iubirii de sine, dar Eu lucrez de atunci mereu ca să-l ajut pe om să vadă cât pierde el, cât se pierde neascultând de poruncile vieții, de Cel ce l-a iubit la început cu mare iubire, chiar dacă el s-a depărtat de iubirea Mea cea pentru el, o, și de atunci îl aștept, îl strig, lucrez mult și mereu să-Mi vindec rana făcută de om, să-Mi capăt înapoi mângâierea, **că pentru mângâierea Mea l-am zidit pe om, ca să Mă mângâi cu el l-am zidit.**

O, fiilor, am început cu voi lucrul Meu cel de la sfârșit de timp pentru zidirea din nou a omului. Lucrul Meu cu voi minunează și uimește puterile cerești, și cutremură pe satana și pe toți îngerii lui, căci Eu, Domnul, lucrez cu voi înnoirea, nașterea din nou a lumii, împliniri mari, cu mare taină lucrate, ca apoi să le descopăr și să se vadă truda Mea și să-Mi împlinesc Scripturile lucrului Meu cel de la sfârșit de timp, cer nou și pământ nou, că este scris să săvârșesc această lucrare și s-o dau celor ce M-au iubit și Mi-au urmat pe pământ răbdând fără de sfârșit, în timp ce toți ceilalți oameni trăgeau spre satana cu viața lor, dar o rămășiță era mereu de partea Mea și ducea prin vreme voia Mea cu omul și păstra cărarea spre Dumnezeu a omului, ca să poată fi judecat tot omul după faptele sale, fiilor.

O, câtă răcoare aduce arsurii Duhului Meu grăirea Mea cu voi, cât alin suspinului Meu lung de șapte mii de ani după om, măi fiilor! Am așezat cu voi în anul 1991 după Hristos începutul ieșirii Mele deasupra cu taina cuvântului Meu care grăiește în România din anul 1955, și s-a făcut carte cuvântul Meu și am ridicat-o sus cu voi și am dat-o să fie cunoscută, fiilor. Mă aplec cu mulțumire că M-ați sprijinit, că Mi-ați stat înainte ca să Mă primiți și ca **să-Mi împărțiți cuvântul și ca să-l tot așezați în carte când el vine ca râul pe pământ.**

O, fiilor, v-am învrednicit pe voi să Mă primiți cu venirea Mea cea de azi, și din unii în alții, în toți acești ani până la voi, am avut ceva cules din cuvântul ieșit din gura Mea în mijlocul poporului care asculta când grăiam. Dar voi, cei de azi ai cărții cuvântului Meu, nu-Mi lăsați să se risipească nimic din râul Meu de cuvânt, căci v-am ales Eu ageri pentru păstrarea acestei bogății, pe care, iată, o facem cunoscută lumii că ea este, iar Eu îmi fac lucrarea scrisă în Scripturi s-o împlinesc, să vin cuvânt pe pământ, să vin cu sfinții, nu singur, și **să vin sub numele Meu cel nou: Cuvântul lui Dumnezeu**, să vin pe pământ cuvânt, fiilor.

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Punerii Pietrei de Temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, din 22-07-2020.

***

În ziua aceasta sfântă se face în cer și pe pământ amintirea zilei când Eu, Domnul Iisus Hristos, am coborât între oameni prin naștere din trup de fecioară, așa cum a fost voia Tatălui Care M-a trimis să Mă nasc ca omul și să stau între oameni, aducând apoi ca jertfă de mântuire pentru salvarea omului trupul Meu prin moarte rușinoasă pe cruce, și apoi să Mă întorc în Tatăl ca să pregătesc ziua slavei Mele la sfârșit de timp și să cobor biruitor cu milă mare și să împart de-a dreapta și de-a stânga neamul omenesc și să-Mi iau partea Mea, și iată, merg cu lucrul după Scripturi, și aceasta este lucrarea Mea de la Tatăl, și lucrez cu ascultare mare așa cum Tatăl Îmi dă să lucrez.

Intru în cetate și intru în carte cuvânt și Mă așez la masa cea de azi cu voi, căci voi Mă primiți să vin din cer pe pământ și să-Mi las cuvântul prin care lucrez pregătirea întoarcerii Mele la sfârșit de timp, fiilor care Mă întâmpinați acum și-Mi împărțiți peste pământ cuvântul. Numai cei necredincioși, numai cei lipsiți de darul credinței în Mine nu deschid venirii Mele cuvânt pe pământ, căci ei așa au ales să facă, dar **cei cărora Tatăl le descoperă taina cerului pe pământ, aceia au tot darul de la Domnul să creadă** și să-și așeze pașii pe calea venirii Mele după cum se cere această așezare să fie peste cei ce-Mi urmează, **și aceia sunt cei care vor fi biruitori cu Mielul, cu Mine**, căci M-am lăsat Miel jertfit pentru toți cei care vor fi de-a dreapta Mea după truda Mea cea de șapte mii de ani ca să-l întorc în rai pe omul cel pierdut prin păcat, prin nesupunere și neascultare de Dumnezeu, și iată, mărturisește de două mii de ani lucrarea Mea lăsată să fie cu cei credincioși **Fiului lui Dumnezeu, Care vine cu darul mântuirii și al învierii celor ce vor birui cu Mine în ziua cea mare care vine**, căci este în pregătire să vină, și vine cu slavă mare ziua întoarcerii Mele, după care râvnește tot cerul, căci vine cerul cu Mine pe pământ și de aceea trebuie curățenie mare să fie făcută pe calea întoarcerii Mele, **și iată, trebuie pregătit omul și gătit cu podoabele sfințeniei, căci nu oricum va sta omul înaintea zilei slavei Mele și ca să Mă poată vedea, ci numai cu trupul sfânt și curat de sine și de păcat, că scris este**: ***«Vor fi asemenea Lui și Îl vor vedea pe El»***.

O, pace vouă la masă cu Mine, vouă, celor ce ați gătit praznic de naștere în cetate pentru Mine cu voi, fiilor purtători de Dumnezeu! Grăiesc cu voi în fața lumii de pe pământ și vă numesc purtători de Dumnezeu, o, fiilor. Mi-e dor să se tot înmulțească numărul purtătorilor de Dumnezeu și să rămână ei statornici în credință apoi și în iubire până la sfârșit, ca să-l pot birui pe satana care nu-și lasă jos armele și nădejdea că Mă va birui și-Mi va stârpi lucrarea Mea cea împotriva lui și a salvării omului păcătos prin pizma lui satanicească, începută încă din rai asupra omului și a Mea, dar este scris că Eu, Domnul, voi birui, căci Tatăl lucrează și Eu lucrez, și Dumnezeu biruiește ca Făcător al cerului și al pământului și al omului, iar satana va rămâne cu minciuna lui și se va topi sub strălucirea zilei slavei Mele și se vor naște cerul cel nou și pământul cel nou și nu se așteaptă

satana la o aşa slăvită minune şi ruşinare a sa, o, şi **Îmi trebuie sfințenie mare întru cei credincioşi, căci trebuie să locuiesc întru ei şi să am loc curat şi sfânt întru ei, şi asta Îmi este lucrarea Mea, să-l fac sfânt pe om, să pot sta față în față cu el, să Mă pot arăta celor necredincioşi prin cei ce Mă vor purta în ei prin sfințenia lor şi să stea ei de-a dreapta Mea în ziua slavei Mele**, şi aşa voi fi biruitor pentru salvarea omului pierdut prin păcat, aşa, şi nu se poate altfel birui satana, căci dacă omul nu-l biruieşte nu cade satana cu una cu două, dar Eu trebuie să-l câştig pe om de partea sfințeniei şi aşa va pieri satana şi aşa va birui Domnul şi aşa să fie, şi toți să zicem cu credință mare: amin.

Stăm la masă cu praznic de naştere şi se cântă sus şi jos colinde aici, în cetatea Mea cu voi, fiilor primitori de Dumnezeu. Se bucură între cei din cer îngeraşii naşterii Mele de acum două mii de ani când aud ei cântările colindelor zilei Mele de naştere, o, fiilor. O, căutați cu toată inima şi cu căldura ei să aduceți în voi starea cea măreață din ziua aceea, fiilor, că iată, mama Mea Fecioara stă cu voi în cuvânt în ziua aceasta sfântă şi vă învață ea taina naşterii lui Dumnezeu Fiul şi **taina omului născut din Dumnezeu la sfârşit de timp**, căci vin cuvânt pe pământ şi dau să-l nasc din acest cuvânt pe om ca să fie el născut de sus, şi apoi duhul cel înnoit să-l călăuzească pe el şi **să fie omul rodul vieții celei noi şi să aibă pe masă vinul cel nou, paharul veşniciei cu Domnul, masa cea de taină.**

Şi iată, binecuvântată să fie glăsuirea ta peste ei, mama Mea! Să-i bucurăm pe ei şi pe cei din cer, căci cetele puterilor cereşti şi îngereşti stau cu slavă deasupra aici şi slăvesc cereşte ziua naşterii Mele de acum două mii de ani şi ne întâlnim în cântarea colindelor, mama Mea.

— *Cu duhul păcii cereşti stăm deasupra, Fiule Pruncuț Iisus, căci ai venit acum două mii de ani pe pământ copilaş născut din trupul meu cel fecioresc, căci când a venit clipa să Te iveşti prin naştere ca omul Te-a luat Tatăl în mâini din trupul meu şi Te-a aşezat înaintea mea, şi trupul meu a simțit din plin mâna Tatălui Care Te-a moşit la naşterea Ta, şi a rămas nestricată fecioria mea, o, şi nu se suie la mintea omului taina aceasta sfântă a naşterii Fiului lui Dumnezeu pe pământ din trupul meu cel fecioresc. Dar iată, eu, mama Fecioara, mărturisesc după două mii de ani că Tatăl Născătorul a fost Cel Care Te-a luat cu mâna din trupul meu după nouă luni de la aşezarea Ta în mine prin înger şi Te-a arătat Dumnezeu venit pe pământ şi Te-au cântat atunci cetele îngereşti şi s-au întâlnit cerul cu pământul, mărturisind de sus şi de jos cele ascunse ale tainei lui Dumnezeu pentru naşterea Ta între oameni, căci au mărturisit de sus îngerii, iar de jos magii şi păstorii şi eu şi Tu şi Iosif, şi apoi cei care Te-au purtat peste pământ prin mărturisirea lor de la Duhul Sfânt, Care aduce de la Dumnezeu descoperirile tainelor cerului pe pământ, şi iată minune de praznic sfânt, praznic de naştere, şi fiorul cel de atunci în cer şi pe pământ mărturisitor, şi slavă naşterii Tale, Fiule Pruncuț, copil supus Tatălui şi lucrării Lui cu Tine pentru mântuirea din păcat a omului greşit!*

Şi trebuie să audă omul şi să-şi curețe duhul şi trupul de păcat şi să Te aşezi Tu cu naşterea Ta, cu creşterea Ta în om şi cu mântuirea lui, o, Fiule scump, născut pe paie în peştera din Betleem, care Ne-a primit pe Noi când Tu ai venit din cer pe pământ.

În ziua aceasta de praznic de naştere mărturisesc eu, mama Fiului lui Dumnezeu, taina naşterii de sus a omului păcătos şi salvarea lui din păcat prin iertarea care vine de la jertfa de pe cruce a Fiului meu Iisus Hristos pentru iertarea păcatelor pe care omul le-a făcut în viața sa şi a venit apoi spre cunoaşterea lui Dumnezeu şi spre sfințirea cea de sus, prin care Domnul locuieşte

apoi în omul cel curat de păcat și crește Domnul în el și Se arată cu sfințenia Sa prin cei ce Îl poartă pe El întru ei.

Și spun acum așa: Precum în ziua când îngerul m-a vestit că S-a întrupat Domnul în mine pentru nașterea Sa apoi din trupul meu cel fecioresc, așa se petrece și cu așezarea Fiului meu Iisus Hristos în cei credincioși prin împărtășirea cu trupul și sângele Lui în vremea Sfintei Liturghii prin care Domnul Se jertfește pentru nașterea de sus și apoi pentru creșterea întru El a celor ce se sfințesc pentru El prin unirea cu Sfântul lui Dumnezeu, căci Domnul S-a lăsat lor și a spus: ***«Luați, mâncați și beți trupul și sângele Meu spre iertarea păcatelor vieții și sfințiți-vă pentru sălășluirea Mea întru voi!».***

Apoi ei trebuie să aibă grijă de Domnul Care Se dăruiește lor, așa cum am avut eu grijă în toată vremea purtării Lui în pântecele meu, și apoi până la întâlnirea mea cu El între cei din cer, și aceasta să însemne apoi nașterea Domnului întru ei în toată vremea lor pe pământ și ținerea întru sfințenie a locașului trupului lor în care Domnul intră și crește și Se arată că este, și în toată vremea să aibă în grijă pe Domnul, pe Cel ce intră întru ei prin ușile închise și locuiește înăuntrul lor cel fără de păcat apoi, căci li s-au iertat păcatele de până atunci prin așezarea Domnului întru ei, o, și să nu uite că Domnului Îi trebuie locaș sfânt așa cum Și-a făcut El în trupul meu fecioresc, și să nu-și mai dea ei mintea mai mult spre altceva ca și spre Domnul, de Care trebuie să aibă ei întâia lor grijă și iubire, iubirea cea de mamă și bucuria aceasta unică până la sfârșit.

Și iată, mărturisește mama lui Hristos taina nașterii de sus a celor credincioși Lui, căci Domnul intră la ei ca în Sfânta Sfintelor Lui și-Și întărește întru ei împărăția Sa și crește ea întru ei și cresc ei întru El și nu mai este loc de păcat, și este iubirea Domnului întru ei și între ei, așa cum a fost ea întru și între ucenicii Lui cei dintâi prin taina cinei celei de taină, prin așezarea Domnului întru ei, și au fost ei apoi sfinții Domnului, Sfânta Sfintelor Lui, iar eu am fost fericită atunci pentru Fiul meu Hristos, Care Și-a împlinit peste ei lucrarea pentru care a venit de la Tatăl ca să-i aducă la Tatăl pe cei dăruiți Lui, și cărora El S-a dăruit lor prin sălășluirea Lui întru ei trup și cuvânt, și așa este mântuirea omului prin taina bisericii lui Iisus Hristos, taina care sfințește omul și se face el iesle sfântă, peștera cea tainică în care Domnul Se așează spre nașterea de sus a celor ce tânjesc să se facă fii ai lui Dumnezeu prin întruparea Lui întru ei și prin sfințenie mare a lor, căci locul pe care Se așează Domnul este loc sfânt, precum este scris.

Aceasta mărturisesc eu, mama lui Hristos, în zi de praznic de naștere. Iar din clipa aceasta să se știe de către cei ce se unesc cu Domnul prin împărtășirea cu trupul și sângele Lui întru ei, că aceia sunt Sfânta Sfintelor Lui și sunt despărțiți de păcat și sunt fiii împărăției lui Dumnezeu și ai iubirii Lui, numai ai iubirii Lui întru ei, și să rămână ei în ea tot timpul, căci el a spus celor ce-L iubesc pe El: ***«Rămâneți întru iubirea Mea!»****. Amin.*

— O, mama Mea, ceea ce nu s-a știut bine și pe de-a-ntregul de către fiii bisericii lui Hristos, iată, se știe de acum încolo, căci tu ai deslușit cu mare lumină taina nașterii Mele întru cei ce-Mi urmează prin lepădare de sine și prin sfințenie, prin viață fără de păcat, mamă. E mare această zi de amintire a nașterii Mele. E mare și mărturisirea ta acum, căci tu ai așezat în mare sfințenie pe cei ce se unesc cu Mine prin trupul și sângele Meu, când Eu, Domnul, Mă dăruiesc lor spre iertarea păcatelor lor de până atunci și spre sfințenia lor apoi.

Mă aplec cu mare sfială în fața ta și a iubirii tale pentru Mine și pentru cei ce se dau Mie pe pământ cu viața lor, cu sălașul lor, în care sunt primit ca să Mă sfințesc întru ei apoi, așa cum ai fost și tu și ai avut grija cea dintâi pentru Mine, pentru sălășluirea Mea întru tine, și pentru sălășluirea ta întru Mine, întru sfințenie fără de sfârșit, mama Mea, așa cum trebuie să fie cei ce se aleg pentru cer pe pământ, mamă.

O, fiilor, vă îmbrac cu măreață iubire întru iubirea Mea în ziua aceasta sfântă a amintirii zilei Mele de naștere pe pământul oamenilor. Petrec cu voi și cu cei adunați pe lângă voi cu colinde de naștere. Petrec cu voi cu cetele cerești și îngerești și vă cuprind.

O, fiilor, rămâneți întru iubirea Mea! Întâia grijă să vă fie aceasta, că cine coboară din această grijă și taină, moare în el grija cea de mamă a Fiului lui Dumnezeu, Care sălășluiește întru cei ce Îl poartă pe El în pântecele lor pentru trăirea Lui întru ei pe veșnicie apoi. Petrec cu voi clipe sfinte, petrecem fiorul cel ce a dezlegat taina venirii Mele prunc între oameni, și apoi nașterea din Dumnezeu a omului dăruit de Tatăl cu această înțelepciune de naștere de sus a omului și a nașterii Mele în om.

Rămâneți întru iubirea Mea, fiilor! Căutați cu toată grija să înțelegeți această lucrare: **să rămâneți întru iubirea Mea.** Deslușiți împreună această taină și înțelepciunea ei, ca să vă întoarceți întru ale voastre cu această deslușire și împlinire apoi.

O, fiilor, măsurați-vă dacă sunteți întru iubirea Mea, dacă Eu sunt întru iubirea voastră, dacă aveți pe Fiul lui Dumnezeu cea dintâi grijă pentru voi, așa cum a fost grija mamei Mele Fecioara, dacă Domnul S-a sălășluit întru voi, și aveți grijă mare pentru nașterea voastră din Dumnezeu neștirbită de greșeli împotriva ei. Nici o altă grijă să nu aibă întâietate între grijile pe care le purtați, că iată, puțini de tot stau cu adevărat de vorbă cu cuvântul cel ceresc pentru ei în ziua aceasta sfântă, căci nepăsarea de cuvântul lui Dumnezeu și de împlinirea lui este mare, căci omul se desparte cu greu de păcat, de el însuși și de păcat, o, și **să nu uitați, fiilor, că Domnul Cel sfânt Se dă celor sfinți, precum este scris.**

Și pace vouă! Iar și iar pace vouă, fiilor! Rămâneți întru iubirea Mea așa cum am spus acum două mii de ani celor ce s-au născut de sus prin trupul și sângele Meu și prin cuvântul Meu de peste ei, spre creșterea lor cea deplină mereu!

Și iarăși, la sfârșitul cuvântului de praznic sfânt, pace vouă, pace vouă, pace vouă, o, pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Nașterii Domnului, din 07-01-2023.

***

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în acest nume am așezat Eu, Domnul, acum două mii de ani închinarea cu semnul sfintei cruci a poporului creștin care merge după Mine prin lepădare de sine ca să-i fiu Eu lui Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, căci Eu prin cruce M-am făcut cunoscut că am venit din cer ca să Mă nasc Om pe pământ, și am venit și am trecut prin moarte ca să înviez apoi și să se știe întâia venire a Domnului, și apoi să fie așteptată să vină a doua venire a Mea, despre care Eu am spus că se va împlini, **și vor fi zidite cerul cel nou și pământul cel nou și Ierusalimul cel nou**, și de atunci am pus Eu pe creștetul pământului și neamului român numele Meu cel nou, Cuvântul lui Dumnezeu, (*Apoc: 19/13*) și numele cetății

celei noi, al Noului Ierusalim, care vine cu Mine de la Dumnezeu, (*Apoc: 21/1-3*) şi am spus: ***«Noi le facem pe toate»***. Amin.

… O, neam român, o, fiilor, să nu vă ruşinaţi cu Dumnezeu, cu semnul sfintei cruci. Voi sunteţi neam creştin de două mii de ani ca nici un alt popor creştin de pe pământ. Fiţi mândri cu semnul sfintei cruci! **Sunteţi cel dintâi popor al Evangheliei Mele împărţită de ucenicii Mei cei de atunci.** (*Prin Sf. Apostol Andrei, n.r.*) Fiţi mândri şi acum, la sfârşit, căci sunteţi aleşi de atunci să-Mi fiţi casă de venire acum, după două mii de ani, când iarăşi vin cu sfinţii şi cu îngerii deasupra acestui meleag binecuvântat pentru credinţă la început şi la sfârşit, căci începutul bisericii Mele trebuie să aibă cale cu credinţă până la sfârşit, până acum când **Eu, Domnul, vin să înnoiesc totul, precum este scris, ca să fie iarăşi ca la începutul ei biserica Mea**, şi nu cum s-a lăsat ea acum slugă pentru potrivnicul Meu antichrist, pentru toţi cei care nu Mă voiesc pe pământ cu oamenii şi Mă tot dau de peste tot deoparte ca să nu-i împiedic pe cei ce iubesc fărădelegea şi păcatul, dar Eu vin să pun capăt minciunii şi fărădelegii şi **să aşez viaţa cea sfântă pe pământ**, că plânge pământul de focul de pe el, căci foc este păcatul care arde în om şi împrejurul lui şi peste tot pe unde umblă pe pământ omul cel iubitor de păcat, şi de aceea nimeni nu Mă voieşte să fiu şi Eu, dar Eu sunt Cel ce sunt, şi cum să nu fiu dacă sunt Cel ce sunt?

Extras din Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci, din 19-03-2023.

***

(Cuvântul lui Dumnezeu la Cetatea Sfânta Noul Ierusalim. www.noul-ierusalim.ro)

(*Selecţia textelor şi* **sublinierile cu caractere îngroşate** *aparţin redactorului*.)

(Vezi reportaj Noul Ierusalim . http://www.youtube.com/watch?v=RYtAd-ycLhU&feature=gv)

Alte teme:

***

Pe aceeași temă din alte surse:

Geneza (textul mozaic) - sensul acesteia. O experiență suprasenzorială trăită de Matael.

1. În continuare, Murel i-a pus aceeași întrebare lui Matael, şl acesta I-a răspuns: "Ce spune Moise despre Geneză, nu are nici o legătură cu crearea lumii, ci doar cu formarea omului, începând din leagăn și până la desăvârșirea sa. Așadar, se sugerează acolo și întemeierea bisericii lui Dumnezeu pe pământ până în timpurile noastre, și de acum înainte până la sfârșitul lumii.

2. Prin **«cer și pământ»** trebuie înțeles noul om de pe pământ, chiar în momentul nașterii sale. **«Cerul»** se referă la capacitățile sale cele mai Intime, ascunse, spirituale, iar **«pământul»** gol și pustiu semnifică omul nou-născut al naturii, aproape inconștient de existența sa; acesta este primul stadiu al omului.

3. Cu timpul, copilul ajunge la conștiința de sine și începe să viseze și să gândească. La asta se referă expresia: «să se facă lumină» - să se facă lumină în om ca să știe că este; acesta este cel de-al doilea stadiu.

4. Și tot așa, se trece prin toate celelalte zile ale Facerii, până la stadiul odihnei, stadiul desăvârșirii omului! Spune-mi dacă începi să pricepi ceva!"

5. Uimit la culme de înțelepciunea lui Matael, Murel a spus: "Ei bine, prietene, această înțelepciune n-aș fi bănuit-o niciodată la tine! A, în modul acesta, pe care de acum înainte îl voi considera singurul corect, aș vrea să-mi explici toată Scriptura! Da, trebuie multe ca un suflet omenesc să pătrundă în aceste profunzimi ale înțelepciunii! Dar cum ai ajuns până acolo?"

6. Matael: "Prietene Murel, în locul în care ne aflăm, întrebarea aceasta nu se mai pune! Domnul este aici, printre noi; tot aici este și un înger din ceruri, care sigur a fost martor al întregii creații materiale! Eu însumi am fost deja din tinerețea mea un învățat al Scripturii, în Templu, de aceea am și fost trimis ca apostol la samariteni. Dar încă înainte de a putea schimba o vorbă cu samaritenii, Iehova mi-a stricat socotelile. Am ajuns în mijlocul unor tâlhari de drumul mare și a trebuit, pentru a-mi păstra viața, să devin și eu un tâlhar fioros.

7. Și, pentru că mă vedeam atât de părăsit de Dumnezeu, eram foarte supărat. La început mi-am pierdut credința și am început să consider întreaga Scriptură o lucrare a minții omenești.

Dar o apariție ciudată mi-a arătat că lucrurile stau altfel.

8. Într-o noapte în care stăteam singur de strajă în fața odioasei peșteri a tâlharilor, a venit la mine un bărbat foarte sobru. L-am străpuns imediat cu lancea. El însă mi-a spus: «Nu te mai osteni cu jalnica ta armă, căci un spirit nemuritor nu va fi în veci ucis de arma unui muritor! Eu sunt duhul lui Avraam și te întreb: de ce L-ai părăsit pe Dumnezeu și vrei să-I prigonești numele?»

9. Iar eu, Matael, i-am răspuns plin de furie: «De ce m-a prigonit Dumnezeu mai întâi, când eu am fost trimis în numele Său la samariteni, ca să-i câștig pe toți de partea Templului!? Intenția mea a fost cinstită și curată în fața lui Dumnezeu și în fața tuturor oamenilor, pentru că era cinstită și curată în fața conștiinței, mele. Dumnezeu mi-a dat de la începutul existenței mele doar conștiința mea de judecător, iar eu am trăit drept în fața acestui aspru judecător. Nu eu singur m-am trimis la samariteni, ci Marele Preot - în calitatea sa de locțiitor al lui Moise și al lui Aaron.

10. Dacă nu a fost drept că am fost trimis la samariteni, înțelepciunea lui Dumnezeu nu trebuia să mă pedepsească pe mine, ci doar pe acela care mă trimisese. Dar, deoarece i-a cășunat pe mine, nevinovatul, din clipa aceea am devenit cel mai mare dușman al lui Iehova, al cărui apostol îmi pari a fi tu, duhule!»

11. Atunci duhul a spus, cu o figură mai aspră: «Cunoști puterea și mânia lui Dumnezeu? Cum vrei tu, vierme nevolnic care te zbați în praful drumului, să-L înfrunți pe Dumnezeu?! Oare crezi că nu te poate ajunge puterea Lui și nu te poate nimici ca și când niciodată n-ai fi fost aici?!»

12. Eu am spus: «Asta poate cu siguranță, căci pentru existența pe care o am acum nu pot primi decât să blestem veșnic! Dar dacă eu nu mai sunt, atunci și dreapta mea furie și înverșunarea mea ar avea un veșnic sfârșit!»

13. Duhul cel sobru a spus însă: «Nu Îi poți porunci lui Dumnezeu să te distrugă! El te poate chinui cu durerile și necazurile cele mai înspăimântătoare, și atunci ai vedea până când te poți opune atotputerniciei Lui!»

14. Atunci am spus, plin de mânia cea mai vie: «Dumnezeu poate face asta, dacă Îi face o plăcere deosebită să chinuie o creatură doar pentru a-i arăta atotputernicia Sa! Dar te asigur, duhule, că Dumnezeu, de-ar fi de o mie de ori mai puternic decât este, nu-mi va înfrânge firea nici cu toate chinurile care Îi pot trece prin cap!

15. Prin bunătate, blândețe și dreptate dovedită poate face din mine ce vrea, poate face din mine mielul mieilor; prin mânia Lui însă, doar un diavol al diavolilor! Până acum, atotputernicia lui Dumnezeu nu mi-a dat altceva decât o viață chinuită, pentru care nu-I voi mulțumi niciodată. Dacă vreodată Îi va trece prin minte să aibă milă de mine și să repare răul pe care mi l-a făcut dintr-un capriciu de ființă atotputernică, atunci Îi voi fi recunoscător! Dar acum, când lucrurile stau așa cum stau, sunt cel mai mare dușman al lui Iehova. Pentru că în numele Său am plecat, cu cele mai bune intenții, de la Ierusalim spre Samaria, ca să propovăduiesc acolo slava și lauda Sa, iar El i-a lăsat pe diavoli să mă prindă și să mă biruie!

16. Poate că trimiterea mea acolo nu I-a fost pe plac! Dar dacă l-a putut dojeni pe falsul profet Bileam prin măgarul său, de ce nu ne-a dojenit și pe mine și pe tovarășii mei prin măgarii noștri, care ne purtau pe noi și bagajele noastre?!

17. Răspunde-mi sau te va lovi din gura mea un blestem cum n-a mai fost altul rostit pe acest pământ!» Atunci duhul a pierit, iar eu m-am prăbușit la pământ fară simțire!”

(Capitolul 235 din Marea Evanghelie a lui Ioan, Vol. 3)

*

Dezvoltarea materiei

1. (Domnul): „Înainte de începuturi, când Dumnezeu Tatăl a făcut spiritele din gânduri ale Sale maturizate îndeajuns și le-a înzestrat cu puterea Sa așa încât să poată să înceapă singure să gândească și să voiască, a trebuit să li se arate și o ordine după care ele să gândească și să voiască, iar apoi să și făptuiască. Odată cu această ordine, a trebuit să fie pusă în ființă și ispita de a călca ordinea, căci altfel ele nu ar fi fost în stare niciodată să-și folosească voința proprie. Această ispită a adus o adevărată înviorare a vieții, în urma căreia aceste spirite au început să aleagă, să dorească cu tărie și să făptuiască.

2. Acum, cunoscând acestea, este ușor să înțelegeți că printre primele spirite create au apărut și buruieni, căci ispita a întors de la calea dreaptă multe spirite. Datorită înverșunării lor, acestea s-au rigidizat tot mai mult și aceasta a constituit baza creării lumii materiale*.

3. La început au fost sorii centrali principali, iar din ei au luat naștere toți sorii și corpurile cerești și tot ce se află pe ele, în ele și peste ele.

4. **Tot ce este acum materie, odată a fost spirit, care s-a desprins de bunăvoie din ordinea dumnezeiască, a căzut în ispită, s-a întărit și s-a împietrit în aceasta, ceea ce a dus la formarea materiei. Materia nu este deci altceva decât spirit condamnat și împietrit în el însuși. Spus și mai simplu, materia este cel mai gros și mai greu înveliș al spiritului.**

5. Niciodată însă spiritul nu poate el însuși să devină materie, cu tot învelișul său tare și greu, ci trăiește și există mai departe în materie, de orice fel ar fi aceasta. Când materia este foarte tare, și viața spiritului din ea este foarte îngrădită și nu se poate dezvolta dacă nu i dă ajutor din afară.

6. În stânca tare, viața se poate dezvolta de-abia după ce ploaia, zăpada, rouă, grindina, fulgerul și alte elemente vor înmuia piatra, care va deveni tot mai poroasă. Prin aceasta, puțina viață eterică va ieși la suprafață, la aer, o parte își va forma un înveliș nou mai ușor și mai moale, la început sub formă de mucegai, apoi de mușchi de stâncă. Dar viața liberă va fi după o vreme nemulțumită și cu acest înveliș și de aceea își va face în curând unul nou, în care să se poată mișca mai liber și mai ușor.

7. Atât timp cât noul înveliș este ușor și moale, spiritul închis în acest înveliș se simte bine și nu va cere mai mult. Numai că învelișul, care la început a fost ușor, devine iarăși tot mai tare și mai greu, datorită activității interioare a spiritelor, care acum împing mereu la o parte materia apăsătoare și devin astfel tot mai rigide. Din acest motiv viața spirituală tinde spre evoluție, dând mai întâi naștere firului de iarbă, iar, în evoluțiile următoare, trunchiului de copac, și caută, prin tot mai strânse cercuri și crestături, să se apere de solidificarea mereu crescândă care ascensionează. Deoarece, până la urmă, tot nu se poate apăra de totala solidificare, spiritul îngustează pe cât posibil trunchiul și caută evadarea în ramurile subțiri, în frunze și, în final, în flori. Cu timpul însă și acestea devin tot mai solidificate, iar spiritele, văzând că strădania lor a fost zadarnică, se încapsulează și se păstrează în coconi înveșmântați cu materie mai bine aleasă de ei.

8. Astfel apar apoi tot felul de semințe și fructe. Dar cea mai egoistă parte din viața devenită liberă a unei plante nu câștigă mult; căci ceea ce se ascunde în învelișul tare al seminței trebuie să urmeze de tot atâtea ori același drum de câte ori sămânța cade în pământul umed și îndestulător de viață. Cealaltă parte a vieții, mai răbdătoare, care se mulțumește să rămână în materia grosieră ca scut și purtător al vieții vii și nerăbdătoare, putrezește și renaște apoi într-o formă mai înaltă și mai liberă. Aceasta se înveșmântează deja cu o formă animală. **Ceea ce este devorat ca hrană de om și de animale este folosit în mare parte pentru întreținerea cărnii, partea mai nobilă întărește nervii și animă mintea, iar partea cea mai nobilă va deveni substanță sufletească.”**

(Capitolul 103 din Marea Evanghelie a lui Ioan, Vol. 4)

Egoismul - cauză a materiei

1. (Domnul): „Dacă veți cerceta mai îndeaproape acest proces, nu vă va fi greu să vă dați seama, din adâncul adevărului, de unde vine buruiana pe ogorul curat al vieții.

3. Tot ce este lume și materie este opusul permanent și necesar al adevăratei ordini spirituale a lui Dumnezeu, deoarece la origine reprezintă ispita pentru trezirea voinței libere din ideea clar conturată și emanată de Dumnezeu. De aceea ea este adevărata buruiană pe ogorul vieții spirituale.

4. Dacă la început buruiana este necesară formării unei vieți deplin libere a spiritului, până la urmă ea trebuie recunoscută ca atare de ființa omenească liberă și trebuie stârpită pentru că este cu neputință ca omul mântuit să existe împreună cu ea. Ea este un mijloc pentru atingerea scopului, dar nu poate fi niciodată una cu scopul.

5. Năvodul este și el un mijloc pentru prinderea peștilor; dar cine îl aruncă în apă pentru a-l trage afară de dragul lui, al năvodului, și nu pentru a prinde pești?! Iar apoi cine l-ar prăji la foc și l-ar mânca?! De năvod este nevoie numai pentru prinderea peștilor; după ce peștii au fost scoși afară din apă cu ajutorul lui și pescuitul s-a încheiat, năvodul e pus deoparte și se cântărește câștigul făcut cu ajutorul lui.

6. Tot aşa este nevoie de ispita încălcării ordinii divine, căci ea trezeşte puterea de cunoaștere și libera voință. Ea umple sufletul cu dorințe și bucurie până când el, recunoscând-o, nu o va mai ridica în slăvi, ci o va combate mereu cu aceeași liberă voință care a fost trezită și animată în el chiar prin această ispită, iar sufletul liber o va folosi apoi ca mijloc, și nu ca scop în sine.

7. Burduful nu este vinul însuși, ci doar un recipient de păstrare a vinului. Cine ar fi atât de prost încât să guste din burduf și să îl strice numai pentru că miroase ispititor, cu toate că știe că este de ajuns să desfacă burduful la locul potrivit ca să poată gusta din vinul curat din el?!

8. Buruiana sau ispita încălcării ordinii este de aceea subordonată scopului și nu are voie niciodată să devină scopul. Cine face din ceva subordonat o cauză principală, acela seamănă cu un nebun care vrea să se sature cu oalele în care a fiert o mâncare bună, iar mâncarea o aruncă!

9. Ce este însă această buruiană, prin a cărei putrezire este îngrășată viața? Ce nume poartă ispita pusă în forma însuflețită? Ea se numește egoism, trufie, aroganță, iar la sfârșit tiranie. Prin egoism, forma de viață se orientează spre ea însăși, cu lăcomia de a îngloba totul în ea însăși și apoi de a zăvorî totul în ea însăși, ca nu cumva să beneficieze și altcineva, și aceasta din frica de a nu suferi de vreo lipsă! Prin această închidere în ea însăși a tot ce preia din ordinea divină pentru hrănire și menținere, va apărea în ființă o tot mai mare densitate și un sentiment de preaputere și soliditate, și prin aceasta o plăcere deosebită față de propria ființă - iar aceasta este trufia, în adevăratul sens al cuvântului, simțindu-se ea însăși ca pe ceva plin de greutate, ridicându-se cu toată puterea deasupra celorlalți; pentru aceasta ea se folosește de toate mijloacele care îi stau la dispoziție, chiar dacă acestea sunt de cel mai rău soi.

10. Dacă trufia a atins ceea ce și-a dorit, atunci se ridică deasupra tuturor semenilor și se uită în jos cu dispreț, mulțumită de ea însăși; iar acest dispreț seamănă cu greața pe care o simte un stomac preaplin față de bucatele din fața lui și este ceea ce se numește aroganță. În ea este multă materie și un câmp întreg de buruieni.

11. Aroganța este, în sinea ei, plină de nemulțumire, pentru că mereu își dă seama că încă nu îi stă totul la picioare, așa cum își dorește. Ea își examinează toate mijloacele și puterile și constată că i-ar putea sta totul la picioare dacă s-ar da drept generoasă. Gândit și făcut! Să le dea flămânzilor mai mult decât sătuilor este un joc ușor pentru aroganță. În curând, micile puteri flămânde se adună în jurul ei și se lasă comandate de ea, căci acum și ele primesc o bucățică din bogățiile aroganței. Ele ascultă acum de ea ca sclavii, îi măresc prin aceasta puterea, iar aroganța va urmări acum să-și facă și mai mulți servitori și datornici, dacă se poate chiar lumea întreagă.

Această poftă de nestăvilit este cu adevărat cea mai stricătoare sete de stăpânire și tiranie, căci din ea iubirea a fost cu totul alungată.

12. În această sete de stăpânire se manifestă cea mai densă materie, asemenea unei planete împietrite de granit, cu toate relele de pe ea. Drept dovadă că setea de stăpânire este cea mai tare materie stau cetățile și fortărețele în spatele cărora se ascund tiranii: late de câțiva țoli și apărate de nenumărați soldați, aceste ziduri trebuie să fie de nepătruns, pentru ca nimeni să nu fie în stare să străpungă cea mai densă materie și să deranjeze astfel tiranul în liniștea lui plină de aroganță. Vai de sărmanul care îndrăznește să miște doar o piatră din aceste ziduri, căci va fi pe dată făcut una cu pământul!

13. Eu nu vorbesc aici de acei stăpâni și regi care mențin pe pământ ordinea divină și care sunt stâlpi ai umilinței și modestiei, ai iubirii și răbdării. Căci acești regi desemnați de Dumnezeu trebuie să fie ceea ce sunt și nu pot fi altfel atâta vreme cât sunt conduși de voința Dumnezeului atotputernic. Eu v-am vorbit mai înainte numai de adevărata tiranie a fiecărui om în parte. Da, există stăpâni care sunt tirani cumpliți! Aceștia s-au ridicat din popor, s-au răsculat împotriva stăpânilor puși de Dumnezeu, ca odată Absalom împotriva propriului său tată, David. Acești stăpâni nu sunt desemnați de Dumnezeu, ci doar de ei înșiși; ei sunt de aceea răi și ca o adevărată buruiană și reprezintă forme dintre cele mai împietrite ale materiei.

14. Dar tu, Cyrenius al Meu, și împăratul tău, nu sunteți dintre aceștia, ci sunteți ceea ce sunteți din voința lui Dumnezeu, deși sunteți încă păgâni! Dar Mie îmi sunteți ca păgâni mult mai dragi decât mulți regi evrei care, în loc să fie călăuze ai copiilor Domnului, au fost adevărați ucigași ai trupului acestor copii, dar și mai mult - ai spiritului lor. De aceea lor li se va lua pentru totdeauna tronul, sceptrul și coroana și ele vă vor fi date vouă, păgânilor înțelepți. Am făcut aici această paranteză ca nu cumva tu, Cyrenius al Meu, să crezi că stai împreună cu nepotul tău, ca uzurpatori în fața Mea pe tronul împărăției. Iar acum să cercetăm mai departe buruienile de pe ogorul cel bun!”

(Capitolul 104 din Marea Evanghelie a lui Ioan, Vol. 4)

*

Mântuirea

(text revelat de Domnul pe data de 14 iunie 1840 - *Calea renaşterii spirituale*)

Ce este mântuirea?

„Le pun această întrebare copiilor Mei, care trebuie să răspundă la ea în pacea inimilor lor, obținută printr-o interiorizare profundă, până când în fața lor se deschide o poartă micuță ce dă către camerele secrete ale iubirii lor. Aici, ei trebuie să se recunoască pe ei înșiși și să recunoască Iubirea Mea, și să ardă de iubire pentru Mine. Căci Eu sunt singurul care pot elibera sufletul, și implicit creatura, prin renașterea spiritului ei.

Iată însă întrebarea cea mai importantă pe care trebuie să v-o puneți: **în ce fel condiționează Legea mozaică libertatea voinței manifestată de iubire, renașterea generată de iubire și implicit renașterea la viața eternă?**

De ce a fost necesară Mântuirea, care reprezintă prima condiție în Legea mozaică, în condițiile în care renașterea spirituală nu presupune altceva decât respectarea Legii din iubire pură față de Mine?

Ce este de fapt Mântuirea? În ce măsură trebuie să fie preocupat omul de ea și cum se poate implica el în acest proces?

Răspunsul la această întrebare nu este deloc uşor de găsit de către cei care nu îşi folosesc decât facultatea intelectuală. În schimb, cel care arde de iubire faţă de Mine şi care are o inimă plină de smerenie va găsi cu uşurinţă răspunsul în partea cea mai intimă a inimii sale. Eu îi voi da în continuare acest răspuns sărmanului şi slabului Meu servitor Jakob (Lorber), pentru a-l putea compara astfel cu răspunsul vostru, testându-vă astfel inima şi sondând profunzimea iubirii sale. Răspunsul care urmează îmi aparţine aşadar Mie, Stăpânul absolut al tuturor lucrurilor. Amin.

Iată aşadar acest răspuns complet la întrebarea extrem de importantă pe care v-am pus-o, a cărei amploare şi anvergură nu vă pot apărea în lumina lor deplină decât prin intermediul răspunsului pe care urmează să vi-l dau.

Pentru ca voi să înţelegeţi în totalitate acest răspuns, este indispensabil să începem cu anumite explicaţii referitoare la viaţa omului în sfera sa naturală şi la viaţa lui în sfera sa spirituală. Fără aceste noţiuni preliminare aş vorbi în zadar, căci înţelegerea răspunsului depinde în întregime de înţelegerea conceptului de spirit, a cărui mamă este iubirea. Tocmai pentru a da un prim elan sufletului vostru v-am pus mai devreme întrebarea: **pe ce se bazează viaţa spiritului**, renaşterea sa şi mai ales viaţa eternă de care se poate bucura el, într-o libertate deplină?

Ascultaţi: omul este alcătuit dintr-un corp natural. În interiorul acestuia se dezvoltă, cu concursul diferitelor organe, un suflet viu, **căci concepţia fizică nu dă naştere decât corpului fizic**. Abia în cursul celei de-a şaptea luni de sarcină, când corpul fătului este pe deplin structurat, în sensul că se află în posesia tuturor părţilor sale componente, care s-au dezvoltat în timpul vieţii sale vegetative în interiorul pântecului matern, în adâncitura stomacului său se deschide o mică bulă imperceptibilă cu ochii fizici. **Aceasta provine de la tată şi conţine în sine substanţa sufletului copilului**. Aceasta stabileşte prin intermediul sistemului nervos o comunicare cu organismul fizic, transformând fluidul magnetic din interiorul nervilor într-un fluid propriu, pe care îl transmite apoi pe cale electrică tuturor organelor, iar la sfârşit muşchiului inimii, lucru care se întâmplă de regulă în cea de-a şaptea zi, iar uneori chiar ceva mai târziu.

Atunci când primeşte acest fluid de la suflet, inima începe să se dilate lent, umplându-se cu această substanţă a sufletului, iar atunci când ajunge la saturaţie, ea se descarcă, la fel cum se întâmplă în cazul unei sticle cu apă gazoasă căreia i se scoate dopul. În acest fel, ea propulsează substanţa sufletului către artere, cu ajutorul ventriculului său. Astfel eliberat, fluidul sufletului se transmite tuturor sucurilor din organism, pe care le face să pătrundă în vase şi le trimite înapoi la inimă prin vene. Între timp, aceasta din urmă s-a umplut din nou cu fluid vital, iar ciclul reîncepe.

Aşa se naşte pulsul cardiac, circulaţia sucurilor, iar mai târziu cea a sângelui. Circulaţia şi schimburile constante de sucuri şi de sânge permit formarea masei corporale, iar substanţa conţinută în sucurile cele mai subtile întăreşte soliditatea sufletului prin acţiunea ei electromagnetică. Când stomacul fătului este în întregime format, putând să primească sucurile mai grosiere care provin din corpul mamei, pentru a susţine sucurile interioare şi sângele fătului, acesta se separă de mama sa şi se naşte în lumea exterioară, înzestrat cu cinci simţuri care îi permit să se adapteze la nevoile naturii. El începe astfel să absoarbă în sine lumea pe care o percepe cu ajutorul simţurilor sale. Mai bine zis, el începe să absoarbă diferite elemente ale acesteia, precum lumina, sunetele, gusturile, mirosurile şi sensibilitatea generală, care au rolul de a contribui la dezvoltarea sufletului, dar şi la creşterea corpului fizic, în funcţie de nevoile acestuia. Toate aceste procese se petrec în anii care urmează. **Astfel, în interiorul copilului cresc de fapt doi oameni: unul material şi unul substanţial** (care conţine în sine fiinţa esenţială a omului).

Ascultaţi-Mă cu atenţie! Cu circa trei zile înainte de naştere, în regiunea inimii copilului se formează o altă bulă micuţă, alcătuită din substanţele cele mai subtile şi mai rezistente. În această bulă este introdus un spirit căzut (devenit rău), dar care reprezintă totuşi o scânteie din Iubirea

divină. Această scânteie este depusă în corp, indiferent dacă acesta este de sex masculin sau feminin, căci spiritul nu cunoaște diferențierea între sexe. Abia odată cu trecerea timpului își va asuma el o identitate sexuală sau alta, pe care o va manifesta prin pasiunea sa amoroasă.

Deocamdată, acest spirit este inert, așa cum a fost de altfel de foarte mult timp, de când a fost izgonit în materie. **În ceea ce privește sufletul, acesta are o natură substanțială imponderabilă, simplă și indestructibilă.** Simțurile sale se dezvoltă gradat și corespund celor corporale, cu diferența că sunt mai subtile. Astfel, urechilor fizice le corespunde rațiunea, ochilor le corespunde inteligența, gustului îi corespunde delectarea în fața impresiilor primite de la sunet și de la lumină, mirosului îi corespunde facultatea de a distinge între bine și rău, iar simțirii (facultății generale) îi corespunde conștiința vieții naturale, generată de evoluția constantă a substanțelor cele mai subtile în organele sufletului, care corespund organelor mai grosiere ale corpului. Așa cum înainte sucurile corpului au dat naștere prin circulația lor ființei sufletului prin substanțele aduse din lumea exterioară, la fel, spiritul închis în mica sa bulă începe să primească acum, grație circulației substanțelor mai subtile din organele sufletului, o hrană adecvată, care îi permite să crească și să se maturizeze, până când devine suficient de puternic pentru a-și sparge bula și pentru a penetra progresiv toate organele sufletului. Spiritul începe să se hrănească astfel cu gândurile sufletului, dând naștere unui al treilea om, al cărui sediu este sufletul. Procesul se petrece astfel: spiritul dispune și el de organele sale, care corespund celor ale corpului și celor ale sufletului, cu diferența că ele au o natură pur spirituală. Astfel, auzului și rațiunii le corespund la nivel spiritual percepția sau sensibilitatea; văzului și inteligenței le corespunde voința; gustului și delectării cu efectele sunetelor și luminii le corespunde facultatea de a distinge toate lucrurile din lume în funcție de formele lor caracteristice; mirosului și percepției binelui și răului le corespunde percepția adevărului și a minciunii; în sfârșit, conștiinței vieții naturale îi corespunde sentimentul iubirii.

Așa cum hrana corpului este condiționată de toate simțurile acestuia, la fel se petrec lucrurile și în cazul sufletului, dar și în cel al spiritului. Dacă hrana primită nu este bună în ansamblul ei, ea intoxică totul, care devine astfel condamnabil. În schimb, dacă hrana este bună în ansamblul ei, totul devine bun și acceptabil. Acestea sunt raporturile naturale dintre corp, suflet și spirit. **Totul depinde de hrană, respectiv dacă aceasta este bună sau rea.**

Tot ce aparține acestei lumi este rău pentru spirit, întrucât îl atrage pe acesta către lumea materială, or Eu am smuls acest spirit din închisoarea sa și din noaptea (care echivalează cu moartea) în care a zăcut până acum în sânul materiei și l-am depus în inima sufletului tocmai pentru ca el să revină la viață și să se purifice de tot ceea ce este senzorial și natural, respectiv material și corporal, devenind astfel în sfârșit capabil să primească în sine viața Mea.

Dacă hrana pe care o primește spiritul este rea, el redevine temporal, atașat de bunurile lumești, senzual și în cele din urmă material, deci la fel de inert cum era înainte de nașterea omului. În mod natural, sufletul și corpul său urmează tendința spiritului, devenind la fel de inerte ca și acesta. Dimpotrivă, dacă hrana primită de spirit este bună, constând în revelarea voinței Mele și în intervenția Mântuirii sau Iubirii Mele transformată într-o credință vie, în inima spiritului se formează o nouă bulă micuță, în care este introdusă o scânteie pură din Iubirea Mea. Această nouă naștere a sfințeniei omului urmează apoi aceeași cale ca și cea urmată de suflet, iar mai târziu de spirit. Când această scânteie ajunge la realizare (maturitate), această iubire sfântă sfărâmă învelișul său exterior și se scurge — precum sângele fizic sau precum substanțele mai subtile ale sufletului — către toate organele spiritului. **Această stare este numită RENAȘTERE**, iar mica bulă este numită NAȘTEREA UNITĂȚII.

Ascultați-Mă în continuare: în momentul concepției fizice (mai ales dacă aceasta este rezultatul unei satisfacții animalice și păcătoase), o multitudine de mici bule ale iubirii venite din infern sunt introduse în regiunea vintrei și a părților sexuale. Aceste mici bule vor germina mai

târziu odată cu Iubirea Mea. La fel ca florile care apar primăvara sub influența căldurii soarelui natural, aceste mici bule venite din infern germinează sub influența căldurii Soarelui Meu Spiritual. Aceasta este originea tuturor tentațiilor, căci fiecare din aceste ființe născute din infern va încerca apoi în permanență să intervină în viața sufletului. Dacă omul nu se opune cu vigoare și cu toată voința — ajutat de Iubirea divină care tocmai s-a născut în el — acestor mici bestii feroce, acestea se vor aciui ca niște polipi exact în locurile în care seva spiritului se scurge către suflet, împiedicându-l astfel pe acesta din urmă să se bucure de viața spiritului său, și implicit de Iubirea divină. Când spiritul își dă seama că nu se mai poate dilata pentru a primi plenitudinea noii vieți de la Dumnezeu, el se retrage din nou în mica sa bulă tăcută, iar **Iubirea Mea — care reprezintă Divinitatea din om — se retrage încă și mai mult**. Dacă omul lasă să se deruleze în el acest proces, el devine tributar naturii exterioare și se pierde singur, căzând pradă senzualității sale. De altfel, el nici nu-și dă seama de acest lucru, căci micile bestii feroce, care inițial s-au manifestat într-o manieră amăgitoare, aparent pozitivă, corup în mod progresiv simțurile omului, până când le devin prizoniere, astfel încât omul nu-și mai dă seama de nimic spiritual, nu mai aude nimic spiritual, nu mai vede, nu mai gustă și nu mai înțelege nimic din domeniul spiritului.

Suferința sufletului devine atroce, așa cum acesta nu a mai experimentat vreodată, dar ea poate înceta dacă omul se întoarce la Dumnezeu prin rugăciune (îndeosebi rugăciunea Tatăl nostru), prin post și prin citirea Scripturilor, care vor avea ca efect generarea unei stări de nostalgie și a dorinței de a scăpa de această suferință.

Dacă omul ia în serios această dorință, văzându-se asaltat de îndoieli serioase, **Eu, în calitatea Mea de Învingător al morții și al iadului, încep să acționez din exterior asupra lui prin opera Mântuirii, iar în marea Mea compasiune, îi trimit diferite cruci și suferințe (în acord cu înțelepciunea Mea). Lumea exterioară și bucuriile ei ajung astfel să i se pară extrem de amare omului, care devine dezgustat și începe să se detașeze de ele.**

Nemaigăsind hrana sufletească provenită din lumea păcatului exterior, micilor bestii feroce începe să le slăbească puterea, iar ele încep să se stingă în interiorul organelor sufletului, căzând într-o stare de inconștiență.

Pe măsură ce iubirea și compasiunea lui Iisus Hristos, care își exercită din exterior influența asupra organelor bolnave, atât fizice cât și ale sufletului, încep să se facă simțite, iluminând aceste organe și manifestându-se în interiorul sufletului prin conștiința care se trezește și îl avertizează pe om de multitudinea de bestii ale păcatului care există în el, sufletul lui începe să se teamă. Această teamă se manifestă printr-o oprimare a inimii și printr-o presiune la nivelul pieptului, în regiunea stomacului. Simțind această durere care îl smerește și îl face să simtă remușcări puternice, omul începe să se roage. El îl imploră pe Dumnezeul Crucificat al Iubirii să îi acorde grația Lui. Conștient de acest lucru, spiritul omului începe să se agite din nou în mica bulă în care s-a retras.

Și astfel, Iubirea plină de compasiune a lui Dumnezeu îi reamintește omului de Poruncile lui Moise, de la prima la ultima, și îi recomandă cu severitate să le respecte, pentru a se smeri prin negarea de sine. Mecanismul poate fi comparat cu mișcările efectuate de o spălătoreasă, care freacă, bate, clătește, stoarce și își întinde rufele pentru ca micile particule de murdărie să iasă odată cu apa din ele, repetând această operație până când apa cu care a clătit rufele devine complet curată. Atunci, ea întinde rufele la soare, pentru ca razele acestuia să evapore chiar și ultimele urme de impurități, iar acestea să fie spulberate de vânturile purificatoare.

Poruncile pe care i le-a dictat Dumnezeu lui Moise sunt în număr de zece, care este un număr al lui Dumnezeu. Rolul lor este să ajute omul căzut în suferință și în orbire să înceapă să creadă că Eu exist și să capete o mare venerație pentru Mine. Omul trebuie să se simtă chiar vinovat și trebuie să își consacre ziua de „*Sabat*” odihnei și contemplării lui Dumnezeu, pentru a învăța astfel să se nege pe sine și să arunce priviri din ce în ce mai pătrunzătoare în interiorul conștiinței

sale, pentru a-și cunoaște astfel oaspeții. În continuare, el trebuie să se întoarcă cu fața către Mine, pentru ca Eu să distrug aceste ființe malefice și să le scot din organele sufletului său.

Atunci când omul se smerește complet și se abandonează în totalitate voinței Mele, măreției, forței și puterii Mele, intră în joc dezgolirea purificatoare, adică respectarea scrupuloasă a celor șapte porunci rămase, care îi solicită să se umilească în fața aproapelui său și să își controleze toate poftele pasionale, să își încalce voința personală și să își supună chiar și cele mai mici dorințe ale inimii sale. Când omul ajunge în acest stadiu, Eu vin la el sub forma Iubirii și încălzesc bula în care sălăşluiește spiritul său, la fel ca o cloșcă ce își încălzește ouăle pentru ca acestea să clocească. Spiritul omului, deja trezit, se naște astfel din nou sub impactul căldurii Iubirii divine. El iluminează astfel toate părțile sufletului purificat al omului și absoarbe cu aviditate Iubirea și compasiunea care acționează din exterior asupra organelor purificate ale sufletului. În acest fel, el devine din ce în ce mai puternic. După ce Iubirea și compasiunea Mea pătrunde până în profunzimile ultime ale inimii sale, **acolo unde se află micuța bulă a Iubirii primordiale (care este de sorginte pur divină și care reprezintă sanctuarul Tatălui preasfânt în interiorul omului)**, aceasta se deschide din nou. Și astfel, Iubirea Tatălui, stimulată de Iubirea Fiului, inundă spiritul omului cu o mare lumină, la fel ca un soare care răsare, antrenând în lumina ei sufletul, și prin intermediul acestuia, trupul omului.

Omul simte astfel că renaște la viață, iar această nouă viață reprezintă Învierea trupului său.

Și cum întreaga ființă a omului este penetrată de lumina Tatălui, Fiul este primit de Tată în ceruri, adică în inima Tatălui. Fiul ia cu sine spiritul omului, care ia cu sine sufletul acestuia, iar sufletul ia cu sine corpul energetic al omului (sau spiritul nervilor), restul nefiind altceva decât un excrement al corpului.

De îndată ce Tatăl, adică Iubirea divină, începe să domnească în om, în interiorul acestuia se face lumină, căci înțelepciunea Tatălui nu se separă niciodată de Iubirea Sa. Astfel, omul se simte plin de iubire, de înțelepciune și de forță, născându-se astfel din nou (din perspectiva iubirii și înțelepciunii).

Cred că ați înțeles acum cât de mari sunt durerea, indulgența și răbdarea Mea pentru a putea răscumpăra chiar și un singur suflet. De câte ori nu se întâmplă însă ca eforturile Mele să rămână necunoscute, disprețuite, blestemate și călcate în picioare? Cu toate acestea, Eu nu încetez nici o clipă să vă chem pe toți: „***Veniți la Mine, voi, cei care suferiți și care sunteți împovărați, iar Eu vă voi alina!***”

Din păcate, nu este deloc ușor să le predici surzilor și orbilor care s-au abandonat în totalitate plăcerilor acestei lumi, murdărindu-și astfel templul sfânt, care este trupul lor, cu blestemul iadului, care reprezintă o veritabilă ciumă a sufletului! De aceea, Mă văd nevoit să le permit cerurilor să reverse în permanență asupra pământului potopurile lor, adică operele amare ale Mântuirii. Abia când solul sufletesc murdărit de blestem este spălat din nou, iar mlaștinile rămase sunt uscate de vânturile grației Mele — voi putea predica Eu din nou căile care conduc la Viața ce emană din Mine.

A trecut mult timp de când vă predic toate aceste lucruri. De aceea, începeți în sfârșit să le ascultați și întoarceți-vă în staulul oilor Mele multiubite, pentru ca să vă pot conduce Eu Însumi, Păstorul cel Bun, către pajiștile Vieții, astfel încât să obțin de la voi lâna strălucitoare și albă pe care să o folosesc pentru a vă pregăti un veșmânt care să vă îmbrace de-a pururi!

Dacă un agricultor are o mică livadă, dar constată că pomii săi nu dau decât fructe acre și sălbatice, cum procedează el? El se gândește în sinea lui: „Ce să fac? Dacă voi smulge pomii din rădăcină, livada mea va rămâne goală. Dacă îi voi înlocui cu alții, aceștia vor rămâne la fel de sălbatici și s-ar putea să fie chiar mai slabi ca primii. Cel mai bine este să îi curăț de paraziți, iar apoi să îi altoiesc, la momentul potrivit, cu un altoi nobil, care provine de la un pom ce dă roade

bune. În acest fel, pomii sălbatici, care altminteri sunt sănătoşi şi viguroşi, se vor îmbunătăţi cu ajutorul cerului şi la un moment dat vor începe să dea cu siguranţă roade bune şi dulci". Şi astfel, acest agricultor inteligent va obţine în numai câţiva ani o recoltă bogată, care îl va umple de bucurie.

Voi sunteţi precum acest agricultor. Pe solul corpului vostru nu au crescut până acum decât pomi sălbatici veniţi din iad, datorită pasiunilor voastre desfrânate şi impurităţilor Sodomei şi Babel-ului. **De aceea, voi trebuie să vă dublaţi ardoarea şi să vă curăţaţi pomii de insectele dăunătoare şi de ouăle lor, adică de dorinţele şi de pasiunile voastre desfrânate, care îşi au originea în iad**. Distrugeţi pentru totdeauna aceşti viermi şi aceste insecte, în maniera pe care v-am indicat-o cu claritate, şi tăiaţi fără milă lăstarii care se dovedesc inutili, părând că sunt plini de viaţă, dar care nu fac de fapt altceva decât să consume seva cu care se hrăneşte trunchiul voinţei voastre. În acest fel, veţi obţine în scurt timp un trunchi sănătos şi viguros. La momentul potrivit, altoiţi acest trunchi cu Legea dăruită lui Moise de Iubirea Mea atotputernică. În acest fel, vă puteţi aştepta ca pomii voştri curăţaţi şi altoiţi să înceapă să accepte cu toată convingerea Voinţa Mea, după ce au renunţat la a lor. În final, ei vor începe să dea cele mai sublime roade, mai ales dacă îi veţi stropi din abundenţă cu apa Vieţii, care va face ca lăstarii lor să se înalţe tot mai sus, către cer. Acest lucru va sfinţi orizontul lor spiritual, iar ei vor deveni din ce în ce mai capabili să absoarbă lumina graţiei care emană din Soarele Graţiei creat de opera Mântuirii, a cărui lumină şi căldură permit renaşterea oricărei creaturi la viaţa eternă.

Iată aşadar în ce constă Mântuirea: în recunoaşterea Tatălui preasfânt şi a Iubirii Sale, care a ispăşit păcatele întregii lumi, redându-i acesteia sfinţenia sa. Ea a sângerat pe cruce, iar odată cu primirea lăncii în inima Iubirii Eterne, a permis deschiderea unei porţi care le permite chiar şi celor mai mari răufăcători să pătrundă în Lumina şi în Viaţa eternă. Dacă un singur om a putut deveni clarvăzător, renăscând în iubire şi credinţă, toţi ceilalţi pot face acelaşi lucru. **Acesta este rolul Mântuirii, prin care micuţa bulă a Iubirii eterne este fecundată din nou de razele Soarelui Graţiei, iar Iubirea primordială a Tatălui se trezeşte din nou în om prin operele Fiului, susţinută cu toată vigoarea de puterea Sfântului Duh care emană deopotrivă din Tatăl şi din Fiul.**

Vă voi spune în continuare ce înseamnă opera Mântuirii Mele. Mai întâi de toate, ea reprezintă opera cea mai imensă a Iubirii eterne, prin care Eu, Cel Preaînalt, M-am întrupat într-un om cu toată plenitudinea Iubirii Mele şi a Divinităţii Mele. Am devenit astfel fratele vostru şi am preluat pe umerii Mei întreaga masă a păcatelor lumii, spălând pământul de străvechiul blestem al sfinţeniei intangibile a lui Dumnezeu. În al doilea rând, a urmat aservirea iadului de către puterea Iubirii Mele. Anterior, acest iad nu a putut fi aservit decât de către mânia Divinităţii, nefiind în nici un fel influenţat de Iubirea Mea, deşi aceasta reprezintă arma cea mai teribilă împotriva infernului, întrucât reprezintă contrariul absolut al acestuia, cu singura diferenţă că este infinit mai puternică decât el.

Simpla pronunţare cu multă iubire şi pietate a Numelui Meu este suficientă pentru alunga foarte departe iadul, aruncându-l în abisurile infinităţii. În sfârşit, în al treilea rând, Mântuirea reprezintă deschiderea porţii cerului şi a vieţii eterne, dar şi un ghid plin de înţelepciune pentru voi, căci Iubirea vă reconciliază cu sfinţenia lui Dumnezeu şi vă învaţă cum să vă aplecaţi în faţa lumii, dacă doriţi să fiţi ridicaţi chiar de Dumnezeu. În plus, ea vă ajută să suportaţi batjocurile, suferinţele şi Crucea, din iubire pentru Mine şi pentru fraţii voştri, cu o mare răbdare, cu blândeţe şi într-o stare de abandon. **Da, Iubirea vă învaţă să vă binecuvântaţi chiar şi duşmanii, cu aceeaşi iubire divină din inimile voastre.**

Lumea exterioară nu este altceva decât o formă exterioară şi strălucitoare a iadului, iar pământul, binecuvântat din nou de opera Mântuirii, se află sub influenţa ei, care îl sufocă prin

egoism, corupție, impostură, iubire de sine, plăceri deșănțate, confort, bogății, avariție și nevoia generalizată de dominație. Pentru ca pământul să nu cadă murdărit din nou sub influența blestemului, el a fost sfințit de Sângele Iubirii eterne. Ori de câte ori Șarpele încearcă să se debaraseze de ororile sale, prin războaie, furt, prostituție, lux, ateism, adulter (natural sau spiritual) — potopul eliberator al Iubirii crucificate acționează de îndată pentru trezirea oamenilor și a clarvăzătorilor, care curăță imediat pământul de gunoaiele aruncate de Șarpe, aruncându-le în curtea din spate a mai-marilor acestei lumi. În astfel de perioade, inima lumii se bucură de comoara ei, în timp ce copiii Mei trebuie să suporte pentru o vreme o perioadă scurtă de restriște, timp în care pământul devine steril. Dacă ei se refugiază însă sub crucea Mea și îmi ascultă vocea vorbindu-le de noua viață care îi așteaptă prin intermediul clarvăzătorilor treziți de Mine, stropind pământul cu apa vieții din Fântâna lui Iacov, (*Care este Cuvântul lui Dumnezeu*) pământul va fi binecuvântat din nou și va sfârși prin a da cele mai nobile fructe. Aceste fructe fac și ele parte integrantă din marea operă a Mântuirii realizată de Cruce”.

(https://jakoblorberromania.files.wordpress.com/2012/07/calea-renasterii.pdf)

A fi sfânt

Un adevărat Maestru nu este cel care are cei mai mulți studenți, ci cel care creează cei mai mulți Maeștri.

Un adevărat conducător nu este cel pe care-l urmează o mare mulțime, ci cel care creează cei mai mulți conducători.

Un adevărat rege nu este cel care are cei mai mulți supuși, ci cel care-i conduce pe cei mai mulți spre regalitate.

Un adevărat profesor nu este cel care știe cel mai mult, ci cel care îi face pe cei mai mulți să știe.

Și un adevărat Dumnezeu nu este Cel care are cei mai mulți servitori, ci Cel care-i servește pe cei mai mulți, *făcând Dumnezei din toți ceilalți.*

Pentru că, aceasta este atât ținta cât și gloria lui Dumnezeu: ca supușii Lui să nu mai existe și ca toți să-L cunoască pe Dumnezeu, nu ca pe Cel de neatins, ci ca pe Cel de neevitat.

O, cât aș dori să poți înțelege acest lucru: destinul tău fericit e *de neevitat.* Nu se poate *să nu fii* salvat. Iadul înseamnă să nu știi acest adevăr.

Deci, ca părinți, soți și iubiți, încercați să nu faceți din dragostea voastră un lipici care ține strâns, ci un magnet care mai întâi atrage, apoi se poate răsuci și respinge, pentru ca cei care sunt atrași să nu înceapă să creadă că trebuie să stea lipiți de tine ca să poată supraviețui.

Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Nimic nu poate fi mai nociv pentru celălalt.

Faceți ca dragostea voastră *să-i propulseze* pe cei pe care-i iubiți în lume, în trăirea deplină a experienței a cine sunt ei. În felul acesta, veți dovedi cu adevărat că iubiți. Acest drum al unui cap de familie este o mare solicitare. Apar multe griji lumești, multe probleme. Ascetul nu e deranjat de nici una dintre ele. Lui i se aduce pâine și apă, i se dă o saltea umilă pe care să se întindă și poate să-și devoteze fiecare clipă rugăciunii, meditației și contemplării divinului.

Cât e de ușor să vezi divinul în astfel de condiții! Ce sarcină simplă! Ia dă-i o nevastă și copii! Acum să vezi divinul - când un bebeluș plânge că trebuie să-l schimbi la trei noaptea! Acum să vezi divinul - într-o notă de plată care trebuie plătită la începutul lunii! Să recunoști mâna lui Dumnezeu în boala soției tale, în serviciul pe care l-ai pierdut, în febra copilului și în durerile părinților. De-abia acum vorbim despre a fi sfânt.

Îți înțeleg oboseala. Știu că ești sătul de atâta luptă.

Dar adevăr îți spun Eu ție: când Mă urmezi pe Mine, lupta dispare. Trăiește în interiorul spațiului lui Dumnezeu și evenimentele devin, în totalitate, binecuvântări.

(*Conversații cu Dumnezeu Vol.1, pag. 110 - Neale Donald Walsch*)